

၁၃၇၇၈၆၅

ကြယ်စင်မျှားမေ

မာယာကုဇေ လျှာကုဇေ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကောင်းကင်မှာ တိမ်ညိုတွေမည်းမည်းမှောင်
လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဖွဲ့ဖွဲ့ပိုပို
မာယာကုဋေ လျှာကုဋေနဲ့
ချစ်ခြင်းကို ဖွဲ့နှောင်ဖြားယောင်းကြတယ်။

မြယွန်းစိုရ်

တောဟောဝန်မှာ သမင်မတွေ များတယ်။

မှသာပျားရည်လူးသော မြက်ချိုချို။

အဆိပ်ကိုမှ မျိုချချင်သူတွေ။

ဘုန်းခေတ်

အခန်း (၁)

မြယွန်းမိုရ်။

ရွာမှာတော့ ပွဲဆူအောင်လုပ်သည့်မိန်းကလေး။

ရုပ်ကလေးချောသလို စာဖတ်သည့်မိန်းမလေးမို့ လူကုန်
ကူးတာတွေ၊ ဘာတွေကို သူမ သေသေချာချာ ဂယဏန ဖတ်
ဖူးသည်။

လူကုန်ကူးသည့်နည်းလမ်းတွေ၊ လမ်းကြောင်းတွေကို
ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ စာတွေထဲမှာ သူမ ဖတ်ရသည်။

သို့သော် တစ်ရွာလုံးနှင့်တစ်ယောက် ဆိုသလိုပါပဲ။
မူလတန်းကျောင်းလောက်သာ ရှိသည့် သူမတို့ရွာမှာ အပြော
ကောင်းလျှင်၊ ယုတ္တိရှိလျှင် ယုံလိုက်ကြသူက ခပ်များများ။

မြယွန်းမိုရ်တစ်ယောက်သာ ရွာကို ဆွမ်းဆန်လာခံတာ

သည့် အဘွားသီလရှင်တွေနှင့် ရင်းနှီးလို့ မြို့မှာ ကျောင်းတက်ခွင့် ရခဲ့တာ။

ယခုဆို ဆယ်တန်းဖြေပြီးခဲ့ပြီပေါ့။ အောင် မအောင် တော့ မသိသေး။

တောသူမလေးမို့ အသက်ကတော့ (၁၈) နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်းထားနောက်ကျတာကိုး။

သူမတို့ရွာက လုပ်ငန်း၊ ကိုင်ငန်းကတော့ ခပ်ရှားရှား။ လယ်ပိုင်၊ ကိုင်းပိုင်က ခပ်နည်းနည်း။ အလုပ်သမားတွေ၊ လူသား အရင်းအမြစ်တွေကပဲ အလှုံ့ပယ်။

သည်တော့ ပိုနေသည့်လူတွေက ရန်ကုန်ထက် အလုပ် လုပ်ကြ။ ထိုင်းတို့၊ စင်ကာပူတို့သို့ ထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်ဖို့ ကြံစည် စိတ်ကူးကြတာ မဆန်း။

“မှခံဘက်မှာ ရော်ဘာစေး ခြစ်ရမယ် ငါးကန်စောင့်ရ မယ်။ လယ်တွေ၊ ကိုင်းတွေ လုပ်ရမယ်”

ဆိုပြီး ထွက်သွားကြသူတွေလည်း မနည်း။ အဆင်ပြေ လေလား။ မပြေလေလားတော့မသိ။ သည်လိုပဲ ထွက်သွားလိုက် ကြတာ သူမတို့ရွာမှာ လူဦးရေပင် တော်တော်လျော့သွားပေ၏။

ဒါကြောင့် မြယွန်းမိုရ်တို့ဆရာမက စာသင်ရင်းနှင့် ပြော ပြခဲ့ဖူးတာ။

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူဦးရေ သန်း (၆၀) လို့ ခန့်မှန်းထား တာ။ တကယ်လည်း သန်းခေါင်စာရင်းကောက်ရော (၅၁) သန်း ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျန်တဲ့ (၉) သန်း ဘယ်ရောက်သွားတယ် ထင်ကြလဲ”

“မသိပါဘူး ဆရာမ”

“သားဆက်ခြားတွေလုပ်လို့ မှန်းထွက်နဲ့နမ်းချက်မကိုက် တာနေမှာပါ ဆရာမ”

“တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ခပ်နောက်နောက်အဖြေ ကို ဆရာမက တည်ငြိမ်စွာ ဖြေကြားပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

“မှတ်ထား။ နိုင်ငံရပ်ခြား၊ ရေခြားမြေခြားတွေကို ထွက် ပြီး ကျွန်ဖြစ်ကုန်ကြတာ။ ဟိုတုန်းက ‘သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ’ လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ‘ကူလီမျိုးဟေ့ တို့ဗမာ’ တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ”

“သူများနိုင်ငံမှာ သူများမလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို တို့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေလုပ်ကြရတယ်။ ဘယ်လောက်ရင်နာစရာ

ကောင်းလိုက်သလဲလို့။ လူဦးရေ (၉) သန်းလုံးလုံး သူများနိုင်ငံ
တွေကို ကျွန်အဖြစ်နဲ့ စီးဆင်းသွားကြရတယ်”

“ဒီကြားထဲမှာ သူတစ်ပါးလှည့်ဖြားပြီး ဖမ်းရောင်း၊ လူ
ကုန်ကူးခံရတဲ့ ဘုမသိ ဘမသိ ဒုက္ခသားကောင်တွေလည်း
အများကြီးပဲ”

“အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံရသလို ခံစားနေရတဲ့ လူကုန်
ကူးခံရတဲ့ဘဝမျိုး မင်းတို့လည်း ဘယ်တော့မှ မရောက်စေနဲ့။
မင်းတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အသိပညာပေးပါ။ စည်းရုံးပါ။
တားဆီးပါ”

“လူကုန်ကူးခံရတဲ့သူလေးတွေကိုကြည့်ရင် အသိ၊
ပညာ၊ ဗဟုသုတမရှိလို့ တချို့လည်း လောဘကြီးမိလို့ ဟတ်နိုး
နိုးနဲ့ သူတစ်ပါးလှည့်စားတဲ့ မာယာကုဋေ လျှာကုဋေကို အဟုတ်
ကြီး ထင်ပြီးယုံစားကြတာ”

ဆရာမ၏စကားများကို ပြန်ပြီးကြားယောင်ရင်း မြယွန်း
မိုရ် လောလောဆည် ရွာမှာဖြတ်နေသည့်အဖြစ်အပျက်ကို
မသင်္ကာဖြစ်မိသည်။

ရွာထဲမှ ဒေါ်ကြီးမူမူက ရန်ကုန်နှင့် ရွာကို အိမ်ဦးနှင့်

ကြမ်းပြင်သဖွယ် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသည့်အမျိုးသမီးကြီးပါ။

ရွာထဲမှကောင်မလေးတွေကို ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာပေး။

အလုပ်သွင်းပေးတာမျိုး လုပ်ပေးသည့်အဒေါ်ကြီးပါပဲ။

အများအားဖြင့် အလုပ်ကြမ်းတွေပေါ့။ အထည်ချုပ်

စက်ရုံမှာ၊ အထည်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ နောက်

အလှပြင်ဆိုင်တွေကအစ သူက တစ်ဆင့်ပို့ပေးသည်။

အဲ သူ့ကိုတော့ တစ်လစာပွဲခပေးရပါသတဲ့။

ယခု ဒေါ်ကြီးမူမူနှင့် မိန်းမနှစ်ယောက်ပါလာခဲ့သည်။

လူတွေကတော့ လက်ဝတ်လက်စားအပြည့်အစုံနှင့် ရှိုးကောင်း

ကောင်း။

ကားတောင်ပါလာလိုက်သေး။ တကယ့်လူကြီး လူ

ကောင်း လူကုန်တန်ပုံစံ။

ရွာထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည် (၃) ယောက်တည်းခိုနေ

သည့် ဒေါ်ပုကြီးအိမ်မှာဆိုတာ လူမစဲ။

အလုပ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြသည်။ ပြီးတာနှင့် ဒေါ်ပု

ကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားပြီး ဧည့်သည်မိန်းမ (၂) ယောက်၏

ထိုင်းတရားကို နာကြသည်။

“ကျွန်မသမီးနဲ့သမက်က မဲဆောက်မှာ အထည်စက်ရုံ ပိုင်တယ်။ စက်ရုံက ခုမှဖွင့်စဆိုတော့ အလုပ်သမား (၂၀)လောက် လိုတယ်။ ဟိုမှာက ထိုင်းအလုပ်သမားတွေရှိပေမယ့် အလုပ်လုပ် တာလည်း လက်ကြောမတင်းဘူး။ လစာကျတော့လည်း အများ ကြီးလိုချင်ကြတာ။ ဒီတော့ ကိုယ့်မြန်မာနိုင်ငံသားတွေပဲ အလုပ် သမား ခေါ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ဒီဘက် မမူနဲ့လိုက်လာတာ”

“ထိုင်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်ဆို တစ်ပတ်ကို ဘတ် ငွေ (၅၀၀)လောက်ပေးရတယ်။ မြန်မာငွေဆို တစ်သိန်းခွဲ၊ နှစ်သိန်း။ တစ်လဆို သူတို့ကို ဘတ် (၂၀၀၀) လောက်ပေးရတယ်။ မြန်မာ ငွေ (၈) သိန်းလောက်ပေါ့”

“(၈) သိန်း ဟုတ်လား”

မြယွန်းမိုရ်က ဒေါ်ပုကြီးသမီး သီတာဇော်နှင့် သူငယ် ချင်းမို့ အိမ်ချင်းလည်းကပ်နေတာမို့ ဒေါ်ပုကြီးအိမ်ရောက်နေခြင်း ပါ။

သူတို့ရွာသားတွေခမျာ မျက်လုံးတွေ လှည်းဘီးလောက် ပြူးကျယ်ကုန်ကြပါ၏။ ရွာမှာ တစ်နေ့လုံး ကိုင်းကောက်မှ နှစ် ထောင် သုံးထောင်ရတာ။

တစ်လလုံးလည်း လုပ်စရာမရှိ။ ကိုင်းကနည်းပြီး အလုပ် သမားကများနေတာမို့ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရေးအတွက် အလုပ်ရှင်ကို မျက်နှာချိုသွေးရ ဖားရတာ။

ယခု အထည်စက်ရုံမှာ ထိုင်းတွေ တစ်လကို (၈) သိန်း ရသည်ဆိုတော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်ကြရပါ၏။

ဒေါ်ကြီးမူနှင့်ဖိလာသည် အမျိုးသမီး (၂) ယောက်မှာ သက် (၅၀) ခန့်အရွယ်တွေ။ ရုပ်တွေလည်းမဆိုးပါ။ ဖြူဖြူခန့်ခန့် နှင့် သူဌေးရုပ်တွေ။

နာမည်တွေကလည်း ဒေါ်ပုလဲနှင့် ဒေါ်သီသီတဲ့။ ဒေါ် ပုလဲက ရှင်းပြနေပြီး ဒေါ်သီသီက လိုအပ်တာ ထောက်ပေးသည်။

“သမီးတို့က စက်ရုံဖွင့်ခါစဆိုတော့ ငွေအရင်းအများ ကြီးမရှိဘူး။ ဒီတော့ ထိုင်းအလုပ်သမား မငှားနိုင်ဘူး။ မြန်မာ အလုပ်သမားလာရှာတာ”

သည်လိုလည်းပြောလိုက်ရော သူလိုက်မယ်၊ ငါလိုက် မယ်နှင့် အလုပ်သမားဆိုတာ ချက်ချင်းပင် လူကရာကျော်တော့ မတတ်။

“အသက်ကြီးကြီးတွေမခေါ်ဘူး။ အသက်(၂၀)အောက်ပဲ

ခေါ်ချင်တာ။ နောက်ပြီး မှတ်ပုံတင်လည်းရှိရမယ်။ တစ်
ယောက်ကို လမ်းစရိတ်အဖြစ် ငွေ (၁) သိန်းရပါမယ်”

“အင်”

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသည့်အလုပ်သမားနှင်းပြား
တွေကိုလာပြီး လမ်းစရိတ် (၁) သိန်းပါရမည်ဆိုတော့ အားလုံးပင်
ဖင်ထိုင်သွားကြသည်။ ဒေါ်ပုလဲက ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ထိုင်းကို အပေါ်လမ်းကသွားရင် လေယာဉ်ခ၊ ပတ်စ
ပို့စ်၊ ဗီဇာတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို (၁၀) သိန်းလောက်ကုန်မှာ။
ကျွန်မတို့က အောက်လမ်းကသွားမှာမို့ (၁) သိန်းပဲကုန်တာ။
ရှင်တို့က များတယ်ထင်သလား။ ဟိုကျ တစ်လကို (၈) သိန်း
မရအောင် တစ်ဝက်တော့ အနည်းဆုံးရမှာပဲ။ သေချာစဉ်းစား
ပေါ့”

မြယွန်းမိုရ် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ လိမ်နည်းအဆန်း
တော့မဟုတ်။ တစ်ယောက် (၁) သိန်းဆိုတော့ အယောက်(၂၀)
သိန်း (၂၀)။

ဟ သိန်း (၂၀) လည်းယူမယ်။ လူတွေလည်း ရောင်း
စားမယ်။ လူကုန်ကူမယ်လား။ ရိုက်ချက်က ပြင်းလှချည်လား။

ဒေါ်ပုလဲကိုမယုံကြည်တာ မြယွန်းမိုရ် တစ်ယောက်
တည်း။ ရွာသူ ရွာသားတွေကတော့ သူ့ထက်ငါ့ဦး ကြိတ်ကြိတ်
တိုးလျက်။

ဒေါ်ပုလဲက စည်းကမ်းချက်တွေ ပြောနေသေး၏။

“ကျွန်မတို့ ဒီကနေ ကားငှားသွားရမယ်။ လူတွေ (၂၀)
လောက် စုသွားနေရင် လူကုန်ကူးတယ်ဆိုပြီး ရဲက မျက်စိစပါး
မွေးစူးဦးမယ်။ ခေတ်ကြီးကလွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူကောင်း
လူဆိုးထင်၊ လူဆိုးကို လူကောင်းထင်နေကြတဲ့ခေတ်”

“ဒီတော့ ကားခွဲစီးရမယ်။ လိုင်းကားနဲ့လိုက်တဲ့သူက
လိုက်။ ကျွန်မတို့ကားနဲ့လိုက်တဲ့သူကလိုက်ပေါ့။ လူကြီးတွေက
လိုင်းကားနဲ့လိုက်။ ကျွန်မကားနဲ့ လူငယ်တွေလိုက်။ ရှင်တို့မှာ
မှတ်ပုံတင်ရှိရမယ်။ ငွေ (၁) သိန်းပါရမယ်။ အဲဒါ အရင်လုပ်ကြ”

ရွာသားတွေအားလုံး ပျားအုံတုတ်နဲ့ထိုးခံရသလို ဆူဆူ
ညံ့ညံ့။ တိုင်ပင်ကြ ဆွေးနွေးကြနှင့်။

တောသူတောင်သားတွေမို့ မှတ်ပုံတင်ဆိုတာလည်း
လူစေ့မရှိ။ လုပ်ကောင်းတဲ့အရာလို့တောင် ထင်ကြတာမဟုတ်။

မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်သည့်သူတွေလောက်သာ မှတ်ပုံတင်

လုပ်ကြတာ၊ ရှိကြတာ။ ရွာတွေဆင်းပြီး လုပ်ပေးနေသည့်ကြားက
ပဲ အခက်အခဲတွေကလည်း အမျိုးမျိုး။

အသက်ထောက်ခံစာ၊ လဝက အိမ်ထောင်စုစာရင်း
စာရွက်တွေ ရှိရဦးမည်။

အချို့သော ရွာသားတွေဟာ ကျောင်းလည်းမနေဘူး။
လဝက စာရွက်လည်းမရှိကြ။ သည်တော့ မှတ်ပုံတင်မရှိတဲ့
သူတွေဆိုတာ တောရွာမှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ယခုလည်း ဒေါ်ပုလဲ၏ မဲဆောက်အထည်စက်ရုံသို့
လိုက်ကြဖို့အရေး ကြီးစွာသော အခက်အခဲတွေ၊ အတားအဆီး
တွေက သူတို့ကိုဟန့်တားထားကြပြီ။

ဇာတ်ကွက်ကတော့ လှလှပပ။

မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးမတွေ၊ ဘယ်
တော့ မျက်နှာဖုံးကျွတ်ကျမလဲ။

မြယွန်းမိုရ် သူရွာသားတွေကို ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။
ဒုက္ခလှလှကြီးတော့ တွေ့ကြလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

မြယွန်းမိုရ် တားဆီးပေမယ့် သူမ၏စကားကို ဘယ်သူမှ
နားမဝင်။ ဒေါ်ပုလဲ၏ မစားရဝခမန်းစကားတွေကိုသာ ယုံကြည်
နေကြသည်။ လူဆိုတာကလည်း လောဘသားတွေ မဟုတ်ပါ
လား။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကြောင့်ပဲ လူတွေ တစ်နေ့
တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်နေကြရတာ။

မြယွန်းမိုရ် နီးစပ်ရာတွေကို ရှင်းပြ၏။ ဖြေဆေးထိုးပါ၏။
သို့သော် လုံးဝ ဆေးမတိုးတော့ပါ။

ဆေးမတိုးတာမှ အိမ်ကမိထွေးမကြီးကအစ။ ဒေါ်ပုလဲ၏
စကားတွေနှင့် တစ်ရွာလုံး ယခုပဲ သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်တော့
မယောင်။

ရှေးလူကြီးတွေပြောသည့် ဖဆပလခေတ်က မဲဆွယ်
သလို တစ်အိမ်ထောင် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးဆိုသည့်နှယ်။

စိတ်ကူးထဲမှာ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ကြ၊ ထော်လာကျီတွေ ဝယ်
ကြ။

ဒေါ်ပုလဲ၏ မဲဆောက်စက်ရုံသို့ လိုက်ကြဖို့ ဝက်ရောင်း
သူရောင်းကြ၊ နွားရောင်းသူရောင်းကြနှင့်။ တစ်ရွာလုံး အုံးအုံးလန်
နေသည့်အထဲ မြယွန်းမိုရ်၏မိထွေး ဒေါ်ခင်လင်းလည်းပါနေလေ
၏။

မြယွန်းမိုရ်၏အစ်မ မြလွန်းကို သူကထည့်ချင်သည်။
အစ်မကလည်း ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရအောင် ထိုင်းဆိုတာကြီးကို
လိုက်ချင်သည်။

မြယွန်းမိုရ် လူကုန်ကူးတတ်ကြသည့် မနုဿမုဆိုးတွေ
၏အကြောင်းကို ဆောင်းပါးတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်သတင်း
တွေ ကိုးကားပြီးပြောပြမေယ့် သူမ၏စကားကို မည်သူမျှ အရေး
လုပ်ပြီး ဆုံးအောင်နားမထောင်ချင်ကြ။

အိမ်မှာလည်း တဆူဆူ။ ရွာထဲမှာလည်း တဆူဆူ။
အဖေကလည်း ထိုင်းတရားကို တော်တော်ယုံကြည်နေပြီ။ ဘုရား

ဟောလောက်ကို ယုံကြည်နေကြတော့ အိမ်မှာ မဲက ၃-မဲ၊
၁-မဲ။

အဖေ၊ မိထွေးနှင့်အစ်မမြလွန်းက တစ်ဖွဲ့။ မြယွန်းမိုရ်က
တစ်ယောက်တည်း။

မြယွန်းမိုရ် ဆရာမဆီမှာ ဖတ်ခဲ့ရသည့် ယမင်းမြတ်အေး
ရဲ့ 'အိပ်မက်ချိုချို ဘဝခါးခါး' စာအုပ်ကို ကိုးကားပြီးပြောပြပေ
မယ့် ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ကြ။

အိမ်ကလူတွေကို စည်းရုံးမရအောင် ရွာထဲကသူငယ်ချင်း
တွေကို တားဆီးရ၊ ပြောပြရပြန်ပါသည်။

“အမျိုးသားစာပေ (လူငယ်စာပေဆု) ရတဲ့စာအုပ်ပါ။
တကယ့်အဖြစ်မှန်တွေကို ပညာပေးအနေနဲ့ ရေးထားတာ။ ဇာတ်
လိုက်တွေအများကြီးပါတယ်။ မင်းသား မင်းသမီး (၂) ယောက်
တည်းပါတဲ့ ချစ်၊ ကြိုက်၊ ကွဲ၊ ညား ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဝတ္ထုထဲမှာပါတဲ့ ဘုန်းကျော်၊ အေးမြ၊ သင်းမြတ်ခိုင်
ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးတွေအကုန်လုံး လူကုန်ကူးခံရပြီး ထိုင်းမှာ
ဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုး ရောက်ကြတယ်။ ဘုန်းကျော်က (၁၆) နှစ်သား
လေးနဲ့ လူကုန်အဆင့်ဆင့်ကူးခံရပြီး ထိုင်းငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်တွေ

ရောက်၊ စက်ရုံတွေရောက်။ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခတွေ တွေ့ကြုံရပြီး နောက်ဆုံး မဲဆောက်အမှိုက်ပုံကြီးထဲမှာ ရှာဖွေ၊ စားသောက်ရတဲ့ ဘဝထိ ဆိုးရွားခဲ့တယ်။

“အို သူတို့က ရမ်းသန်းလိုက်သွားကြတာကိုး။ ငါတို့က အခြေအမြစ်ရှိရှိ လိုက်သွားမှာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နင်မလိုက်ချင် နေ၊ ငါတော့လိုက်သွားမယ်။ ဟိုဘက်ရွာက မဝင်းမြင့်ဆို ထိုင်း သွားပြီး ကလေးထိန်းလုပ်တာ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်ရှိသေး။ မိဘ တွေကို အိမ်ပြန်ဆောက်ပေး၊ နွားဝယ်၊ လယ်ဝယ်နဲ့ အရမ်း ကြီးပွားသွားကြတာပဲ”

“တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်အဆင်ပြေတာကိုပဲ ကြည့် မနေနဲ့။ အဆင်မပြေဘဲ ရောင်းစားခံရတဲ့သူတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေး”

“တော် တော်၊ နင်က အကောင်းဘက်က မတွေးဘူး။ အပျက်ဘက်ကပဲ တွေးတယ်။ သွားမှာကလည်း အယောက် (၂၀)။ ကိုယ့်ရွာသားတွေချည်းပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးမ၊ ကူညီနိုင်တယ်လေ။ သွားရမှာကျတော့လည်း ဒေါ်ပုလဲ သမီးရဲ့ စက်ရုံမှာ။ ဘာပူစရာလိုသလဲ။ (၁) နှစ် (၂) နှစ်ဘက် လုပ်လိုက်ပြီး ရွာမှာ သူများထက်ပိုပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာ။

ညီအစ်မ (၂) ယောက် (၁) နှစ်လောက်သွားလုပ်လိုက်ရင် သိန်း (၁၀၀) လောက်ရမယ်။ သိန်း (၁၀၀) ဆို တို့တေမှာ အကောင်ပဲ။ တွေ့လာဖို့ဝယ်၊ ဆိုင်ကယ်ဝယ်၊ အိမ်ပြင်၊ ရွှေလေး၊ ငွေလေးဝယ်။ အလှူလေးအတန်းလေးလုပ်။ အိုး လူဖြစ်ကျိုး နပ်သွားမှာပဲ”

ဒေါ်ခင်လေး စိတ်ကူးတွေယဉ်နေတော့ အဖေကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ မြလွန်းကလည်း သူ့အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လို့။

“ရွာမှာနေရင် ထန်းရေသမား၊ အရက်သမားတွေနဲ့ပဲ ညားမှာဟ။ မဲဆောက်စက်ရုံလိုက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်တော့မှ ငါက ရုပ်ချောတော့ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ မန်နေဂျာတွေနဲ့ ရချင် ရနေမှာ။ ဟီဟီ”

ဪ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ ငါးတစ်သာမြင်၊ ကျော့ကွင်းမမြင် တတ်ကြတာလား။

ဒေါ်ပုလဲတို့ကလည်းပါးသည်။ ရွာမှာ လူစုဖို့ (၂) ရက်ပဲ အချိန်ပေးသည်။ ကြာကြာနေလျှင် သတင်းတွေပျံ့ပြီး ရဲဖမ်းမှာ စိုးလို့လားမသိ။

“လူအယောက် (၂၀) မရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မ

ယောက်ျားရဲ့နယ်ဘက်က ကျန်တဲ့သူခေါ်မယ်။ လမ်းမှာ (၃) ရက်လောက်သွားရမှာ။ မြဝတီဘက်က ကူးရင် ပိုနီးတယ်။ ရဲကင်း တွေလည်း နည်းတယ်။ ဒီလိုပဲ ပေးကမ်းပြီး စခန်းသွားရမှာပဲ”

ရွာကလူတွေကတော့ မြဝတီဆိုတာလည်း မသိ၊ မဲ ဆောက်ဆိုတာလည်း ခုမှကြားဖူးတာ။ ကော့သောင်းတွေ၊ ရနောင်းတွေတော့ နည်းနည်းကြားဖူးသည်။

သူတို့သိတာ ထိုင်းရောက်လျှင် လစာကောင်းကောင်းရ မည်။ ရွာပြန်မျက်နှာပန်းလှမည်။ သူဌေးဖြစ်မည်။ ဒါပါပဲ။

ဒေါ်ပုလဲက (၂) ရက်ပဲစောင့်မည်ဆိုတော့ ငွေ (၁) သိန်းရဖို့ မှတ်ပုံတင်ရှိဖို့ လူးလားခေါက်တုံ ကြိုးစားလိုက်ကြတာ။ ရွာထဲမှာ ယောက်ယက်ခပ်နေကြသည်။

မြယွန်းမိုရ်ကလည်း ယောက်ယက်ခတ်အောင် သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သူ့အစ်မကို တရားဟောတုန်း၊ တားဆီး တုန်း။

“ယမင်းမြတ်အေးရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်ကလူငယ် တွေ ထိုင်းမှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်ကြတဲ့အကြောင်း သဲလဲ ဝင်ဝင် ရေးထားတာ။ ငါဖြင့် ဖတ်ပြီး မျက်ရည်တွေလည်း

ကျရဲ့၊ သနားလည်း သနားရဲ့။ လူတွေက လောဘတွေရဲ့သား ကောင်ဖြစ်ပြီး လူကုန်ကူးမကြီးတွေရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက် ကုန်ကြတာချည်းပဲ”

“အဲဒီစာအုပ်ထဲက အေးမြဆို ထိုင်းကလပ်တစ်ခု ရောက်သွားပြီး ဘဝပျက်သွားရတာ”

“ကလပ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာတွေလုပ်ရတာလဲ”

“ပြည့်တန်ဆာလိုပါပဲဟယ်။ ပြည့်တန်ဆာဖြစ်သွားရ တာပေါ့။ ကလပ်ပိုင်ရှင်က တစ်နှစ်တစ်ခါ ဆေးစစ်တယ်။ HIV ပိုးတွေ့လို့ ရောဂါရပြီဆိုတော့မှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြတာ။ နို့ဖို့လို့ ကတော့ ထွက်ပြေးလည်းမရ၊ သတ်ပစ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးကြ ဘူး။ နှိပ်စက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးကြဘူး။ ရောင်းစားခံထားရတာ ဆိုတော့ ပိုက်ဆံလည်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အသလွတ် ငရဲခံနေကြ ရတာ။ ကိုယ့်မိဘလည်း ငွေထောက်ပံ့နိုင်ကြတာမဟုတ်”

“တော်တော်ဆိုးတယ်နော်၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက် တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးမှ ထွက်ပြေးလို့ရလာတော့ လည်း မဲဆောက်ကအမှိုက်ပုံကြီးမှာ သွားပြီးသောင်တင်နေကြ

ရတယ်”

“အမှိုက်ပုံမှာ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”

“တစ်မြို့လုံးက အမှိုက်တွေကို ကားတွေနဲ့လာပြီး စွန့်ပစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအမှိုက်တွေထဲကနေ ဘူးတွေ၊ ခွက်တွေ၊ စားသောက်စရာတွေကို သံချိုတ်နဲ့ ဖြိုရဲရှာကြ၊ ပြန်ရောင်းကြရတာပေါ့”

“ဪ၊ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာနော်”

“ဆိုးတာပေါ့။ အမှိုက်ပုံဘေးမှာ လေးတိုင်စင်တဲလေးတွေဆောက်ပြီး လေပုပ်၊ လေသိုးတွေကို ရှူနေကြရတဲ့ဘဝ။ အလုပ်သမားအဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း တတ်နိုင်သမျှတော့ ကူညီကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေက အရမ်းများတော့ သူတို့လည်း ထောင့်စေ့အောင် မကူညီနိုင်ကြဘူး”

မြယွန်းမိုရ်၏စကားကို လက်ခံသူရှိသလို လက်မခံသူတွေကလည်း မဲ့ကြ ရွဲ့ကြ၏။ ဘာပဲပြောပြော နားထောင်ဖော်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“နောက်တစ်ယောက်က ရခိုင်မလေး သင်းမြတ်ခိုင်တဲ့။

ဒီလိုပဲ အဘွားကိုငွေရှာပေးချင်လို့ လုပ်ကျွေးချင်လို့ သူများ

ဖြားယောင်းတဲ့နောက်ပါလာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကုန်ကူးခံရမှန်း တောင်မသိဘူး။ ထိုင်းက သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်ရောက်သွားပြီး အိမ်ဖော်လုပ်ရတယ်။ ပိုက်ဆံလည်းမရဘူး။ အိမ်ရှင်သူဌေးမကြီးက ခိုင်းလည်းခိုင်း၊ သူတို့ထိုင်းစကားနားမလည်လို့ လွဲရင်လည်း ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်”

“ငါသာဆို ပြန်ခံသတ်တယ်။ နပမ်းဖက်လုံးပစ်မယ်။

သူသေသေ ကိုယ်သေသေ”

“အဲလိုသတ္တိရှိရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့။ ခုကျ သူတို့

က ထိုင်းရဲနဲ့ ခြောက်လှန့်ထားတယ်။ အပြင်ထွက်တာနဲ့ ပြေးတာနဲ့ ရဲက ပစ်သတ်လိမ့်မယ်လို့ ခြောက်လှန့်ထားတယ်”

“နောက် သူဌေးအိမ်မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားကြီးရယ်၊ သား

(၂) ယောက်ရယ်က ဝိုင်းပြီးစော်ကား”

“ဟင် ရဲသွားတိုင်လို့မရဘူးလား။ သူတို့ဥပဒေက

အကာအကွယ်မပေးဘူးလား”

“တောက် လူပါးဝလိုက်တာ”

“သူတို့နိုင်ငံလေ။ ရဲကလည်း ကူညီဖို့နေနေသာသာ

တရားမဝင် အလုပ်သမားဆိုပြီး ဖမ်းထောင်ထဲထည့်မှာ”

“အမလေးဟယ်၊ နောက်ဆုံး ဘဝပျက်၊ စုတ်ပြတ် သတ်တာပဲ အဖတ်တင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု အဒေါ်ကြီးတွေကိုလည်း ဘာကြည့် ပြီး ယုံကြည်လို့ရမှာလဲ။ ခေတ်ကြီးက လူကုန်ကူးမှုတွေ ဗွက် ပေါက်နေတဲ့ခေတ်။ လူသားအချင်းချင်း မစာနာကြတော့ဘူး။ လူတွေကို ကြက်လို၊ ဘဲလို ရောင်းစားနေကြပြီ။ မက်လုံးတွေ အမျိုးမျိုးပေး”

“မက်လုံးလည်းမပေးပါဘူးဟယ်။ ထိုင်းလိုက်ရဖို့အရေး ငွေ (၁) သိန်းရှာရ မှတ်ပုံတင်လုပ်ရနဲ့”

“ဒါ သက်သက်မက်လုံးပေးခြင်းပဲဟ။ လွယ်လွယ်ဆို သံသယဝင်မှာစိုးလို့ စတန့်ထွင်တာ။ သူတို့က နင်တို့ (၁) သိန်း လည်းယူမယ်၊ နင်တို့ကိုလည်း ရောင်းစားမယ်”

“မြယွန်း နင်ကျ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာလို့ အဲလိုတွေ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောတတ်နေတာလဲ”

“ငါသွားနေတဲ့ ဖွားသီလရှင်ကျောင်းမှာ ပြန်ဆက်က စာရေးမလေးတစ်ယောက်လည်း တည်းနေတယ်။ သူက စာအုပ် ကောင်းတွေ ယူယူလာတယ်လေ။ ငါက ကျောင်းစာအပြင် အဲဒီ

စာအုပ်တွေလည်း ယူဖတ်တဲ့အခါဖတ်၊ သူပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းကိုလည်း နားထောင်တယ်။ နောက် ငါတို့ကိုစာသင်တဲ့ ဆရာ ဆရာမထဲမှာ စာဖတ်တဲ့၊ ခေတ်ကိုမျက်ခြေမပြတ်တဲ့ ဆရာတွေလည်းပါတယ်လေ။ သူတို့ကလည်း ပြောပြကြ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ သတင်းစာတွေ ပေးဖတ်ကြနဲ့။ ကိုယ်ရောင်းစားမခံ ရအောင်လည်း ကြိုးစား၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကာကွယ် နိုင်အောင် အလင်းပေးပါတဲ့ဟ”

“ဪ”

မြယွန်းမိုရ်ပြောလို့ သူမ၏သူငယ်ချင်းအချို့က ဒေါ်ပုလဲ ၏ ထိုင်းတရားကို သံသယဝင်သွားကြပေမယ့်

လူကြီးပိုင်းတွေနှင့် လူငယ်အချို့ကတော့ ဒေါ်ပုလဲ၏ စကားကိုသာ ယုံကြည်ကြပါသည်။

“ခွင့်သာခိုက်မှ မလှုပ်ရှားရင် လူဖြစ်ကျိုးရှုံးမှာပေါ့။ အခွင့်အရေးဆိုတာ (၂)ခါမလာဘူး။ ဟိုကောင်မလေးက ရှင်တို့ ကို ချမ်းသာအောင် မမှာလား၊ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဆွဲနှစ်မှာလား။ အလကား စာကြောင်ကြောင်နေတာ”

“ဘယ်သူမှမလိုက်လည်းနေ၊ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ရွာကို

သွားလိုက်မယ်။ ဟိုကဝေးလို့ နီးတဲ့ရွာဝင်တာ။ မမူကလည်း
ခေါ်လို့။ သူတို့ရွာသားတွေက လက်ကြောလည်းတင်းတယ်၊
အသောက်အစားလည်း ကင်းကြတယ်။ အလုပ်လည်း ရှားပါးကြ
ပါတယ်ဆိုလို့။ မနေ့က (၁၃) ယောက်စာရင်းပေး၊ ငွေပေးပြီး
သွားပြီ။ ဒီနေ့ (၇) ယောက်ပဲ လက်ခံတော့မယ်။ လူမပြည့်
ပြည့် ပြည့် မနက်ကျပြန်ပြီ။ ဒါပဲ”

ဒေါ်ပုလဲက မာသည်။ သူကမာလေ ရွာသားတွေက
ယုံလေ။ သူထက်ငါဦး ငွေတွေရှာကြ။ အပြေးအလွှားစာရင်းပေး
ကြ။ ငွေသွင်းကြသည်။

မြယွန်းမိုရ်တို့ရွာမှာ ပညာတတ်ကလည်း ရှားပါးသည်။
ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းထိပဲရှိလို့ မူလတန်းအောင်လျှင် ကျောင်း
ပြီးပြီလို့တောင် ထင်တတ်ကြသည်။

နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ မြို့မှာကျောင်းသွားတက်
ကြပြီး ပညာတတ်တော့လည်း ရန်ကုန်ရောက်၊ မန္တလေးရောက်၊
ထိုင်းတွေ စင်ကာပူတွေရောက်ကုန်ကြသည်။

ယခု ပညာအခြေခံမလိုဘဲနှင့် ထိုင်းသွားရမည်ဆိုတော့
ရွာသားတွေအားလုံး ပျော်လို့မဆုံး တပြုံးပြုံး။

မြယွန်းမိုရ်တစ်ယောက်သာ လိပ်ဥပျောက်သည့် လိပ်မ
ကြီးလို့၊ ကြက်ကလေးတွေ ပျောက်သည့် ကြက်မကြီးလို့ ဟိုပြေး
တရားပြလိုက်၊ သည်ပြေးပြီး တရားဟောလိုက်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ့်အစ်မကိုပင် ကိုယ်မကယ်
တင်နိုင်ဘဲ ရွာထဲမှ အသက် (၂၀) ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ်ကောင်း
လေးတွေ အားလုံး (၁၆) ယောက်။ ယောက်ျားလေး (၅) ယောက်
မိန်းကလေး (၁၁) ယောက် ဒေါ်ပုလဲနှင့် ဒေါ်သီသီတို့နောက်သို့
ပါသွားခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၃)

တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ။

အဆက်အသွယ်တွေလည်းမရ။

ငွေလည်းမရ။

ကိုယ့်သားသမီးတွေ ဘယ်ဘဝရောက်နေကြပြီလဲ။

ရွာက ဒေါ်မူမူလည်း ရွာသို့ ပြန်မလာတော့။ အစက တည်းက မိသားစုမရှိသည့် မုဆိုးမကြီးမို့ ရွက်ကျပင်လို အဆင် ပြေရာနေတာ။

ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်နှင့် ရွှေတွဲလဲ၊ ငွေတွဲလဲမို့ အထင်ကြီးခဲ့ကြတာ။

ယခုကျ သုံးလကျော်လည်း ဘာသတင်းမှရောက်မလာ။ လေးလကျော်လည်း အကြောင်းမထူး။

မိုးတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာလို့ လယ်တွေပင် ဆင်းကုန်ကြပြီ။ ထိုင်းသို့ပါသွားသည့် မဲဆောက်စက်ရုံသို့ အလုပ်လုပ်ရအောင် လိုက်သွားကြသည့်လူငယ် (၁၆) ယောက် ဘယ်ဘဝရောက်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြသည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သတင်းစုံစမ်းလို့မရ။

သည်တော့မှ တင့်တိုတရယ်ရယ်နှင့်။ ငါးရံပြာလူးတွေ ဖြစ်ကြ။ ဒေါ်မူမူ၏သတင်းကို စုံစမ်းကြ။ ဒေါ်ပုလဲနှင့် ဒေါ်သီသီ ဆိုတာကို စုံစမ်းကြသည်။

လူကုန်ကူးပါသည်ဆိုမှတော့ မလည်ဘဲမကူး။ ကိုယ့်လူ တွေ တရုတ်ရောက်ပလာ။ ထိုင်းရောက်ပလာဆိုတာ တွေးလို့ တောင်မရ။

တောသူထောင်သားတွေပီပီ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ကပ်ရမည်မှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်ဌာနကိုတိုင် ပြီး ဘယ်လိုအမှုဖွင့်ရမှန်းလည်းမသိ။

ရန်ကုန်ပဲလိုက်ရမလိုလို။ မန္တလေးပဲ လိုက်ရမလိုလို။ လည်လည်ဝယ်ဝယ်လည်းမရှိ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဗေဒင်မေး လိုက်၊ နတ်မေးလိုက်၊ ယတြာချေလိုက်ပဲ လုပ်နေရသည်။

မြဲယွန်းမိုရ်တို့အိမ်မှာတော့ အခြေအနေကတစ်မျိုး။

အဖေက အရင်ကတည်းက ရောဂါသည်။ မိထွေးက မိန်းမကြမ်း
အလုပ်စုံလုပ်ပြီး ကျွေးတတ်သည်။

ယောက်ျားကို ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနတ်၊ ငါးရှာ၊ ဖားရှာပြီး
ကျွေးတတ်သည်။ ဟင်းရွက်လည်း ခူးရောင်းတတ်ပါရဲ့။

မြယွန်းမိုရ်ကတော့ သူ့လို အလုပ်ကြမ်းတွေကို ကျားစီး
ဖားစီး မလုပ်နိုင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းတက်လာရသူမို့
လူက ခပ်ပျော့ပျော့။

ကောက်စိုက်လည်း တော်ရိ လျော်ရိ။ ပျိုးလည်းမနတ်
တတ်။ တောထဲ ဟင်းရွက်ခူးရောင်းဖို့ကျတော့ရေ အပျိုလေး
အရွယ်လေ။

ခေတ်ကြီးက တောရော မြို့ပါ မိန်းမပျိုလေးတွေ
အတွက် လုံခြုံမှုမရှိ။

သည်တော့ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို ငြိုငြင်သည့် မိထွေး
တော်ရန်မှ လွတ်အောင် မြယွန်းအဘွားသီလရှင်၏ကျောင်းမှ
ကပ္ပိယသွားလုပ်နေလိုက်သည်။

သီလရှင် (၁၀) ပါးလောက်ရှိသည့်ကျောင်းမှာ ဆွမ်း
ချက်ပေး၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးသည်။

ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်မှာ ခေတ္တခိုလှုံရင်း ဘဝကို အား
မာန်အပြည့်နှင့် ပျံ့သန်းတော့မည့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်။

မမမြလွန်းအတွက် ပူပင်သောကရောက်နေရသည်မို့
နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းရင်း ဘယ်လိုချိတ်ဆက် ကူညီ
ရှာဖွေရပါမည်လဲဟုသာ တွေးတောနောက်ဆံတင်းနေရပါသည်။

“တပည့်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရမှာမို့ လာပြီး နှုတ်
ဆက်တာပါ ဘုရား။ ရန်ကုန်မှာက အိမ်ခြံမြေရှိတယ်။ ပင်စင်လည်း
ယူပြီးပြီဆိုတော့ ဆရာလေးတို့ကိုလာပြီး အပြီးနှုတ်ဆက်တာပါ”

သည်မြို့က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပါ။ အဘွား သီလ
ရှင်တို့ကို တစ်လ ဆန်တစ်အိတ်လှူသည့် အလှူရှင်။ ယခု
ပင်စင်ယူပြီး သူ့မြို့သူပြန်မည်မို့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ရင်း လှူရင်း
တန်းရင်း ရောက်လာကြသည်။

အဘွားသီလရှင်တွေခမျာ စိတ်မကောင်းတွေဖြစ်ကြ၊
နှုတ်ဆက်စကား ဝမ်းနည်းစကားတွေ ဆိုကြသည်။ မြယွန်းမိုရ်

ကတော့ အငေးသား ကြည့်လို့။

“သူလေးက အဘွားမွေးထားတာလား။”

အသက် (၇၀) ကျော် အဘွားသီလရှင်ကြီးကို ဆရာမကြီးကမေးတော့ မြယွန်း ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“တပည့်တော်တစ်ယောက်တည်း နေရာမှာမို့ အဖော်လေးရအောင် ဒီသမီးလေးကို ထည့်လိုက်ပါလား အဘွား။ သမီးလေးကို ဒီကျောင်းရောက်တိုင်း အကဲခတ်ကြည့်မိတယ်။ လိမ္မာရေးခြားရှိတာကိုလည်း ကြိုက်တယ်”

“အဘွားတို့က ဒီကလေးမရှိလည်းဖြစ်နေတာပဲ။ တပည့်တော် အဖော်ရအောင် ဒီကလေးကို မွေးချင်တယ်။ ကလေးကို ပညာလည်း ဆက်သင်ပေးပါမယ်။ သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရပ်တည်နိုင်အောင်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါမယ် ဘုရား”

မြယွန်းမိရ် ဆရာမကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

ပင်စင်စား၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမို့ ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်မည် ထင်ပါသည်။ လူကုန်ကူးနေကြသည့် ခေတ်ကြီးထဲမှာ

ဆရာမကြီးတော့ပါမည်မထင်။

သူမက ကျီးလန့်စာစားနေရသလို လူတိုင်းကို သံသယ နှုတ်စိနှင့် ကြည့်နေမိတာ လွန်တော့မလွန်။

ယခုဆို ရွာက လူငယ် (၁၆) ယောက်လုံး ဘာသတင်းမှ မကြားရတာ ၄-၅ လရှိပြီ မဟုတ်ပါလား။ အဘွားသီလရှင်ကြီးကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့်။

“ကလေးရဲ့ရှေ့ရေးအတွက်ပါ တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင်တော့ အဘွားထည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့မိဘတွေကိုတော့ သွားပြီးခွင့်တောင်းရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း သွားပြီးခွင့်တောင်းမှာပါ။ သူ့မိဘတွေရဲ့ သဘောထားရယ်၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကရော ထိုက်ချင်စိတ် နေချင်စိတ်ရှိရဲ့လား”

မြယွန်းကတော့ မျက်လုံးလေးတွေ အဝေးသို့ ငေးရင်း တွေးတွေးဆဆ။

“သမီးကို လူဖြစ်အောင် မွေးမယ်ဆိုမှတော့ ဘာမလိုက်ရောရှိသလဲ ဆရာမကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးက ဆန်းပြားလွန်းတော့ ရေတွင်းထဲနေတဲ့ဖားသူငယ်လေးအဖို့ ပင်လယ်ထဲ

ကူးခတ်ရမှာ စိုးရွံ့နေမိပါတယ်”

“စိတ်ချ၊ ဆရာမကြီးရဲ့လက်ထဲမှာ သမီး မှည့်မစွန်းစေရဘူ။ သမီးကိုယ်တိုင်လည်း လိမ္မာရေးခြားရှိရမှာပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ အုပ်ထိန်းသူက ဘယ်လိုပင် စောင့်ရှောက် စောင့်ရှောက် ကိုယ့်စည်းရိုးကိုယ်ပြန်ချိုးရင် ပျက်စီးတတ်ကြတာပါပဲ”

“သမီး လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ် ဆရာမကြီး။ ဆရာမကြီးကိုလည်း ပြုစုပါ့မယ်”

“အေးပါကွယ်၊ သာဓု သာဓု သာဓုပါ။ ဆရာမကြီးက ဒူးမကောင်းတော့ အထိုင်အထခက်၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရေ ရှင်သန်မှုတောင် မနည်း ကြိုးစားနေရပါတယ်”

ဆရာမကြီးဟာ ဝလည်းဝ၊ ဒူးကလည်း မကောင်းသဖြင့် ကူဖော်လောင်ဖက် အဖော်သဟဲလေးလိုချင်ပုံ။

ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ။ ကိုယ့်ကို ပညာသင်ပေးမည်ဆိုတာနှင့်ပင် မြယွန်းမိုရ် ဝမ်းသာလှပါပြီ။

“ကဲ သမီးရဲ့မိဘတွေဆီသွားမယ်။ သွားပြီးခွင့်ပန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

ဆရာမကြီး ဒေါ်ထားထားမေနှင့်အတူ မြယွန်းမိုရ်တို့

ရွာသို့ ဆိုက်ကားနှင့်သွားကြသည်။ မြယွန်းတို့အိမ်က သစ်သား (၄) ပင်အိမ်လေးပါ။

ထုံးစံအတိုင်း အဖေက အိမ်ပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး ထိုင်နေ၏။ မိထွေးတော် ဒေါ်ခင်လင်းက အဖေအနားမှာ ထိုင်ပြီး ဆန်ရွေးနေလေသည်။ မျက်နှာကတော့ စောစောက ကြည်ကြည်သာသာ။

လင်ပါသမီး မြယွန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာ ချစ်ခေါက်ချိုဖြစ်သွားလေ၏။

“ကြွပါ ဆရာမကြီး။ ဒါက သမီးအဖေ၊ ဒါက အဖေ နောက်မိန်းမ ဒေါ်ခင်လင်းတဲ့။ သမီးမှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ၄-၅ လက ထိုင်းကိုအလုပ်လုပ်ရအောင်ဆိုပြီး သူထည့်လိုက်တာ။ ခုထိ ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူး။ သေလေသလား။ ရှင်လေသလားလည်းမသိရ။ ရောင်းစားခံနေရသလားလည်း မသိရပါဘူးရှင်”

ဒေါ်ခင်လင်းကလည်း မခေ။ မြယွန်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်။

“နှင့်အစ်မကိုက ဆတ်စလူးထပြီး လိုက်သွားတာ။ ငါ့ကို

ချည်း လွှဲချမနေနဲ့။ အခုလည်း သူ ဟိုမှာ အဆင်ပြေနေမှာပါ။ အိမ်ကိုသာ ပြန်မပေးချင်လို့ အပျောက်ရိုက်နေတာ”

“ဒါဆို ဒီကပါသွားတဲ့ လူ (၁၆) ယောက်လုံး အိမ်ကို မပေးချင်လို့ အပျောက်ရိုက်နေကြတာလား”

“ညီသည်ပါလာလို့ စကားများများမပြောချင်ဘူး။ ဖအေကလည်း လူမမာ၊ သမီးတွေကလည်း မိဘကိုလုပ်ကျွေးရ မှာစိုးလို့ ရှောင်နေကြတယ်။ ကဲ ပြော ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ”

ဒေါ်ခင်လင်း ဆက်ဆံပုံကြောင့် မြယွန်း ဆရာမကြီးကို အားနာမိသည်။ ဆရာမကြီးကတော့ အသိပညာနဲ့နဲ့သည် တော သူတောင်သား နင်းပြားတွေကို စာနာနားလည်နိုင်ပါသည်။

“ဪ ဆရာမကြီးလာတာ ဒီလိုပါ။ သမီးက သီလရှင် ကျောင်းမှာမှီခိုနေရတဲ့အတူတူ ကျွန်မက သူ့ကိုမွေးစားချင်လို့ပါ”

“ခိုင်းစားချင်တာများ စကားကိုလှအောင်ပြောနေရသေး တယ်”

ဒေါ်ခင်လင်း၏ စကားက ရိုင်းရိုင်းပျပျ။ မြယွန်းမိရ် ပြာသွားသည်။ တော်ကြာ သူ့ကို စေတနာပျက်သွားပြီ။

“သမီးတောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်။ သမီးက

အဲလိုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူပါ။ ပညာတတ်ချင်လို့ လေးတန်းအောင်တော့ အဘွားသီလရှင်ကျောင်းမှာ ကပ်နေပြီး ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရင်း ကျောင်းဆက်တက်ခဲ့ရသူပါ”

မြယွန်းမိရ် ကိုယ့်အဖေကိုပဲ ခွင့်ပန်ရပါသည်။ မိထွေးကို ဦးထိပ်ထားနေလို့မရတော့။

“ဖေဖေ သမီးကို ဆရာမကြီးက ပညာသင်ပေးမယ်။ မွေးမယ်တဲ့။ သမီးလိုက်သွားပါရစေ။ သမီးအလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဖေဖေတို့ကို ထောက်ပံ့လုပ်ကျွေးပါမယ်”

“အေးပါသမီးရယ်၊ မမသတင်းကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်း ပြီး သမီးကြီး ထိုင်းမှာဒုက္ခရောက်နေရင် ပြန်လာလို့ရအောင် သမီးတတ်နိုင်သမျှ ကူညီလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

မြယွန်းမိရ် ဖခင်နှင့်မိထွေးကို ကန်တော့ပြီး ဆရာမကြီး ဒေါ်ထားထားမေ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဘဝ၏ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဇာတ်ကွက်တွေက တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း ပြောင်းလဲနေတော့တာပါပဲလေ။

အဲဒီနောက်မှာမှ တိုက်ကလေး။ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး။
ဆရာမကြီးနှင့် သူညီမ။ မိဘအမွေမို့ တစ်ယောက်တစ်ထပ်စီ
ယူရသည်ဆို၏။

ညီမမိသားစုက အပေါ်ထပ်။ သူက အောက်ထပ်။
မျက်နှာစာမှာ ဟီးထနေသည့်ဆိုင်ကြီးကလည်း (၂)
ထပ်။ အပေါ်ထပ်က ကားပစ္စည်း၊ အောက်ထပ်က ဝပ်ရှော့။

တကယ်ကျ ဆရာမကြီးက သူမကို အားကိုးရှာလာတာ
ကိုး။ သူတစ်ယောက်တည်းဆို ညီမ မိသားစု၏လက်မှာ အရိုး
အသားပင် ပျောက်နိုင်တာမို့ သူ့ကို ကာဘာယူလာခြင်းဖြစ်မည်။

ဆရာမကြီးက လူကြီးပီပီ ခပ်အေးအေး။ သူညီမဆိုတာ
ထက် သူမတ်ကပဲ အစစအရာရာ ခြယ်လှယ်နေသည့်ပုံ။
“အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ ဆိုသလိုပဲ။ ဒီအရှုပ်ထဲက

နေ ငါ အေးအောင်နေရမှာ သမီးရေ။ ညီမက အသက်ကြီးမှ
အင်တာနက်ကနေ ယောက်ျားရတယ်။ သူ့ယောက်ျားက မုဆိုးဖို
ကလေးက (၃) ယောက်ပါလာတယ်”

“အန်”
“သားကြီး၊ သမီးကြီးတွေ။ ညီမကလည်း ကလေးမရ

အခန်း (၄)

ရန်ကုန်မြို့ကြီးရယ်တဲ့ ယောင်လည်လည်ရောက်လာခဲ့
တယ် ဆိုသလိုပါပဲ။

ဆရာမကြီး၏နောက်မှ ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်သွားရ
သည့် မြယွန်းမိုင်။

ဘဝက ခါးမလား ချိုမလားတော့မသိ။ ဆရာမကြီးက
အိမ်ထောင်ပြောင်းလိုမို့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက ခပ်များများ။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ ကားငှားပြီး သူ့အိမ်ထဲအောင်
လာခဲ့ကြသည်။

“ရောက်ပြီ”

ကြည့်လိုက်တော့ တိုက်မျက်နှာစာရှေ့မှာ ဝပ်ရှော့ဆိုင်၊
ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်က နေရာအပြည့်ယူထား၏။

ပါဘူး။ လင်ပါသားသမီးတွေရဲ့အောက်မှာ ပြားနေရတာ။ ငါပါ
ရောပြားမှာစိုးလို့ သမီးကို အားကိုးဖို့ခေါ်လာတာ”

“ဆရာမကြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးရမှာ။
ဖိုက်သင့် ဖိုက်၊ သတ်သင့်သတ်ရအောင်”

“ယောက်ျားလေးက အဖော်ဘယ်ရမလဲ။ ခုခေတ်
ယောက်ျားလေးတွေကလည်း လိမ္မာတဲ့သူ ရှားပါတယ် သမီးရယ်။
မိန်းကလေးဆိုတော့ လိမ်လည်းလိမ္မာ။ ကိုယ်နဲ့ တိုးတိုးဖော်လေး
လည်းရ။ သမီးကသာ ငါ့ကိုမသိတာ။ ဆရာမကြီးက သမီးကို
ကလေးဘဝကတည်းက ကြည့်ထားပြီးသား”

“ဪ”

“သမီးအတွက် စာအုပ်စာတမ်းတွေ၊ ကျောင်းစရိတ်
တွေ၊ အဘွားသီလရှင်ကတစ်ဆင့် ဆရာမကြီးပေးပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီးရယ်။ သမီးတို့ ရေစက်
ပါပဲ”

ပစ္စည်းတွေကို အောက်ထပ်သို့ သွင်းရင်း အိမ်ထဲမှာ
နေရာချထားရင်း စကားတွေပြောနေကြ၏။ သူမတို့ရောက်ချိန်
ဟာ နံနက် (၈) နာရီလောက်ပဲ ရှိပါသေးသည်။

ညရထားစီးလာပြီး မနက်မလင်းခင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး
ရောက်။ နောက် တက္ကစီနှင့် အိမ်သို့ဆက်လာ။ လမ်းမှာ ကား
ကျပ်နေတာကြောင့် (၈) နာရီလောက်မှ အိမ်ရောက်ခြင်းပါပေ။

ဆရာမကြီးရဲ့အိမ်က စမ်းချောင်းထဲမှာတဲ့။ ကားသမား
ကို “ပြောနေသံကြားတာပဲ။

(၂) ယောက်သားပါလာသည့်ပစ္စည်းများကို နေရာချ
ထားပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြသည်။

“အိမ်ငှား ဖယ်ခိုင်းတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတော့ တော်
သေးတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

“သမီးက ဆရာမကြီးလို့ခေါ်နဲ့။ မေမေထားလို့ခေါ်။
ပိုပြီးနွေးထွေးရင်းနှီးအောင် သမီးကို မေမေထားက မွေးတာ
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေထား”

ဒေါ်ထားထားမေ ထိုင်နေတုန်း မြဲယွန်းမိရဲ့အိမ်ကို လှဲ
ကျင်း သန့်ရှင်းနေလေ၏။ သည်စဉ် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာတာ
ဆရာမကြီး၏ညီမနှင့် သူ့ယောက်ျား။

ဆရာမကြီး၏ညီမက အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိပြီး သူ့ယောက်ျားက (၅၀) ခန့်။ မိန်းမပုံစံက ရိုးရိုးအေးအေးပုံ။ ယောက်ျားပုံစံကတော့ ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်မည့်ရုပ် ထွက်နေလေ၏။

“မပြန်လာမှာများ ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့။ ကားလွတ်လိုက်မှာပေါ့”

“ရပါတယ် အေ”

“သူလေးက ဘယ်သူလဲ။ မတပည့်လေးလား။ မမကို လိုက်ပို့တာလား”

“ငါ့တပည့်လေး၊ ငါနဲ့နေဖို့ ငါမွေးစားလိုက်တာ”

“ဘာ”

ဒေါ်ထားထားဝေထက် သူ့ယောက်ျား ဦးကျော်သိုက်က ပိုပြီးထိတ်လန့်၏။ ရိုင်းလည်း ရိုင်းစိုင်းသည်။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်ကုလို့။ သူ့မိန်းမကို ဖိထားသလိုပဲ မရိုးကိုပါ ဆက်ပြီးဖိနှိပ်ချင်ပုံ။

“မမကလည်း ခိုင်းဖို့ စေဖို့ဆို ကျွန်တော့်သား သမီးတွေ ရှိသားပဲဗျာ။ သူများသားသမီးမွေး ငှက်ပျောတစ်ဥယျာဉ်ကုန်ရုံ ရှိမှာပေါ့။ ပြီး ကလေးလေးထဲကမွေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ”

ကြီးမှမွေးတာ ဘယ်လာပြီး သြဇာကိုက်မလဲ။ မမတို့များ လုပ်လိုက်ရင် ဘာမှ အတိုင်ပင်မရှိဘူး ရမ်းလုပ်နေတာပဲ”

“အံ့မယ် မောင်မင်းကြီးသား ကိုယ့်အိမ်ပဲ ကိုယ်အုပ်ပါ။ ငါ့ဘာသာ အေးဆေးနေပါရစေ။ ကဲ သွား သွားကြ။ ငါတို့နားမလို့”

“ကဲ ဒီက စေတနာနဲ့လာကြတာပါဗျာ။ ခုမနက်စာအိမ်မှာလာစားကြပါ”

“ရတယ် ငါတို့ ဟိုကချက်ပြုတ်ပြီး ယူလာတယ်။ ငါ့သမီးက ထမင်းတစ်အိုး ပလပ်ထိုးထားလိုက်ပီ”

ဒေါ်ထားထားမေ အပြတ်ဖြတ်လည်း ဦးကျော်သိုက် မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သူက သည်အပျိုကြီး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သူတို့ပဲ အပိုင်စီးဖို့ တွက်ထားတာ။

ယခုကျ မှန်းထွက်နှင့်နှမ်းထွက် မကိုက်ဖြစ်ရတော့မှာလား။ ကြံရသေးတာပေါ့လေ။

“ကျွန်တော်တို့လင်မယားကဖြင့် မမကြီး ပင်စင်ယူလာရင် အိမ်က ထမင်းဟင်းပို့ပေးမယ်။ မမကြီးဘာသာ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်နေပါစေဆိုပြီး တိုင်ပင်ထားကြတာ။ ခုကျ

မမကြီးက အပူရှာလာတာပဲ”

“ကဲ ကိုကိုနဲ့မမ ကြွကြပေဦး။ ငါတို့ အနားယူဦးမယ်။ ညကလည်း ရထားပေါ်မှာ မအိပ်ခဲ့ရဘူး။ သမီးရေ တံခါးသွား ပိတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေထား”

အတင်းနှင်ထုတ်လေမှ မကျေမနပ်နှင့် ဆင်းသွားသည့် လင်မယားက မြယွန်းမိုရ်ကို မုန်ယိုသောအကြည့်နှင့် ကြည့်သွား ကြပါ၏။

သူမ ဘုရားတမိပါသည်။

“မြင်လား သမီး။ လောဘအိုးတွေ။ ငါ့ညီမက ရုပ်သေး ရုပ်ပါ။ ခြယ်လှယ်နေတာ သူ့ယောက်ျား။ သူက သားကြီး သမီး ကြီးတွေပါလာတော့ ဒီကပစ္စည်းတွေ အကုန်မောင်ပိုင်စီးဖို့ ကြံ တာပေါ့ကွယ်။ တို့ညီအစ်မကလည်း နောက်မျိုးဆက်မှ မရှိဘဲ ကို။ ငါကတော့ သမီးလိမ္မာလေးကို ရှာပြီးခေါ်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့တွေ လက်ထဲတော့ ငါ့ပစ္စည်းတွေ မထည့်ခဲ့ဘူး။ လှူမယ်၊ တန်းမယ်၊ သမီးကိုလည်း ပေးခဲ့မယ်”

“သမီးက ဘာမှမမျှော်လင့်ပါဘူး မေမေထားရယ်။

အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့လေးရ၊ အလုပ်လေးရရင် တော်ပါပြီ။ မေမေ ထားအနားမှာပဲ ပြုစုလုပ်ကျွေးသွားမှာပါ။ ဖေဖေဆီလည်း သမီး လစာရရင် တစ်လ (၅) သောင်းလောက် ထောက်ပါရစေနော်”

“ဪ ထောက်ပေါ့ သမီးရယ်။ ခုလည်း သမီးမိဘတွေ ဆီ အခါအားလျော်စွာ ပေးပါ။ မေမေထားပေးပါ့မယ်”

“သမီးမှာ ဝင်ငွေမရသေးခင် မထောက်ပံ့သေးပါဘူး မေမေထားရယ်”

“ကဲပါအေ မေထား ခဏပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ သမီး လည်း အလုပ်လုပ်တာ နားလုပ်၊ အိပ်ချင်လည်းအိပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေထား။ သမီး အိပ်ရာပြင်ပေးဦးမယ်”
အထပ်တစ်ထပ်လုံး သူတို့ (၂) ယောက်တည်းမို့ ကျယ် ကျယ်ဝန်းဝန်း။ အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဒေါ်ထားထားဝေတို့က အားလုံး (၅) ယောက်။

အခန်းတစ်ခုမှာ အိပ်ရာပြင်ပေးရင်း မြယွန်းမိုရ်ကို ဒေါ် ထားထားမေ တိုင်ပင်သည်။

“အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး တို့ (၂) ယောက်တည်း ဆိုတော့ ကျယ်နေတယ်။ ဟို မတ်တော်မောင်ကလည်း ဒီအထပ်

ထဲ သူ့သမီး (၂) ယောက်ကို ထားချင်သလိုလို၊ ဘာလိုလို လေသံပစ်ဖူးတယ်”

“ဪ”

“မေမေထား ဒီလိုစိတ်ကူးတယ်။ သမီးတိုင်ပင်တာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမီးတတ်နိုင်သမျှ အကြံပေးပါမယ်”

“ဒီအောက်ထပ်အကျယ်ကြီးကို တစ်ဝက်ကန့်ပြီး အိမ် ငှားတင်လိုက်မယ်။ လူများတဲ့ အိမ်ထောင်စုကို မငှားဘူး။ လူ နည်းစု (၁) ယောက် (၂) ယောက်လောက်ကိုပဲ ငှားရရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းသားပဲ မေမေထား။ ဈေးသုံးလည်းရ၊ ဦးကျော် သိုက်ကြီး နယ်ချဲ့မှာလည်း ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်ရော။ သမီး လည်း သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ အမြင်ကပ်တယ်”

“အေးလေ ငါ မကျေနပ်တာက အိမ်ကမိထားကိုပဲ။ ဘယ်နှယ်တော် အသက်ကြီးမှလည်း ယောက်ျားယူသေး။ တကယ့် ညောင်ပင်လိုမျိုးမယ့်အုပ်စုကြီးကိုမှ လက်ခံမိသလို ဖြစ် နေရပြီ”

“အန်တီထားက ဘယ်တုန်းက ယူတာလဲ”

“(၁၀) နှစ်လောက်တော့ ရှိပါပြီအေ။ သွေးသုံးခါနီးမှ ယောက်ျားယူတော့ မျိုးဆက်လည်းမရတော့ဘူး။ အစက ညီ အစ်မ (၂) ယောက် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်နေလာတာပါ။ အင်တာနက်ပေါ်က အဲဒီဘုရား လောင်းနဲ့တွေ့ပြီး သူလည်း မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ပါရောမျိုးမှာ စိုးလို့ မနည်းကျားကန်ထားရတယ်”

“မပူပါနဲ့ မေမေထားရယ်။ သမီးစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်လည်း မဟုတ်ရပါဘူး”

“အေးပါအေ၊ ကဲ လောလောဆယ်တော့ မေထား အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ သမီးလည်း ဟိုဘက်ခန်းမှာ ပြင်ဆင် နေရာ ယူ။ တံခါးတွေကတော့ အမြဲပိတ်ထား။ ဒါ ရန်ကုန်။ တောလို မဟုတ်ဘူး။ အနီးကပ်ရန်သူတွေ၊ အဝေးက ရန်သူတွေနဲ့ အမြဲ သတိရှိနေရမယ့်အဖြစ်ကြီး”

မြလွန်းသို့ရ်ကတော့ မေမေထားပြောသလောက် မကြောက်ပါ။ သတိတော့ရှိနေရမှာပေါ့လေ။

အခန်း (၅)

“ပြောကြပါဦး၊ ခြံရှေ့မျက်နှာစာက ဆိုင်က ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျော်သိုက်ဆိုင်လား”

တကယ်တော့ ဒေါ်ထားထားဝေ၏ ယောက်ျားဦးကျော်သိုက်ဟာ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်တတ်သူတော့မဟုတ်ပါ။

သည်လိုပဲ သူများမျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြံလျှောက်တတ်သူ။ ပွဲစားလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ ဘာတွေလုပ်သည်တော့မသိ။ ထားထားဝေနှင့် မရခင်က ကားမောင်းသည်ဆို၏။ ယခုကျ ဘာမှလက်ကျောတင်းအောင်မလုပ်။

“မြေငှားထားတာ မမ၊ ဆိုင်လည်း သူတို့ဘာသာဆောက်တာ။ မြေငှားခလေးရလို့ ထားတို့ ထမင်းစားနေရတာပါ”

“ဟင် မြေငှားတယ်ဆိုပြီး ဆိုင်က အခိုင်အခံကြီးဆောက်ထားပါလား။ ဘာလဲ အပြီးရောင်းထားတာဆိုလည်း ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြလေ။ နင့်ယောက်ျားက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပိုင်းလုံးကောင်”

ဒေါ်ထားထားဝေနှင့် ညီအစ်မ (၂) ယောက် စကားပြောနေကြတာ။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မေမေထားက လွန်သယောင်ထင်ရပေမယ့် ဦးကျော်သိုက်ကလည်း လွယ်သူမဟုတ်ပါ။

ညီအစ်မ (၂) ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် တိုက်နှင့်ခြံ။ ယခု အဲသည့်ခြံကို ရှေ့တစ်ပိုင်းလုံးပိုင်းပြီး ဝပ်ရှော့နှင့် ကားပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်လုပ်ထားသည်။

ဦးကျော်သိုက် အနေအထားနှင့် သည်လိုဆိုင်မျိုး မဖွင့်နိုင်တာတော့ သိပါ၏။

ညီမဖြစ်သူ ယောက်ျားယူကတည်းက စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်မလာဘဲနေရာမှ ယခုပင်စင်ယူမှသာ ပြန်လာတာ။

ကိုယ်ရသင့်သည့်အောက်ထပ်ကို အိမ်ငှားတင်ထားခဲ့တာ။

အခြေအနေက ခြံရှေ့မှဝပ်ရှော့ကို မြေငှားထားသလား။

မြေပိုင်းရောင်းသလား မသိရသေး။

“ငှားတာပါ မမ။ ရောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ငှားခ တစ်လ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“မသိပါဘူး မမရယ်။ မောင်က သေချာမပြောဘူး။

တစ်နေ့စာတစ်နေ့ ဈေးဖိုးလောက်ပေးတာ။ (၂) သိန်း (၃)သိန်း တော့ ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ဒီလောက်မြေအကျယ်ကြီး ဒါပဲရသလား။ နင်တို့ ရောင်းများစားထားပြီးလား။ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြော”

“မရောင်းပါဘူးဆို မမကလည်း မောင့်ကိုမေးကြည့်”

“နင့်ယောက်ျား နင်ပဲယုံ။ ငါတော့လုံးဝမယုံဘူး။ အလ ကား ကလိမ်ကကျစ်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ သူများမျက်ခုံးမွေး ပေါ် လမ်းလျှောက်နေတဲ့လူ”

“မမကလည်း အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မပြောပါနဲ့။ သူ့ ခမျာ သား မယားစားဖို့ ရှာဖွေနေရတာပါ”

“အံ့မယ်၊ သူ့သား သမီးတွေအတွက် ရှာဖွေနေရတာ ပါ။ နင်က ဘာကာဆီးကာဆီးနဲ့ ဟင်း။ ကဲ သွား သွား ငါ့ကို အကုသိုလ်တွေလာမပေးနဲ့။ နင်ယောက်ျားယူလိုက်ကတည်းက

နင်နဲ့ငါ ဘဝချင်းခြားသွားပြီ။ ငါကတော့ ညီအစ်မ (၂) ယောက် သေတပန် သက်တဆုံး အတူနေလိုက်မဟဲ့လို့ အားခဲထားရတာ”

“ဪ ဒါကတော့ ဖူးစာကိုး မမရဲ့။ ကံစီမံရာ နာခံ ရတာပဲ။ ဘယ်သူကတော့ ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ”

“တော်စမ်းပါအေ။ ညည်းကိုက ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင် နေတာပါ”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် စကားများနေကြတုန်း မြယွန်း မိုရ်ကတော့ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်နေပါ၏။ မီးဖိုထဲမှာ ချက်။ ပြုတ်နေသလို အိမ်သိမ်း၊ လျှော် ဖွပ် အစစအရာရာ မျက်နှာ လွှဲရပါသည်။

ဪ ကံကောင်းလိုက်တာ မမရယ်။

ဒေါ်ထားထားဝေမှာ သူ့ခိုးခွေးကိုက မအော်ဝံ့ဆိုသလို ပါပဲ။

သူ့လင်ပါသမီးတွေကတော့ သူ့ကို နှိပ်စက်ဖို့များ လူ ဖြစ်နေကြသလားပင် မသိ။

ခေါ်တော့ မာမိ မာမိနှင့်။ ဘာတစ်ခုမျှလည်း လက် ကြောမတင်။ မီးဖိုထဲလည်း ယောင်လို့တောင် မဝင်။ အိမ်မှုကိစ္စ

လည်း ဘာမှမလုပ်ကြ။

သူ့မှာသာ တစ်ယောက်တည်း လုံးချာလည်လိုက်နေရ
၏။ အပျိုတုန်းက ညီအစ်မ (၂) ယောက် နေရတုန်းကနှင့်
တခြားစီ။

အပျိုတုန်းက (၂) ထပ်တိုက်ကြီးကို ငှားစားကြတာပင်
တစ်လကို (၁၀) သိန်းလောက်ရသည်။

သူက မမတာဝန်ကျရာနေရာသို့ လိုက်နေသည်။

ဟော ဒုက္ခရောက်ချင်တော့ အင်တာနက်သုံးရင်း လိုင်း
ပေါ်မှ ချစ်သူရပြီး ကိုကျော်သိုက်၏မာယာကွန်ရက်မှာ ကွဲခနဲ
မိခဲ့ရသည်။

နောက်တော့ ဥမက္ခ၊ သိုက်မပျက်နေလာခဲ့ကြရာမှ ညီ
အစ်မနှစ်ယောက် ဥက္ခဲသိုက်ပျက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ထပ်စီ ခွဲယူလိုက်
ကြပြီး သူက ကိုကျော်သိုက်၏မိသားစုနှင့် အပေါ်ထပ်မှာနေ
သည်။

မမက သူ့ဝေစုရသည့် အောက်ထပ်ကို လူ့...
တော့ လစာလည်းရသည်ပေါ့။

ယခုလည်း ချက်ပြုတ်ပြီးစီးလို့ အစ်မရှိရာအောက်ထပ်သို့
အမောလာဖြေတာပါ။

အိမ်မှာ မည်သူမျှ မရှိကြတော့။ ကိုကျော်သိုက်ကလည်း
မိုးလင်းတာနှင့် အိမ်မှထွက်သည်။ သူ့သမီး (၂) ယောက်ကလည်း
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေ။

မိုးလင်းမိုးချုပ်အပြင်မှာ။ သူ့သားကတော့ လောလော
ဆည် အိမ်ရှေ့ကဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေး ဝင်လုပ်နေလေ၏။
ရသည်လခနှင့် သူသုံးတာပင်မလောက်။

ညီအစ်မ(၂)ယောက် စကားပြောရတာလည်း အပေါက်
အလမ်းမတည့်။ ဒေါ်ထားထားမေမှာ မျောက်မြင် ခဲနှင့်ထုချင်
ဆိုသလို သူ့ညီမ ပင်ပန်းနေတာ၊ သူ့ယောက်ျား၏ အုပ်စုကြီးကို
လုပ်ကျွေးပြုစုနေရတာ မြင်နေရသဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို ကရုဏာ
ဒေါသောတွေ ဖြစ်နေရပါသည်။

သည်စဉ် ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က ဒေါ်ထားထားမေ၏ အိမ်
ပေါက်ဝမှနေပြီး ဝင်ခွင့်တောင်းပြီး ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာမကြီးခင်ဗျာ”

“ဪ လာပါကွယ် လာပါ”

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်မှာ အသက်အစိတ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ပင်ရှိပြီး လူက မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် စတိုင်လ်ဖြောင့်ဖြောင့်။

သူက ဧည့်ခန်းဆိုဖာတစ်ခုမှာ ရိုကျိုးစွာဝင်ထိုင်၏။ ဒေါ်ထားထားဝေကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။

ညီအစ်မ (၂) ယောက်ပိုင်သည့် ခြံမျက်နှာစာကို သူတို့က တစ်ဦးတည်းမောင်ပိုင်စီးပြီး ငှားစားထားသည့်အပြင် ငွေလိုတိုင်း ဆွဲသုံးနေရသဖြင့် ခြံကိုပင် ထိုးပေးရတော့မယောင် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်က အပြစ်ရှိသူတွေမို့ ရင်တထိတ်ထိတ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘုန်းခေတ်ပါ ဆရာမကြီး”

“အေးပါကွယ်၊ ခုပဲပြောနေရသေးတယ်။ ဒီခြံနဲ့တိုက်က တို့ညီအစ်မပိုင်တာလေ။ အမွေဆိုင်ပြောပါတော့ကွယ်။ အဲဒါကို မတ်တော်မောင်က မတရားခြယ်လှယ်၊ အပိုင်စီးပြီး ခြံရှေ့တစ်ပြင်လုံး ငှားစားနေတယ်။ ငှားတာရော ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်။ ရောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး လက်မှတ်ထိုးမှ တရားဝင်မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာမကြီး။ ငှားတာ

ပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း လက်သိပ်ထိုးပြီး မဝယ်ပါဘူး”

ခြံမျက်နှာစာတစ်ခုလုံး ကားတွေနှင့်ပြည့်နေပြီး ဝပ်ရှော့ဖွင့်နေသည့် ဘုန်းခေတ်ဆိုတာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပေကိုး။

ဒေါ်ထားထားမေ လေးစားရပါ၏။

“ကဲ ဆို ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲကွယ်”

“ဪ ကျွန်တော်က ဆရာမကြီးနဲ့လည်း ဒီခြံက ဆိုင်တယ်ဆိုတာသိလို့ လာပြီး တရားမျှတအောင် ဖြေရှင်းပေးချင်လို့ပါ။ အခု ကျွန်တော် ဆိုင်နေရာအတွက် တစ်လကို (၄) သိန်းပေးရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဆရာမကြီးနဲ့ အန်တီတို့ တစ်ယောက်ကို (၂) သိန်းစီ ကျွန်တော်ခွဲပေးပါ့မယ်”

ဆရာမကြီးက ဝမ်းသာသွားပြီး ဒေါ်ထားထားမေကတော့ မျက်နှာမကောင်း။

“မောင်က စိတ်ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်။ မောင်ဘုန်းခေတ်ကလည်းကွယ်။ လျှာရှည်လိုက်ရန်ကော”

“အိုကေ၊ သူက သမာသမတ်မျှအောင် လုပ်တာပဲ။ ညည်းတို့ကသာ မတရားလုပ်နေကြတာ။ ကျေးဇူးပါ မောင်ရယ်

ကျေးဇူးပါ”

“နောက်တစ်ခု ဆရာမကြီးကို တောင်းဆိုချင်လို့ပါ”

“ပြောပါကွယ် ဘာများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော့် (၂) ထပ်တိုက်က ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ ပြည့်နေရတဲ့ကြားထဲ နယ်ကအလုပ်သမားကောင်လေး (၅) ယောက်ကလည်း နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်က အနားယူရင် အေးအေးဆေးဆေး နားချင်တာဆိုတော့ ဆရာမကြီးရဲ့တိုက်ခန်း ကို ကျွန်တော့်အတွက် ကန်ပြီးငှားပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေမှာပါ။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရပြီး ည ဘက်မှ ကောင်းကောင်းမနားရရင် ကျွန်တော် ဒဏ်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဒေါ်ထားထားမေ မြယွန်းကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သူတို့လည်း ကြိုတင်ပြီးတိုင်ပင်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပါပဲ။

“အေးလေး မောင့်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ငှားပါ မယ်။ အခန်းကန့်တာတွေ၊ ဘာတွေတော့”

“ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ် ဆရာမကြီးခင်ဗျာ။ ခုလို ငှားမှာ

ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့လည်း တစ်ဆက်တည်းမို့ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ တိုက်ခန်းလခအဖြစ် တစ်လ (၂) သိန်း လောက်ဆို နည်းများနေမလား”

“မနည်းပါဘူးကွယ်၊ တော်ပါပြီ။ ဆရာမကြီးတို့လည်း အဖော်ရ၊ အားကိုးရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ အခန်း ကန့်ဖို့ ဆောင်ရွက်ပါရစေ”

“အေးပါကွယ်”

ဒေါ်ထားထားမေ ဝမ်းသာနေသမျှ ဒေါ်ထားထားဝေက တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ထိုင်ငေါင်နေလေ၏။

မြေငှားခကို သူ့ယောက်ျားက တစ်ဦးထဲ မောင်ပိုင်စီး ထားသည့်ကိစ္စ။ ယခု တစ်ဝက်ခွဲပေးရမတဲ့။

နောက် ငွေလိုတိုင်း ဆွဲ၊ ဆွဲသုံးနေသည့်ကိစ္စကရော ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

ခြံကို ရှေ့ဘက်တစ်ဝက်ပိုင်းပြီး ငှားထားခြင်းဖြစ်လေရာ မမနှင့် တစ်ဝက်စီ ဆိုင်တာပါပဲ။

ဒေါ်ထားထားမေ အဆင်ပြေနေသမျှ သူ့မှာတော့

ယောက်ျားယူမှားမိသည့်အတွက် ဒုက္ခအပေါင်း ခါးစည်းခံနေရ ပေသည်။

ယခုမှ နောင်တရပြီးနောက် ပြန်ဆုတ်ချင်လို့လည်း မရ တော့ပါ။

ဘဝဆိုတာ ရှေ့သို့ချီတက်နေရမည်ပါပဲ။

ဖေ့စံဘုတ်ထဲမှာ ရေးထားသလို ရည်းစားထားတာက နွားလှည်းစီးတာနှင့်တူပြီး အိမ်ထောင်ပြုတာက လေယာဉ်ပျံစီး တာနှင့် တူသတဲ့။

နွားလှည်းက အချိန်မရွေး ခုန်ချလို့ရပြီး လေယာဉ်ပျံ ကတော့ ခုန်ချလို့မရ။

ခရီးဆုံးအောင်ထိ သည်လိုပဲ ကုတ်ကပ်ပြီး လိုက်သွားရ လျှောက်လှမ်းရတော့မည်သာ။

အခန်း (၆)

သူမတို့တိုက်က (၂) ထပ်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကတော့ ငရဲပြည်။

အောက်ထပ်က နတ်ပြည်။

ဒေါ်ထားထားဝေနှင့် ဦးကျော်သိုက်တို့အိမ်က အမြဲ ဆူညံ ပွက်လောရိုက်နေပြီး -

မြယွန်းမိုရ်တို့အိမ်ကတော့ အမြဲအေးချမ်းသာယာပါ သည်။ ဆရာမကြီးနှင့် (၂) ယောက်တည်းရှိနေသည့်ကြားထဲ လောဘ ဒေါသ မောဟတွေလည်း နည်းတာမို့ ဆူဆူညံညံတွေ မရှိ။

အစားလည်းမလော်မာ၊ အဝတ်လည်းမလော်မာ။ မိုး လင်းသည်နှင့် တီဗီမှ ပရိတ်တရားတော်တွေ တိုးတိုးဖွင့်ထားပြီး

ဆရာမကြီးကလည်း ဘုရားရှိခိုး၊ တရားထိုင်သည်။

မြယွန်းကတော့ သူမ၏ မေမေထားအတွက် မနက်စာ စီစဉ်၊ အိမ်ဝေယျာဝစ္စလုပ်။

အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို ထက်ဝက်ပိုင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းရင်းဘက်ကို သူမတို့နေသည်။ ခြေရင်းဘက်က ဝပ်ရှော့ ပိုင်ရှင် ဦးဘုန်းခေတ်နေသည်။

ဘုန်းခေတ်ရုပ်က နည်းနည်းတော့ကြမ်းသည်။ ရုပ်က အမေရိကန်မင်းသားတွေလို။ ဝပ်ရှော့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်နေသည်မို့ လူကလည်း ပေပေကျံကျံ။

အရပ်က (၆) ပေနီးပါးရှိပြီ။ ဗလက မောင်ဗမာအသေးစား။ အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်နေရလို့ထင့်။ ရုပ်က နုနုလှလှ မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားပီသသည်ရုပ်။

မြယွန်းမိရ် ကမ္ဘာကြီးကို မသိ မမြင်တောင် ကိုယ့်ခြံဝင်း ထဲမှာရှိသည့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေကိုတော့ သိအောင် ကြည့်ထားရပါ၏။

အပေါ်ထပ်မှာရှိသူက စုစုပေါင်း (၅) ယောက်။ မေမေထား၏ညီမ ဒေါ်ထားထားဝေနှင့် သူ့ခင်ပွန်း ဦးကျော်သိုက်။

နောက် ဦးကျော်သိုက်၏သားသမီးက (၃)ယောက်။

သားကအကြီးဆုံး နှင်းမောင်မောင်။

သမီးအကြီးက နှင်းသဇင်။

သမီးအငယ်က နှင်းစကားဝါ။

နှင်းသဇင်နှင့် နှင်းစကားဝါက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေ။ အသက် ၁၉၊ ၂၀ အရွယ်တွေ။

နှင်းမောင်မောင်ကတော့ (၂၀) ကျော်။

ဘုန်းခေတ်၏ ဝပ်ရှော့က ခြံရှေ့ပိုင်း တစ်ဝက်လောက်ကို ပိုင်းယူထားပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ဆောက်ထားသည်။

တိုက်ဆိုတာထက် ဂိုဒေါင်လို အပေါ်ထပ်တင်ထားတာ။

ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားက စုစုပေါင်း (၅) ယောက်၊ (၆)

ယောက်။ ကားပစ္စည်းအရောင်းက နှင်းမောင်မောင်နှင့် နောက်တစ်ယောက်။

ခြံရှေ့မှာ ဝပ်ရှော့ဖွင့်ထားပြီး ယောက်ျားတွေ တရုန်းရုန်းမို့ မြယွန်းမိရ် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်တော့။

ထွက်လျှင်လည်း အိမ်နောက်ဘက်၊ ခြံနောက်ဘက်ကိုသာ ထွက်သည်။

“အိမ်ထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြာရင် ချည်နဲ့သွားမယ်။ အားကစားလေး။ ဘာလေးလုပ်။ မနက်စောစော သူတို့ ကျား အုပ်စုကြီး မနီးခင် လမ်းထွက်လျှောက်ကြမယ်အေ”

သရာမကြီးကပင် အကြံပေး၏။ ဝပ်ရှော့က မနက် (၇) နာရီ၊ (၈) နာရီလောက်မှ အသက်ဝင်လာတာမို့ မနက် (၉) နာရီ၊ (၆) နာရီလောက်မှာ လမ်းထွက်လျှောက်လို့တော့ ရပါသည်။

ဝပ်ရှော့ဘေးမှထွက်ပြီး ခြံရှေ့လမ်းမပေါ်သို့ လမ်းထွက် လျှောက်ဖို့ စိတ်ကူးကြရသည်။ ဘာမှတော့မလုပ်ဖြစ်သေး။ နယ် မြေသစ်ကို လေ့လာရတုန်းပဲ ရှိသေး၏။

ရောက်တာ ၄-၅ ရက်လောက်ရှိတော့ အနေအထား တွေကို မြဲယွန်းမိုရ် လေ့လာ၊ သုံးသပ်ပြီးသွားပေပြီ။

သူမ ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရတာက ဦးကျော်သိုက်တို့ မိသားစု၏ ရန်လိုမှု၊ မထေမဲ့မြင်ပြုမှုတွေ။ ဦးကျော်သိုက်က သူမကို မကြည်ဖြူသလို သူ့သမီး (၂) ယောက်ကလည်း ကြည် မရပုံ။

ပြောရလျှင် စားခွက်လာလုသည်လို့ ထင်မြင်ယူဆနေ

ကြပုံ။ မြဲယွန်းမိုရ်ကတော့ သည်လိုပဲ အရေထူထူနှင့် ကပ်နေရ မည်ပါပဲ။

ကိုယ့်ဘဝအနေအထားကိုက နွယ်ပင်လေးလိုမို့ ခွန်အား ရှိအောင်၊ သန်မာအောင် ကြိုးစားရပါဦးမည်။

သူမတို့အောက်ထပ်မှာ ဦးဘုန်းခေတ်ရှိနေပြီမို့ အား တော့ကိုးရပါသည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပါပဲ။

သူက အားလည်းကိုးရသည်။ ယောက်ျားပီပီသသနှင့် ဖျတ်ဖတ်လပ်လပ်လည်း ရှိပါ၏။

အိမ်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာလျှင်တော့ ညဦး ပိုင်းများမှာ သည်ဘက်သို့ ကူးကာ စကားစမြည် လာပြောလေ့ ရှိပါသည်။

သူမတို့အနေအထားက စကြာမှတစ်ဆင့် ကူးလို့ရပါ သည်။ နောက်ဘက်မီးဖိုကလည်း တစ်ဆက်တည်းပါ။

အိမ်မကိုသာ တစ်ခြမ်းစီကန့်ထားတာ။

ညဦးပိုင်းများမှာ ဦးဘုန်းခေတ်က ခွင့်တောင်းကာ သူမ တို့ဘက်သို့ ကူးလာလေ့ရှိပါသည်။ သူ့လာတိုင်း စားစရာတစ်ခုခု ကတော့ ပါလာမြဲ။

ယခုလည်း သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်။

“ရော့ ညီမလေး လက်ဖက်တွေ။ သုပ်ဟာ။ ငါလည်း ထမင်းမစားရသေးဘူး။ ထမင်းဖြူလေးနည်းနည်း တစ်ပန်းကန် လောက်ပါဆွဲခဲ့။ ဆရာမကြီးဖို့က သဘောသီးမှည့်လေးတွေ။ ဒီနေ့ ကားစက်စမ်းရင်းနဲ့ မင်္ဂလာဒုံဘက်ရောက်ခဲ့လို့ ဝယ်လာတာ”

ကိုယ့်ကို ညီမလေးရယ်လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အကျအနထိုင်၏။ ယခုမှ ရေချိုးပြီးလာပုံ။ ခေါင်းမှာ ရေပင်ခြောက်သေး။

ဆရာမကြီးကပင် အမြင်မတော်လို့။

“ဟဲ့ သား။ ခေါင်းရေသုတ်ဦး။ ဆောင်းမကုန်သေးဘူး။ အအေးပတ်ပြီးဖျားနေမယ်”

ည (၈) နာရီခွဲလောက်မှ စခန်းသိမ်းသည့်အဖြစ်။

မြယွန်းမိုရ် မီးဖိုဘက်ဝင်ကာ အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်၊ နောက် ထမင်းဖြူတစ်ပန်းကန်ထည့်။ ရေခွေးကြမ်း ဓာတ်ဘူးကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိပြီးသား။

သူက ဆရာမကြီးနှင့်စကားပြောရင်း ထမင်းဖြူနှင့်

လက်ဖက်သုပ်ကို ဇွန်းနှင့်စားနေ၏။

“ဟဲ့ သမီး ဟင်းရှိသေးရင် ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး”

“ရတယ် ဆရာမကြီး။ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ထမင်းနဲ့ပဲ လိုက်တယ်။ အား ညီမလေးက အစပ်အဟပ်တည့်အောင် သုပ်တတ်တယ်။ အစ်ကိုတို့ တစ်ခြံထဲနေ တစ်အိမ်တည်းနေကြရပြီ ဆိုတော့ ရှေးရေစက်တွေပါလို့ပေါ့။ မောင်နှမတွေလိုပဲ စောင့်ရှောက်ကြ၊ ချစ်ခင်ကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စားကောင်း သောက်ကောင်းပြောနေတယ်ဆိုရအောင်လည်း သူဟာ စီးပိုး တင်စီးတတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။

“ဆရာမကြီးကို ခွင့်တောင်းမလို့။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က မြင်တဲ့အတိုင်း မိုးလင်း မိုးချုပ် အလုပ်က အရမ်းရှုပ်တော့ ထမင်း ဟင်းတောင် မချက်အားတော့ဘူး။ ဆိုင်ထမင်း၊ ဆိုင်ဟင်း တွေလည်း ကျွန်တော်ကမစားတတ်တော့ ညီမလေးကို ထမင်း၊ ဟင်းချက်ခိုင်းချင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“မသင့်တော်ဘူးလို့ မပြောနဲ့နော် ဆရာမကြီး။

ကျွန်တော်က မနက် (၇) နာရီလောက်ကတည်းက ဝပ်ရှော့ ရောက်သွားပြီ။ ည (၈) နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တာ။ ကျွန်တော်စားချင်တာတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲ ဝယ်ထည့်ထားမယ်။ ညီမလေးက အဆင်ပြေသလို ချက်ပေးထား။ ကျွန်တော်က အားတဲ့အချိန်လေး ပြေးလာစားရမှ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ တစ်လကို ထမင်းချက်ခ (၅) သောင်းလောက် မုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်”

“အစ်ကို့အလုပ်သမားတွေကရော ဘယ်လိုစားကြလဲ”

“ဟာ ဒီကောင်တွေက ဖြစ်သလိုစားကြတာ။ အပေါ် ထပ်မှာနေကြတယ်။ ထမင်းတစ်အိုးတည်ပြီး ဟင်းက လမ်းထိပ် ဆိုင်က ချိုင့်ဆွဲစားကြတာ။ ညီမလေး ချက်ပေးရမှာ အစ်ကို့ တစ်ယောက်စာပါ”

မြယွန်းမိရ် ချက်ပေးချင်ပါ၏။ မေမေထားဆီမှာ လူ (၂) ယောက်စာလေး ချက်ရ ပြုတ်ရတာ အချိန်တွေလည်း အားနေတာ အမှန်။

သူမ ဖေဖေထံ ပိုက်ဆံပို့ချင်ပါသည်။ တောမှာတော့ (၅) သောင်းဆိုတာ မနည်း။ လူ (၂) ယောက်လောက် ကောင်းကောင်းစားစားလို့ရသည်။ ကောင်းကောင်းဆိုတာ လောက်တယ်လို့

ပြောတာပါ။

မြယွန်း ဆရာမကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခွင့်တောင်းသည့် မျက်နှာလေးပေါ့။

“သမီးသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

“သမီးလုပ်ချင်ပါတယ် မေမေထား။ မေမေထားမြင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း သမီးမိဘတွေက ဆင်းရဲပါတယ်။ ကိုယ့်ချွေးနဲစာလေးနဲ့ ထောက်ပံ့ချင်ပါတယ်။ မေမေထားရဲ့အိမ်အလုပ်တွေလည်း မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး”

“သမီးလုပ်နိုင်ရင်ပြီးတာပါပဲကွယ်။ မေထား သဘော တူပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲပဲ ချက်ရမယ့်ဥစ္စာ။ သားအိမ်ထဲတောင် မဝင်ရပါဘူး”

တကယ်လည်း မီးဖိုဆောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းကသပ်သပ် မို့ ဦးဘုန်းခေတ် အိမ်ထဲပင်ဝင်စရာမို့။ ကိုယ့်မီးဖိုမှာပဲ သူ့ထမင်း ဟင်းတွေချက်ပေးလို့ရပါသည်။

“မြယွန်းလုပ်ပေးပါ့မယ်”

“အေး နောက်ပြီး နင် ကွန်ပျူတာနှိပ်တတ်လား”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစက သင်တန်းတက်ဖူးပါတယ်။

ခုတော့ မေ့လုလုပဲ”

“မမေ့နဲ့။ ငါ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ဒီဘက်ပို့ထားမယ်။ စာရင်းအင်း တွက်တတ် ရေးတတ်အောင်လုပ်ထား။ ညီမလေးကို စရင်းစစ်ခန့်မယ်”

“အင်”

ငါးပိရလို့ ဆားတက်လာလေသလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝအတွက် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းတွေပါပဲလေ။ ဆရာမကြီးကလည်း အားပေးပါ၏။

“ဆရာမကြီး သင်ပေးမယ်။ သမီးမှာ အခြေခံရပြီဆို ဆက်သင်ပေးမှာပေါ့။ အိမ်နေရင်း ဝင်ငွေရတဲ့အလုပ်တွေပဲ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမီးသင်ပို့မယ်။ လုပ်ပို့မယ်”

“အေး ကိုကြီးလည်း သင်ပေးမှာပေါ့။ စာရင်းတွက်နည်း တွေ ဘာတွေ”

“ကိုကြီးက ကိုယ့်ဘာသာလုပ်တတ်လျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူများကိုခိုင်းတာလဲဟင်”

“ဟ နင်မြင်တဲ့အတိုင်း၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့အလုပ်

ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရရင် သေရောပေါ့ဟ။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်မနားရတဲ့ကြားထဲ ညပါ ဆက်လုပ်နေရင် သေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းနားရအောင် ညီမလေးကို အလုပ်တွေခွဲဝေပေးရမယ်”

သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေ၏။ ထမင်းတစ်ပန်း ကန်နှင့် လက်ဖက်သုပ်တစ်ဝက်စားပြီးတော့ ဦးဘုန်းခေတ်က စကားစမြီတွေ ဆက်ပြောနေသည်။

ဆရာမကြီးနှင့်ပြောလိုက် မြဲယွန်းဘက်လှည့်ပြောလိုက်။ သူ့ဇာတ်ကိုလည်း ပြောပြပါသေး၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း လူလိမ္မာ၊ လူကောင်းတစ်ယောက် တော့ မွေးကတည်းက ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူးရယ်”

“ဟေ ငါက မင်းကို ငယ်ငယ်ထဲက လိမ္မာလာတယ် ထင်တာ။ ဒီလိုလူငယ်လေးမျိုး ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှားတယ်လို့ ချီးကျူးချင်နေတာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်။ ကျွန်တော်လည်း အသိကို ဘဝနဲ့ရင်းလာခဲ့ရတာပါ။ လွယ်လွယ်နဲ့ ဒီလိုအသိမျိုး မရခဲ့ပါဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦးကွယ်”

မေမေထားနှင့် ဘုန်းခေတ်။ အပေးအယူတွေ မျှနေကြ
၏။ မြယွန်းကတော့ သူတို့အနားမှာ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ရင်း
နားစွင့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေ နောက်မိန်းမထပ်ယူတော့ ကျွန်တော်
ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်ပေါ့။ နောက်ယူတဲ့မိန်းမက ခပ်လည်လည်
နဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်။ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ကျွန်တော် တေတော့
ပေတော့တာပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝကို ရွက်လွှင့်ပစ်မယ်ပေါ့လေ”

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေဆုံးတာက ကျွန်တော် (၇) တန်း
နှစ်ကတည်းက”

“အေးလေ၊ ဒါဆို သားအဖေမှာ ဘယ်အပြစ်ရှိမလဲ။
သူလည်း ဆေးပေးမီးယူလေး လိုချင်မှာပေါ့”

“အဲဒါတွေ ထည့်မတွက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဂျီတီစီတော့
ဆက်တက်ပါတယ်။ (၂) နှစ်လောက်လည်း တက်ပြီးရော အဖော်
ကောင်းတာနဲ့ ထိုင်းလိုက်သွားတာပေါ့။ ဖေဖေကိုတော်လှန်ရရင်
ပြီးရောလုပ်လိုက်တာ။ တကယ့်ကို ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ပြီး တစ်ခါ

တည်း ငရဲတန်းရောက်တော့တာပါပဲ”

“ဟင် လူကုန်ကူးခံရတာလား။ ရောင်းစားခံရတာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်။

အလုပ်ရှင်က (၆) လလောက်အထိ လစာမပေးဘဲ လစာလည်း
တောင်းရော တစ်ခါတည်း ပြဿနာရှာတော့တာပဲ။ ရဲလက်တို့
တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း အလုပ်သမားအဖွဲ့တွေကို ကူညီပေး
နေတဲ့အစ်ကိုတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး မနည်းလွတ်အောင် ပြေးခဲ့ကြ
ရတယ်။ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်နဲ့ပြေးရတာ။ မြန်မာတွေလည်း ထိုင်း
မှာ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ။ လူလုံးကမလှတော့ပါဘူး။ မဲဆောက်
အမှိုက်ပုံမှာ အနံ့အသက် အညစ်အကြေးတွေကြား ရှာဖွေ စား
သောက်နေကြရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေကို အများကြီး”

“ဪ မြယွန်းဖတ်ဖူးတယ်။ ယမင်းမြတ်အေးရဲ့ အိပ်
မက်ချိုချို၊ ဘဝခါးခါးထဲမှာ။ နောက်ပြီး မြယွန်းအစ်မတစ်ယောက်
လည်း ထိုင်းမှာသွားအလုပ်လုပ်တာ (၆) လလောက်ရှိပြီ ဘာ
သတင်းမှမရ၊ ဘာအဆက်အသွယ်မှမရ”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လို”

မြယွန်းမိုရ် ရွာမှ လူငယ် (၁၆) ယောက်နှင့် ဒေါ်ပုလဲ။

ဒေါ်သီသီတို့အကြောင်း ပြောပြလိုက်လျှင် ဘုန်းခေတ် သဘော ပေါက်သွား၏။

“လူကုန်ကူးခံရတာ သေချာတယ်။ ဒီမိန်းမကြီးတွေကို တရားစွဲဖို့လုပ်လေ။ ညီမတို့ရွာက ဘယ်သူ ဒေါ်မူမူ၊ သူ့ကို အရင်ဆွဲစေ့မှပေါ့”

“သူလည်း ခြေရာဖျောက်သွားပြီလေ။ ဘယ်လိုက်လို့ လိုက်ရမှန်းမသိ။ မြယွန်းမမက လှလှလေးရယ်။ ထိုင်းမှာ ဒုက္ခ တွေ အမျိုးမျိုးတွေ နေပြီထင်ပါရဲ့က ကိုကြီးရယ်။ ကယ်ပါဦးနော်၊ ကယ်နိုင်ရင်ကယ်ပါဦး။ ကိုကြီးမှာ ထိုင်းအဆက်အသွယ်တွေ မရှိဘူးလားဟင်”

“အင်း ကိုကြီးတတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“သား ဇာတ်လမ်းဆက်ပါဦး။ ငါ စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ။ သမီးမမလည်း ရှာရမှာပေါ့။ တို့တွေ ဝိုင်းဝန်းပြီးအဖြေရှာပါမယ်”

“ဪ လမ်းခရီးမှာ တထိတ်ထိန် တလန့်လန့် အငတ် ငမတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ပြေးခဲ့ ပုန်းခဲ့ရတာ။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက် ဖို့ ဟိုသောင်တင်၊ ဒီသောင်တင်နဲ့ပ။ (၃) လလောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော် အမြင်မှန်ရသွားတယ်။ ကြည့် စမ်း။ ကိုယ်က မိဘက ကျောင်းထားတာလည်း ကောင်းကောင်း မနေဘဲ မိဘကိုပဲ ပြဿနာရှာလိုက်သေးတယ်။ ထိုင်းရောက်မှ လူ့ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေ၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေ၊ လောကခံတွေကို နဖူး တွေ၊ ဒူးတွေ တွေ့ရတော့တယ်။ ကိုယ်ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရတာတွေ က ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟိုမှာ လူ့ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးလွှာ၊ နင်းပြားဖြစ်ခဲ့ရ။ လူ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ နုတ္တိ။ ခုသေမလား။ တော်ကြာသေမလား။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှုဆိုတာ ဘာမှမရှိ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လူလို့တောင် သတ်မှတ်လို့မရတဲ့ဘဝတွေ တော်တော်ရင် နာဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“အင်း ဒါနဲ့ ဒီပြန်ရောက်တော့ ဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့ နာမည်ကြီးဝပ်ရှော့ တစ်ခုမှာ အလုပ်သင်ဝင်လိုက်တယ်။ (၂) နှစ်လောက်ကြာတော့ ဒီနေရာကိုငှားပြီး ဝပ်ရှော့ထောင်တယ်။ နောက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ ဖေဖေက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးတာရယ် ပေါင်းပြီး ဒီအခြေအနေရောက်လာတာပါ”

“ဪ... သားမိဘတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ဖေဖေတို့က တောင်ငူမှာပါ”

“တောင်ငူကိုရော မပြန်ဘူးလား။ ဖအေကို ပြန်မကန်
တော့ဘူးလားကွယ်”

“ကန်တော့ပါတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ သီတင်းကျွတ်တိုင်း
သွားကန်တော့ပါတယ် ဆရာမကြီး။ အခု ကျွန်တော် လောက
ကြီးကို မှန်အောင်ကြည့်တတ်၊ မှန်အောင်ခံယူတတ်ပါပြီ”

“ထိုင်းမှာ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ လူ့ဘဝဖြစ်တည်မှု၊ လူ့
အရှက်တွေ တွင်းဆုံးကျခဲ့၊ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ဘဝနဲ့ ကြုံပြီး
ကတည်းက ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ်တွေ တည့်သွားခဲ့ပါပြီ”

“ဖေဖေစေတနာ၊ မေတ္တာတွေကိုလည်း နားလည်လာ
တယ်။ နောက် ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လိုပဲလူ့အခွင့်အရေး
ဆုံးရှုံးတယ်လို့ အော်နေနေ၊ ထိုင်းတို့ သူများနိုင်ငံတို့ထက် သာပါ
တယ်ဗျာ”

“ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာပဲ လုပ်ကိုင် ရှာဖွေ
စားသောက်ပါတော့မယ်”

“သာဓုပါကွယ်၊ သာဓုပါ။ လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်ရင်

ရှာဖွေ စားသောက်လို့ရပါတယ်ကွယ်။ တော်ကြာ ငါတို့မြေတွေ
တောင် မင်းလက်ထဲအကုန်ရောက်ကုန်ဦးမယ်”

“ဒီလိုတော့ ကျွန်တော် လက်သိပ်ထိုးမဝယ်ပါဘူးဗျာ။
မတရားမလုပ်ပါဘူး။ ဆရာမကြီးတို့ညီအစ်မ (၂) ယောက်ပိုင်
တာသိသားပဲ။ ဦးကျော်သိုက်ကတော့ တကယ်မလွယ်ဘူးဆရာမ။
သူက အမြဲငွေကြိုယူနေတာပဲ။ မြေငှားခလည်း တစ်နှစ်စာ
လောက်ကြိုယူပြီးနေပြီ”

“ဟင် လူပါးဝလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုထပ်ပြီး မပေးချင်ပါဘူး။ သူ့သား
လည်း ခိုင်းရတာ စိတ်တိုင်းမကျဘူး။ သူ့ကိုအရောင်းစာရေးဖြုတ်
ပြီး ဝပ်ရှော့ဝင်ခိုင်းတော့လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ သူကလည်း
ကြိုတင်လစာ (၃) လစာလောက် ယူသုံးပြီးပြီ”

“ဪ သားလည်း သူတို့မိသားစုရဲ့ဒဏ်ကို ခံနေရပါ
လား။ ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ လူမိုက်နဲ့ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်
ဒုက္ခော ဆင်းရဲခြင်းတဲ့”

“အဲဒီလိုလည်း သဘောမထားပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်။
သတိထားရတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

“အေး အေး သားရယ်။ ပြယွန်းတို့ရွာကလူငယ်တွေကို လက်လှမ်းမီသမျှ စုံစမ်းပေးပါဦးနော်”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်မှာ လူကုန်ကူးမှုတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ခံစားချက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ပေးမှာပါ”
ထိုညက (၁၀) နာရီကျော်မှ သူပြန်သွားလေသည်။

အခန်း (၇)

“တောက် မင်းအစ်မ၊ ဒါတော့လွန်ပြီ။ သူ့မှာ ပင်စင် လစာတွေ၊ ဂရယ်ဂျူတီတွေလည်းရှိတယ်။ အိမ်တစ်ခြမ်းကနဲ့ပြီး ငှားတာကလည်းရတယ်။ ဒီကြားထဲက မြေငှားခကိုလိုက်ကတ် သပ်နေတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဪ ဒါ သူနဲ့လည်းဆိုင်တာပဲလေ။ သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက်ရှိရှိပေါ့။ ဒါ သူ့အခွင့်အရေးပဲ”

“ဪ မင်းကပါ မင်းအစ်မဘက်ကပါတယ်ပေါ့ ဟုတ် လား။ တောက် ငါလုပ်လိုက်ရရင်”

မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်ထားထားဝေ ချက်ပြုတ်နေရပါသည်။ ဦးကျော်သိုက်၏သမီး (၂) ယောက်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်း တက်ရတာနှင့် အချိန်ကုန်၏။

“မပါချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့မှမရတာ။ သူ့အခွင့်အရေး သူယူတာပဲလေ။ ထား ဘယ်လိုမှ တားလို့မရပါဘူး”

“အေး မင်းတားမရရင် ငါသွားတားမယ်”

“အို မောင် သွားမပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်။ မမကြီး အကြောင်း ထားအသိဆုံးပါ။ တဖောက်ကန်း တဖွတ်ထိုးကြီး”

“ဒါဆို မောင်တို့က အငတ်နေရမှာလား”

“ဪ မောင်ရယ်”

ဒေါ်ထားထားဝေ ဘာမှမပြောတတ်။ ဦးကျော်သိုက်က စကားတတ်သည်။

“မောင် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ပြောပါဦး”

“မောင် စပေါ်တင်ပြီး ကားမောင်းမယ်။ ကားမောင်း ကျွေးမယ်”

“ဪ မောင်ပင်ပန်းမှာပေါ့။ အသက်ကလည်း လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်။ လူငယ်တွေနဲ့အပြိုင် ကားဆွဲရရင် မောင်ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ ... မောင်က ထားကို အသက်မက

ချစ်တာပဲ။ မမလေး ထမီဖိုး ကြိုးစားရှာရတော့မှာပေါ့”

ဒေါ်ထားထားဝေမှာ ဝိတ်တွေဖြာလျက်။ သူက မိန်းမရိုးကြီးမို့ ဘာနားမလည် ညာနားမလည်။

သားသမီး (၃) ယောက်နှင့် အုပ်စုလိုက်ကြီးတက်လာပြီး သူ့စည်းစိမ်တွေပေါ်လည်း တက်စံစားနေသေး။ သခင် (၄) ယောက်ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပြုစုနေတာလည်းသူ။

ဒေါ်ထားထားဝေမှာ ရိုးအသူမို့ သူ့ယောက်ျား၏ တော်ကီတွေမှာ မျောလို့။

တကယ်ဆို သူတို့မိသားစု (၄) ယောက်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများနေတာပါ။ ဒေါ်ထားထားဝေတစ်ယောက်တည်းဆို ကိုယ့်အစ်မအိမ်မှာ ဘယ်အချိန် တက်စားစားရသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မိန်းမရဲ့”

“အင်းပြော မောင်”

“ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းရရင်တော့ ရသမျှ ဝင်ငွေ သပိတ်ဝင် အိပ်ဝင်ပေါ့ကွာ။ စိတ်တထင့်ထင့်လည်း မနေရဘူး။ အုံနာခလည်း ပေးစရာမလိုတော့ဘူး”

“ထားတို့မှာ ကားမှမရှိဘဲ မောင်ရယ်။ ထားရဲ့လက်ဝတ်

လက်စားလေးတွေလည်း တတိတိနဲ့ ကုန်လှပြီ။ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးနဲ့နားကပ်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဪ ကွ၊ လူကြီရင် ဘာမဆိုဖြစ်ပါတယ်။ ငါတို့ ဘုန်းခေတ်ဆီကငွေ (၁၀၀) လောက် ဆွဲလိုက်ရင် တက္ကစီမောင်း နေတဲ့ကားလေးတွေ ဝယ်လို့ရပါတယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဝိုက်နာနေလို့ သူ့ကားထုတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“သူကပေးပါ့မလား မောင်ရယ်။ ဒီခြံဒီမြေတွေက မမနဲ့ လည်း ဆိုင်တာ သူသိသတယ်”

“ဟ သိန်းတစ်ထောင်မကတန်တဲ့မြေကို သိန်းတစ်ရာ လောက် ကြိုတင်ငွေတောင်းတာ။ သူ မပေးရင် ပေးတဲ့လူဆီ ရှာပြီးဆက်သွယ်လိုက်ရုံပေါ့”

“အင်”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ဒီခြံရှေ့မျက်နှာစာ သိန်းတစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်တန်တဲ့ကိစ္စ။ တစ်ရာလောက်တောင်းတာ သူ မပေးဘဲ နေနိုင်မလား”

“မမသိလို့ မိုးမီးလောင်နေပါဦးမယ် မောင်ရယ်။ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး”

“ထားအစ်မ အပျိုကြီးကတော့ တကယ့်ခွစာကြီးပဲ။ မသေခင်ကပုပ်မယ့်ဟာကြီး။ အတွင်းထရံအပြင်ကာ၊ အပြင်ထရံအတွင်းကာ။ ကိုယ့်ညီမတော့ အပြင်ထုတ်ထားပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ဖတ်ချွဲ နှပ်ချွဲမ ပိုင်းလုံးမကိုမှ အဟုတ်ထင်နေတယ်။ ကြည့်နေတိုက် သူ့ကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ မချသွားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“အို မောင်ရယ်၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့။ မမကြီးက ထားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်အတူနေနိုင်မှာတဲ့လဲ။ မောင့်သားသမီးတွေကို ထားက ကိုယ့်သားသမီးတွေလို သဘောထားနိုင်ပေမယ့် သူကတော့ သူစိမ်းတွေပဲဟာ။ မမကြီးက စိတ်ရှုပ်မခံချင်ဘူးလေ။ အပျိုကြီး ဝီဝီ အေးအေးပဲနေချင်တာ”

“အလကားပါကွာ။ ကိုယ့်သွေးရင်း သားရင်းရယ်လို့ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတာ။ သူသေတော့ရော ထားကို မပေးလို့ ဘယ်သူ့ပေးမလဲ။ တရားဥပဒေအရ ထားပဲပိုင်ရမှာ။ ဟိုမွေးစားသမီးဆိုတာ အလကား။ ကျောကော့ပြေးရမှာ ကြည့်နေ”

“မောင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းကို မသိဘူး။ ကဲ ကားမောင်းချင်လည်း မောင်း၊ ကားဝယ်ချင်လည်း

ဝယ်။ ဘုန်းခေတ်ဆီပဲ ငွေပြောပေါ့”

“ကိုယ်ပြောလို့ သူကပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ထား
ကိုယ်တိုင်ပြော။ မောင် သင်ပေးမယ်”

ဦးကျော်သိုက်က အခါပေး ဦးပုညလို သင်ကြားပေး
လိုက်ပြီး ဒေါ်ထားထားဝေက လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်
ရသည်။

အင်း ဒါနဲ့ပါဆို ဘုန်းခေတ်ဆီက ငွေယူသုံးတာ (၁၅၀)

ရှိပြီ။

အခန်း (၈)

မြယွန်းမိရီ။

ဆရာမကြီးဆီမှ ကွန်ပျူတာဆက်သင်နေရ၏။ ဦးဘုန်း
ခေတ်က ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ပို့ထားသည်လေ။

မြယွန်းကို ဆရာမကြီးက အဝေးသင်ပဲ ဆက်ထား
သည်။ ဖြေခါနီးမှ အနီးကပ်တက်ရုံ။ စာစဉ်ဖြေပေါ့။

“သွားတတ်တဲ့သူနဲ့ အဝေးသင်နဲ့ မထူးပါဘူးသမီးရယ်။
ဒေးသမားတွေကလည်း စာကို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မလေ့လာကြ
ပါဘူး။ ဒီလိုပဲဖြေခါနီးတစ်လလောက်ကျမှ ကျူရှင်တက်ကြ။
အလွတ်ကျက်။ ဖြေ။ အဝေးသင်လည်း တစ်လလောက်အလိုမှာ
ကျူရှင်တက်၊ အလွတ်ကျက် ဖြေ။ ဒါပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံပညာရေး
ကတော့ ရေစုန်ကို မျောနေတာပဲ”

“ဟင် မေမေထားကလည်း။ မေမေထားတို့လို ပညာ ရေးဝန်ထမ်းတွေကိုက ဒီလိုပြောနေတော့ ကျန်တဲ့သူတွေက ပို ပြောတော့မပေါ့”

“ပြောလည်းမတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဘယ်က ဘယ်လို စမှားတယ်ကိုမသိတာ။ သူငယ်တန်းကနေ ဘွဲ့လွန်အထိ ကျူရှင် မတက်ရရင် မတတ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်တွေ မှာ ပိုဆိုးသေး။ ကျူရှင်ခက အော်ပျံ့နေတာပဲလေ။ ဘာမှလည်း မတတ်ဘဲနဲ့ ငွေကုန်တာပဲအဖတ်တင်တဲ့ပညာရေး”

“အင် မေမေထားကလည်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွဲ့တစ်ခုရပါစေရယ်လို့ လူရှိသေ ရှင် ရှိသေဖြစ်အောင် ကျောင်းဆက်ထားပေးတာ။ နွားထီး (၅) ကျပ်၊ နွားမ (၅) ကျပ်ခေတ်။ ဘာမလွန်းဘူး”

မေမေထားပြောတာကို ရယ်မောရင်း မြယွန်း ကွန်ပျူ တာ လေ့ကျင့်နေပါသည်။ ဦးဘုန်းခေတ်က သူမကို စာရင်းစစ် ခိုင်းမလို့ဆိုပေသကဲ့။

အပိုဝင်ငွေလေးများရလျှင် ဖေဖေကိုပို့နိုင်မည်။ ဒီလည်း လည်းစားပါစေပေါ့။ ဖေဖေကိုပြုစုနေရတာပဲ။

မြယွန်း ဝမ်းသာရပါသည်။ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ဝင်ငွေ ရနေသည်မဟုတ်ပါလား။ မြယွန်း ကွန်ပျူတာနှိပ်နေဆဲ ဦးဘုန်း ခေတ် အိမ်ဘက်သို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ပြန်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ညီမလေးရေ”

“ရှန်”

“ကိုကြီးကို ထမင်းလာခူးပေးပါဦး”

မြယွန်း မေမေထားကိုကြည့်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် သူမ မီးဖိုဘက်သို့ အပြေးသွားရသည်။

အခန်းတည်ဆောက်ပုံအရ မီးဖိုနှင့် ထမင်းစားခန်းက အတူသုံးရမည်။ မီးဖိုထဲမှာ မီးဖိုက (၂) ခု။ ထမင်းစားပွဲက (၂) ခု။ ရေခဲသေတ္တာကလည်း (၂) ခု။ အခန်းကျယ်လို့သာ တော်ရောသည်။

“မြန်မြန်လုပ်၊ ကိုကြီး ဆာလှပြီ”

“ဆာမှာပေါ့။ တစ်နာရီပဲကျော်နေပြီ။ ထမင်းကို အချိန်နဲ့ စားတာမဟုတ်ဘူး။ အစာအိမ်ဖြစ်ခါမှ ကယ်ပါဦးမလုပ်နဲ့”

မြယွန်းက သူ့စားပွဲမှာ သူ့ထမင်း ဟင်းတွေကို အမြန်

ဆုံးနည်းနှင့် ပြင်ပေးနေတာ။

“ကိုကိုပြောတုန်းက ထမင်း ဟင်းချက်ရုံပဲ။ အခု ထမင်း ပွဲပါပြင်ခိုင်းတော့ မုန့်ဖိုးထပ်ပေးမယ်အလား။ တစ်လကို (၇) သောင်းယူ”

“အင်း”

တကယ်က သူ မြယွန်းကို ချစ်လို့စနေတာ။ ထမင်းချက် တစ်ယောက် တူတူတန်တန်ငှားလျှင် (၁) သိန်းလောက် အနည်း ဆုံးပေးရမှာ သူသိသားပဲ။

သက်သက်စနေတာ။

အလုပ်လုပ်တာလည်း မြန်ပါတီ။ ချက်ချင်းပင် ပူပူနွေးနွေး ထမင်း ဟင်းများ သူ့ဆုံလည်စားပွဲပိုင်းလေးမှာ ရောက်လာ ပါ၏။

သူက ဇွန်းခက်ရင်းနှင့်စားဖို့ ပြင်သည်။

“ဘာတွေလဲ ညီမလေး”

“ငါးကင်၊ ပုစွန်ထုပ်မီးဖုတ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်”

“ဟင် ခွေးမလေး ... ငါ့လစာ ညာယူတယ်။ ဘာမှ လည်း မကောင်းဘူး။ နင်တို့ရော ဘာချက်လဲ”

“ဘာမှမချက်ဘူး။ မြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့ ဒန့်သလွန်သီး ကုလားဟင်း။ ဗာလချောင်ကြော်”

“အဲဒါသွားယူ”

“အံ့မယ် ... ကိုကြီးဟင်းမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ကပ်စေးနဲ့မနေနဲ့။ သွားယူဆို ယူ”

“ညစာကျ ဘာနဲ့စားမလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ငါ့ဟင်းတွေ ယူစားပေါ့ဟ။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ရှိရဲ့သားနဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်မပေးဘူး”

မြယွန်းမိုရ် ကပ်သပ်နေဆဲ ဆရာမကြီး မီးဖိုဘက် ရောက်လာပြီး -

“ထည့်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ဟုတ်သားပဲ။ သားက ပင်ပန်းတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားချင်ရှာမပေါ့။ သမီးကလည်း (၂) အိမ်စာချက်ရတော့ ပျင်းတာနေမှာပေါ့”

သည်ဘက်ကဟင်းပါယူတင်ပေးလိုက်တော့မှ စားပွဲပေါ် မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်သွား၏။

“လာ ကိုကိုကို ငါးအရိုးထွင်ပေး။ ပုစွန်ထုပ်အခွံနွားပေး။

သွား လက်ဆေး”

သူက ဇွန်း ခက်ရင်းနှင့်စားတာမို့ ငါးကြင်းကင်ကို ဖဲ့လို့ရပေမယ့် ပုစွန်ထုပ်ကျတော့ အခွံနွာလို့ အဆင်မပြေ။

သံပုရာစိတ်လေးတွေက ဘေးမှာ။

“သူပဲ ခိုင်းလို့ လုပ်ပေးထားရသေးတယ်။ ဟင်းမ ကောင်းဘူးလေး ဘာလေးနဲ့”

လက်ဆေးပြီး ပုစွန်အခွံနွာ သံပုရာသီးဆမ်းလုပ်ပေးရင်း မြယွန်းက ပွစ် ပွစ် ပြောနေ၏။ မကြားတကြားပေါ့။

“ကြားဖူးပေါင်တော်။ အသားငါးတွေကို မချက်ခိုင်း၊ မကြော်ခိုင်းဘဲနဲ့ ကင်ခိုင်း ဖုတ်ခိုင်းတယ်”

“ဟ တောသူမရဲ့။ ငါက ဝမှာစိုးတယ်။ ဗိုက်ရွဲမှာစိုး တယ်။ ဒါကြောင့် ကြော်တာ၊ ချက်တာတွေမလုပ်ခိုင်းတာ။ ကင် စား ဖုတ်စားတော့ ဆီမသုံးရဘူး။ ဒီတော့ ဗိုက်မရွဲဘူးပေါ့”

သူ့ကို ငါးကင်ဖဲ့ပေးရင်း ကိုယ်လည်းယူစားတော့ ဘုန်း ခေတ် မျက်စောင်းထိုး၏။ ချစ်စနိုးနှင့်ပါ။

“ကပ်တီးမူးလဲ၊ ညာစားလေး”

“အရိုးကိုက်တာပါနော် ဟင်း။ ပုစွန်ခေါင်းကရော

ကိုကြီးစားမှာမို့လား။ လွှင့်ပစ်မယ့်ဟာတွေ စားတာများ”

“အေးပေါ့ ကောင်းတယ်။ အိမ်မှာ ခွေး၊ ကြောင် မမွေး ရတော့ဘူး။ လက်ကျန်ရှင်းမယ့်အကောင်လေး ရှိနေပြီ”

ဘုန်းခေတ် စားလို့ကောင်းပါသည်။ မြယွန်း၏ ချစ်စဖွယ် စူတူမှုတူရုပ်ကလေးကို စရင်းနောက်ရင်း ထမင်းက တစ်ပန်းကန် ပြီး တစ်ပန်းကန်။

“ဟင်းစားကလည်း ကြီးလိုက်တာ။ ကောသလမင်းကြီး လို ဆန်တစ်စိတ်၊ ဆိတ်တစ်ကောင်ကုန်မယ့် ရုပ်ကြီး”

တကယ်လည်း ကင်စား၊ ဖုတ်စားတာမို့ ကုန်တာအမှန်။ ငါးကင်က (၅၀) သားကောင်။ ပုစွန်ထုပ်က (၂) ကောင်။

“ဟ ကိုယ့်လုပ်စာကိုယ်စားတာ။ နင်ကျွေးထားရတာ ကျနေတာပဲ။ ငါက ရှာနိုင်တာပဲ။ အလုပ်ပင်ပန်းတာ ဒီလောက် တော့ စားမှပေါ့။ ဒါမှ အားတွေပြန်ဖြည့်ပြီးသားဖြစ်မှာ”

“လွန်ပါတယ်၊ စာထဲမှာ လူတစ်ယောက် အသားဓာတ် တစ်နေ့ (၅) ကျပ်သားလိုအပ်သည်တဲ့။ ကိုကြီးက တစ်ပိဿ လောက် စားနေတာကြီး”

“မယ်မင်းကြီးမရယ် နေ့တိုင်း မစားပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့

သာ ငါးလေးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရလို့ အကင်ခိုင်းမိတာပါ။
ညီမလေးလည်း စားပါ။ လာ စား”

သည်တော့မှ ငါးကင်နှင့် ဆော့(စ်)နှင့် တို့စားရင်း
မြဲယွန်း ပါးစပ်ပိတ်တော့သည်။

“တန်တယ်”

“ဟင် ဘာတန်တာလဲ ကိုကြီး”

“ကိုယ့်ဘာသာ ကင်စား။ ချက်ပြုတ်စားတော့တန်တာ
ပေါ့ဟ။ ဆိုင်မှာဆို ငါးကင်တစ်ကောင် သောင်းချီပေးရတာ”

“ဪ ခါပေမဲ့ ဆိုင်ကင်တာက ပိုမွှေးပိုကောင်းမှာ
ပေါ့”

“ညီမလေးကင်တာ ပိုကောင်းတယ်”

ဘုန်းခေတ် မြဲယွန်းကို ချစ်လို့စနေမိတာပါ။

ရိုးရိုးလေး တောစံပယ်ပွင့်လေး။

သည်ခေတ်ထဲမှာ သည်လို ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ၊

ဖြူဖြူစင်စင်၊ ချောချောလှလှလေးမျိုးဟာ ရှားပါးရတနာ။

ယခုခေတ် မိန်းကလေးတွေဟာ ဆက်ကော့ လက်ကော့
တွေများနေတာ။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဘီယာတွေသောက်ကြ၊ ထန်းရေတွေ
မူးကြ။ လစ်ဗီးတူဂဲသားတွေ ဝမ်းနိုက် ဝမ်းကပ်ပယ်တွေ မှိုလို
ပေါက်နေကြ။

ချည်ထည်ဝမ်းဆက် ပန်းခရမ်းရောင်လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်
လုံမပျို။ ကောင်းခြင်း (၅) ဖြာနှင့် ပြည့်စုံသူလေးပေါ့။

မျက်ဝန်းအလှက စာဖွဲ့မမိသလို ကိုယ်လုံးလေးကလည်း
မြင့်မြင့်မားမား၊ လှလှပပလေး။ မျက်နှာကျ လှလှလေးနှင့် နှာတံ၊
နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း လှမှလှ။

အသားအရည်က ဆင်စွယ်နှစ်လို။ သည်ရောက်လာ
သည့် တစ်လ နှစ်လအတွင်း တသွေးတမွှေးဖြစ်လာလိုက်တာ။

ဆံပင်ရှည်လေးကို အချစ်ဆုံးပါပဲ။ တင်ပါးကျော်သည့်
ဆံနွယ်လေးတွေက ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။

အိမ်မှုကိစ္စလည်းနိုင်နင်းသည်။ နှလုံးသားလည်း လှ
သည်။ သူက အသက် (၂၇) တောင်ရှိပြီမို့ မိန်းမယူသင့်သည်
အရွယ်။ မြဲယွန်းကတော့ (၁၈) ကျော် (၁၉) ထဲမှာတဲ့။

စောပါသေးတယ်လေ။ အကဲခတ်ရဦးမှာပါ။ စလိုက
လည်း ကောင်းသည်။ မိစ္စာတေး။

“နေစမ်းပါဦး... နင်တို့ ဆရာတပည့်က ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပဲစားကြတာလဲ။ အသားငါး ဘာလို့မစားကြ တာလဲ။ ငါ နင်တို့ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ဟင်းရွက်ဆိုင် ရောက်နေသလား မှတ်ရတယ်။ ဘာလဲ ကပ်စေးနဲ့တာလား”

“ဟင်းသီးဟင်းရွက်စားတာ အသားအရည်လှတယ် ကိုကြီးရဲ့။ ဒါကြောင့် မေမေထားနဲ့ မြယွန်းက အသားဖြူတာ လှတာ။ ကိုကြီးက အသားမည်းကြီး”

“မမည်းပါဘူးနော်။ ယောက်ျားပီသတဲ့ အသားအရေ ပါ”

“ဟာ ဟ၊ အမလေးနော် ... အသားမည်းတာများ ယောက်ျားအသားအရည်တဲ့။ ဟဟပဲရမယ်။ ဒါဆို ကပ္ပလီတွေ နီဂနိုးတွေအားလုံး ယောက်ျားပီသတဲ့အသားအရည်တွေပေါ့ ဟုတ် လား”

“ခွေးမလေးနော် ... စကားကို ကပ်မပြောနဲ့။ ငါ့ အသား မမည်းပါဘူးဟ”

တကယ်လည်း ဘုန်းခေတ်အသားအရေက ညိုညိုစိုစို အဖြူဘက်တောင် လှသေး။ သူတို့လိုသာ ဖွေးဥမနေတာ။

“ငါ ငယ်ငယ်က ဖြူပါတယ်နော်။ ကြီးကာမှ အလုပ် ကြမ်းတွေ လုပ်ရလွန်းလို့ မည်းသွားတာ။ သနားဖို့တောင် ကောင်းပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားစပြောနေကြတာပါ။ ဘုန်း ခေတ် စိတ်ကြည်နူးနေရပါသည်။

“ငါပြောချင်တာက နင်တို့ဆရာတပည့် (၂) ယောက်က အသား ငါးကိုမကြိုက်လို့မစားတာလား။ ဈေးကြီးလို့ ကပ်စေးနဲ့ ပြီးမစားတာလားလို့ပါ”

“မကြိုက်လို့မစားတာ။ မေမေထားက ဟင်းရွက်ပဲ အား သန်တယ်”

“နင်ကရော”

“အကုန်စားတယ်”

“ဒါဆို အစုံစားသတ္တဝါလေးပေါ့”

“ကိုကြီးနော် လွန်လာပြီ”

“အသားငါး မစားဘူး။ မစားဘူးနဲ့ ငါကျွေးတော့လည်း စားတာပဲ။ ဝက်ပုပ်မ”

ချစ်လို့စနေတာပါ။ သို့သော် ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပြောနေ

တော့ မြယွန်းမျက်နှာလေးက အရှက်ကြောင့် ရဲရဲနီနီ။

မျက်ရည်လေးတွေပင် ဥလာတော့ ဘုန်းခေတ် ကိုယ့်
စကားကိုယ် ဘရိတ်အုပ်ရသည်။

“အလကားစတာပါကွာ။ ကိုကိုက ညီမလေးတို့ ဆရာ
တပည့်ကို ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာမစားနဲ့၊ ညီမလေးက
ကိုကိုနဲ့စား”

ကိုကြီးကနေ ကိုကိုဖြစ်သွားသည့် ဘုန်းခေတ်ကို မြယွန်း
မိရိ စူးစမ်းကြည့်မိသည်။ မာယာဆိုတာ ဒါလား။ ယောက်ျားတွေ
ဟာ ဖြားယောင်းတတ်သတဲ့။

ဖြားယောင်းမှုတွေ စပြီလား။

“ဟေ့ကောင်မလေး တော်ပြီ။ ကိုကိုစားပြီးပြီ။ သိမ်း
လိုက်တော့။ အကျန်တွေလည်း နင်းကန်စားမနေနဲ့ဦး။ ဖက်တီး
ပုပ်ကလေးဖြစ်နေမယ်”

ဘုန်းခေတ် ဝပ်ရှော့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြီမို့ မြယွန်း
သိမ်းရင်းဆည်းရင်း ကျန်ခဲ့ရ၏။ ဘဝက အူကြောင်ကြောင်း
နေ့လယ်ဘက်မှာ မေမေထားဆီ ကွန်ပျူတာသင်ရပါဦးမည်။

အခန်း (၉)

ဒေါ်ထားထားဝေ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မျက်စိလည်မိပါသည်။

ခြေမွှေးမီးမလောင်၊ လက်မွှေးမီးမလောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ

နေရသည့်ဘဝမှ ချက်ချင်း ဆင်းရဲသွားရတာလား။

ဟုတ်တော့မဟုတ်သေးပါဘူး။

သူတို့လင်မယား၊ သူတို့အုပ်စုဟာ ဆင်သေပေါ်စီးပြီး

လိုက်သွားသည့် ကျိုးမိုက်တွေလိုပါပဲ။ လင်ပါသမီးတွေ၊ သားတွေ

ကလည်း ဆန်မရှိ အစားကြီး။

ဖအေကို လက်ဝါဖြန့်ပြီး သုံးနေကြတာပဲ။ သားအကြီး

က အိမ်ရှေ့က ဝပ်ရှော့မှာ အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်နေသည်

ဆိုတာလည်း သူသုံးတာနှင့် လောက်ပင်မလောက်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ (၂) ဦးကလည်း အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကြံနေလိုက်ကြတာ။

ဒေါ်ထားထားဝေမှာတော့ မီးဖိုထဲက မထွက်ရ။ ဘယ်သူမှလည်း ကူဖော်လောင်ဖက်မရ။ စားပြီးသားပန်းကန်ပင် မဆေးကြ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အားရ နားရတယ်ကိုမရှိ။ အားလပ်ချိန်လေးမှာသာ အစ်မဖြစ်သူ၏အိမ်သို့ ပြေးရသည်။

ညီအစ်မဆိုတော့ သူ ပင်ပန်းနေတာတွေ မမကြီးမြင်ပါသည်။

သည်နေ့လည်း နှင်းသဇင်နှင့် နှင်းစကားဝါ ကျောင်းသွားဖို့အတွက် အလှဆုံးပြင်ဆင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြုံးရွှင်စွာ ဝင်လာကြပါသည်။

ပါးစပ်လေးတွေကတော့ ချိုမြဲနေတာပါပဲလေ။ မိထွေးက ကျွန်တစ်ယောက်လို ကုန်းရှန်းလုပ်နေရတာလည်း မမြင်ယောင်မသိယောင်။ သူတို့မိခင်အရင်းသာ သည်လိုလုပ်နေရလျှင် ကြည့်ရက်ကြမည်မထင်။

“မေမေ ဒီမနက်စာ သမီးတို့ ဘာနဲ့စားရမလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့ ထမင်းကြော်”

“ဝိုး ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုချစ်ရတာ”

“သမီး သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ မေမေ့လက်ရာက ဆိုင်ထက် အများကြီးသာတယ်”

စားပွဲအလယ်မှာ ချထားပေးသည့် ထမင်းကြော်နှင့် ဆက်ဖီအိုးထဲမှ သူတို့ပန်းကန်များထဲသို့ထည့်ပြီး အားပါးတရ စားကြသောက်ကြသည်။

ဦးကျော်သိုက်ကတော့ စားပွဲထိပ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်လို့။

“သမီးတို့တွေ ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ဘူး။ ဘယ်တွေ လျှောက်လိမ့်နော်လဲ။ ကျောင်းအားရင်လည်း မအေကို ကူဖို့ စဉ်းစားကြဦး။ မအေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေတာ နင်တို့ ကြည့်ရက်ကြသလား”

“စနေနေ့က သမီး မီးပူတိုက်ပေးပါတယ်နော်။ တစ်အိမ်ထုံးအဝတ်တိုက်ရတာ လက်တွေ့ကိုအောင့်လို့”

“ဟ အဲဒါ နင်တို့က တစ်ရက်တလေလုပ်ရတာ။ ငါ့ နိန်းမက နေ့တိုင်းလုပ်ရတာ။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်”

“ဖေဖေကလည်း မေမေက မပြောဘဲ သူကချည်း

ပြောနေတာပဲ။ သမီးတို့လည်း ကျောင်းအားရက်တွေမှ ကူမှာပေါ့
လို့”

“ကဲပါမောင်ရယ်၊ ကလေးတွေ မနက်စာစားတာ
ဖြောင့်ဖြောင့်စားပါစေနော်။ နောက်မှပြော”

“တွေ့လား ဖေဖေသာ စိတ်ပုပ်နေတာ။ မေမေက
အေးဆေးပဲ။ သာသာယာယာပဲ။ ဖေဖေစိတ်ပုပ်ကြီး”

“ထားနော်၊ သူတို့ကို ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်။ မောင်က
မကြည့်ရက်လို့ ဆူနေရတာ။ ဒီကောင်မလေးတွေ တော်တော်
လွန်နေတာ”

ဖအေနှင့်သမီးများအကြား ဒေါ်ထားထားဝေကပဲ ဖြန့်
ဖြေပေးလိုက်ရ၏။ ဖအေက ထားထားဝေဘက်က။ သို့သော်
အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်နေရတာတော့ ထားထားဝေပါပဲလေ။

စားသောက်ပြီးတော့ ဖအေထံမှ မုန့်ဖိုးတောင်းပြီး
ကျောင်းတက်သွားကြသည့် နှင်းသဇင်နှင့် နှင်းစကားဝါ။
ကျောင်းသို့ရောက်လေသလား၊ လမ်းမှာတင် သောင်တင်သလား
လည်း ဒေါ်ထားထားဝေမသိမိ။ ဩော် သမီးတစ်ကောင်၊
နွားတစ်ထောင်ဆိုတာ ဒီလိုသမီးမျိုးတွေဖြစ်မည်။

မမကြီးခေါ်လာတဲ့ ကလေးမကျတော့လည်း လိမ္မာလိုက်
တာ။ အိမ်ထဲမှာပဲ တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်တွေလုပ်လို့။

ဘုန်းခေတ်၏ အိမ်တော်ထိန်းတောင် လုပ်လိုက်သေး။
ရသည့်လစာ ဖအေကြီးကို ပြန်ပို့မှာတဲ့။

“ဟုတ်ပြီ”
“ဘာလဲ ဘာလဲ မောင်”

“သမီး (၂) ယောက်ကချောတာပဲ။ ဘုန်းခေတ်က
အလားအလာကောင်းတယ်။ သမီး (၂) ယောက်က ဘယ်သူနဲ့
ငြိငြိကွာ။ ငါတို့အဆင်ပြေမယ်”

“ဩော် ဘာများလဲလို့။ မောင့်သမီးတွေကို ကြိုးစားခိုင်း
ပေါ့။ မိန်းကလေးကစပြီး စာပေးတဲ့ခေတ်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းအသာနေစမ်းပါကွာ။ ဒါ စာပေးတဲ့ခေတ် မဟုတ်
တော့ဘူးကွ။ ဒီလိုပဲ မာယာသုံးပြီးလှည့်ပတ်ဖြားယောင်းတတ်
ရမှာပေါ့။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ သမီးတွေနဲ့ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးကြည့်
ရမယ်”

“သူတို့နဲ့ နီးစပ်မှုမရှိဘူးမောင်။ မမကြီးရဲ့တပည့်မလေး
နဲ့ပဲ အမြဲထိတွေ့မှုရှိတယ်”

“ဘာ ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ဘုန်းခေတ်က အဲဒီကောင်မလေးကို ထမင်းချက်ခိုင်း တယ်လေ”

“ဟင် ဒုက္ခပါပဲ။ မောင်က သူ့ကို သမီးတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ရည်မှန်းထားတာ။ တောက် ဘုရားအရင် ကျီးကန်းမ က ဦးသွားပြီပေါ့”

ဦးကျော်သိုက် စိတ်တွေတိုနေတော့ ဒေါ်ထားထားဝေ ငြိမ်နေရသည်။

“တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ထားလည်း ဘုန်းခေတ်နဲ့ ခင်တယ်မဟုတ်လား။ စကားလေး ဘာလေး စထား။ မောင့်သမီး တွေကလည်း ညံ့ပါကွာ။ ဖအေက အမြော်အမြင်ရှိသလောက် သူတို့က ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်နဲ့”

“သူတို့မှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေများရှိနေကြသလားမှ မသိတာ မောင်ရယ်”

“ဟ မင်းက မအေပဲ။ ကိုယ့်သမီးတွေကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။ သူတို့ ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းသလဲ။ ငါ့အရ မှာပေါ့”

ဒေါ်ထားထားဝေ ဘာမှပြန်မပြောရဲ။

သားသမီးရှိသူကို ယူမိသည့် အပျိုတစ်ယောက်၏ဒုက္ခ က သပွတ်အူနှင့် စာဘူးတောင်းသဖွယ်။ အရာရာ ကိုယ့်ခေါင်း ပေါ်မှာ။

“ကဲပါကွာ မောင် ကားဝယ်ဖို့ စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်။ ဘုန်းခေတ်ဆီ တစ်ရာပြောထားတယ်”

“သူကပေးမှာတဲ့လား မောင်”

“ပေးရမှာပေါ့။ သူနေတဲ့မြေကွက်က သိန်းတစ်ထောင် နှစ်ထောင်တန်တာပဲ။ ငါတို့ဝေစုက တစ်ဝက်လေ။ ပေးကိုပေး လိမ့်မယ်၊ ကြည့်နေ”

“ဪ ဟုတ်တာပေါ့လေ”

“မင်းလည်း မင်းမမကြီးဆီ မျက်ခြေမပြတ် ဝင်၊ ထွက်၊ လုပ်ကိုင်ပေး။ တော်ကြာ ညီမအရင်းက အမွေမရဘဲ မွေးစားတဲ့ ကောင်မက အမွေရသွားလိမ့်ဦးမယ်။ သူတို့ (၂) ယောက် အချစ် အခင်ပျက်အောင်လည်း သွေးထိုးပေး”

“ထားမှ အဲလိုတွေ မပြောတတ်တာ”

“ကောင်းတယ် ... ဘုရားအလောင်းမကြီး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ

လူတကာ လှိမ့်တာ၊ ညာတာခံနေ”

“ခုကိုပဲ မောင်တို့မိသားစုရဲ့ အလိမ်အညာတွေကို ခံနေရပါပြီ”

“ဪ ဒါမျိုးကျ ပြောတတ်သားပဲ။ မောင်က ထားကို သေအထိ ရိုးမြေကျတဲ့အထိ ပေါင်းသင်း ကြင်နာ မြတ်နိုးမှာ။ မောင့်လောက် ထားကို ဘယ်သူချစ်နိုင်မှာလဲ”

ပါးစပ်က သေအောင်ချစ်ပြနေသည့် ဦးကျော်သိုက်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ထားထားဝေ သဘောပေါက်ချင်လာပါပြီ။

သူမဘဝက ဆူးကြားကဘူးလို့။

တည်မိတဲ့ဘုရား လဒဲဒဲနားနားဆိုပြီး ခါးစည်းခံနေရသည့် ဘဝ။

အခန်း (၁၀)

မြယွန်းမိုရ်။

ဝပ်ရှောနှင့် တစ်ဆက်တည်းနီးပါးဖြစ်နေသည်မို့ သူမ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ တိုက်ထဲမှာပဲ တကုပ်ကုပ်ပေါ့။ အလုပ်တွေကလည်း တိုက်ထဲမှာပါပဲ။

မနက်စောစောကတည်းက အိမ်အတွက်ရော ဘုန်းခေတ်အတွက်ပါ မီးဖို (၂) ဖိုနှင့် ထမင်းဟင်းများ တစ်ပြိုင်တည်း ချက်ပြုတ်သည်။

မီးဖိုခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းက တစ်ခုတည်းမှာအတူသုံးနေကြတာမို့ အလုပ်တွင်ပါသည်။ အခန်းကျယ်ထဲမှာပဲ မီးဖို (၂) ဖို၊ စားပွဲ (၂) ဖို။ ရေခဲသေတ္တာ (၂) ခု။ ကြောင်အိမ်မိရိ (၂) ခု။

မြယွန်းက လက် (၄) ဘက်ရှိသည့် နတ်သမီးလေးလို
ဟိုဘက်သည်ဘက် ရွှေပြီး တစ်ပြိုင်တည်း အလုပ်လုပ်သည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် ဟိုဘက် သည်ဘက် မီးဖို (၂) ခုနှင့်
ရေခွေးကြို။ ထမင်းပေါင်းအိုးတွေထိုး။

မနက်စာကို အရင်စီစဉ်ပေးသည်။

မနက် (၇) နာရီမှာ (၂) ဘက်လုံးအတွက် ရယ်ဒီ။

မေမေထားအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်။ ကိုကိုကြီးဘုန်းခေတ်
အတွက်တော့ ထမင်းကြော်။ ဝက်အူချောင်းတွေ၊ ကြက်ဥတွေ၊
ဟင်းသီးဟင်းရွက်နည်းနည်းနှင့် ရှယ်။ သူသင်ပေးတာ။

“ငါက အစုံလုပ်တတ်တယ်။ စားဖိုမှူးသင်တန်းတက်
ထားတာ။ လုပ်လည်းလုပ်ဖူးတယ်။ ထိုင်းမှာ အစုံလုပ်ခဲ့ရတာ”

“ဪ”

“နင့်ကိုလက်ထပ်ပြီး သင်ပေးမယ်။ ငါ့ပညာတွေ”

“ဟင် ကိုကိုကြီးကလည်း။ လက်မထပ်ဘဲသင်ပေးပါ။

မြယွန်းက အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“နင့်ဘိုးအေ၊ ငါပြောတာကတခြား။ နင်နားလည်တာ
က တခြား။ ငါ့လက်ရာအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းသင်ပေးမှာလို့

ပြောတာဟ”

“သိပါဘူး အဟီး”

“ခွေးမလေး။ အိမ်ထောင်ပြုတာများ လွယ်လွယ်လေး
မှတ်သလား။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် လက်တွဲဖော်ဟ။ ငါက
ငါကလည်းအရမ်းချစ်မှ၊ ငါ့ကိုလည်း အရမ်းချစ်မှ။ အဲလိုတွေမှ
လက်ထပ်မှာ”

“ရှိပါ့မလားဟင်”

“ရှိမှာ ရှိမှာ၊ အချစ်မပါဘဲ ဘယ်တော့မှ ငါ အိမ်ထောင်
မပြုဘူး။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အရမ်းချစ်တဲ့သူတွေမှ ယူမှာ”

“ဪ”

“နင်က ဪဘဲပြောတတ်တယ်။ နင်ရော အိမ်ထောင်
ပြုမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုးရမှဆိုတာ မတွေးဖူးဘူးလား”

“မတွေးပါဘူး။ မြယွန်းက အပျိုကြီးလုပ်မှာ။ မိဘတွေ
ကို ထောက်ပံ့မယ်။ သေတဲ့အထိ။ အပျိုကြီးလုပ်တာကောင်း
တယ် ကိုကိုကြီးရဲ့။ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းပဲ”

“အံ့မယ် နင်သေတော့ ဘယ်သူငိုမလဲ”

“မငိုလည်း နေကြလေ။ သေမှတော့ ဘာသိမှာလဲ”

“လူ့လောကအတွက် တာဝန်မကျေဘူးပေါ့ဟာ။ နင့်လို အပျိုကြီးလုပ်မယ့်သူတွေများလာရင် လောကကြီး မျိုးသုဉ်းသွားမှာပေါ့”

“ယူတဲ့သူတွေ ယူကြဦးမှာပေါ့၊ ကိုကိုကြီးရဲ့”

မနေ့ကညနေ စကားတွေများခဲ့ကြတာ။ ကိုကိုကြီးက သူမကို ဟင်းချက်နည်းတွေသင်ပေးသလို စာရင်းတွက်နည်းတွေလည်း သင်ပေးပါသည်။

စပိုင်တစ်ယောက်၊ အေးဂျင့်တစ်ယောက်ကို လေ့ကျင့်သင်ပေးသလိုကို လေ့ကျင့်ပေးနေတာ။

ယခုဆို မြယွန်းဟာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ချက်ပြုတ်တတ်ပါပြီ။ မေမေထားနှင့်သူ စနစ်တကျ သင်ပေးထားလို့ ကွန်ပျူတာလည်း နှိပ်တတ်၊ စာရင်းလည်း လုပ်တတ်ပြီ။

အတွေးတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း မေမေထားနှင့်သူ

(၂) ယောက်လုံး မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာကြပါသည်။

မြယွန်းကို (၂) ယောက်လုံး အပြုံးနှင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နံနက်ဦးမှာ ပွင့်လန်းနေသည့်စံပယ်ပွင့်လေး၊ဖြူစင်နုသည့် မျက်နှာလှလှလေးမှာ သနပ်ခါးလေး လိမ်းထားရုံ။

အဝါရောင်ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဝင်းပနေသည့် ကောင်မလေး။ နှလုံးသားဖြူစင်သူလေး။ စိတ်ထားကောင်းသူလေးမို့ သူမ၏မျက်နှာလေးက လမင်းလို ပဝင်းလျက်။

“စားမယ်ဟေ့”

ဆရာမကြီးကို အရင်လုပ်ပေးပြီးသည်နှင့် မြယွန်း သည် ဘက်စားပွဲသို့ကူးလာရပါသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲမှာ အကျအနုထိုင်နေသည့် သူ့ထံ ဒယ်အိုးထဲမှ ပူပူနွေးနွေး ထမင်းကြော်ကို ထည့်ယူသွားရသည်။ ကော်ဖီကလည်း ဖျော်ပြီးသား။

ကြွေမတ်ခွက်လေးနှင့် နှပ်ပြီးသား။

“ရပါပြီရှင်”

စားပွဲထိုးမလေးလို သူ့ရှေ့မှာ ပြင်ဆင်ထည့်သိုပေးလိုက်တော့မှ ကိုယ်တော်ချောက အပြစ်ရှာသလို ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်သေး၏။ ပြီးမှ -

“ထိုင် ကိုကိုကို စောင့်ကျေ။ ထိုင်မျှော်”

“မျှော်ပါဘူး။ မြယွန်းခွဲတမ်း ဟိုဘက်မှာရှိသားပဲ”

“သွားယူ၊ ကိုကိုအနားလာစား”

“ဟိုဘက်မှာ၊ ပြီးမှ အေးဆေးစားမှာ”

“မရဘူးကွာ။ ဒီမှာစား။ ပိုသေးတယ်မဟုတ်လား။ အရမ်းကပ်စေးနဲ့တဲ့ကောင်မလေး”

“ကိုကိုကြီးက ပစ္စည်းတန်ဖိုးမှမသိတာ။ ခုခေတ်က အရာရာဈေးတွေကြီးနေတာ။ ရွာမှာဆို မြယွန်းတို့ ပဲတစ်နေကုန် ဆွတ်မှ ငွေလေး (၃) ထောင်၊ (၄) ထောင်ရတာ။ ထမင်းစားဖို့ ဆန်ဝယ်၊ ဆီဝယ်၊ ငါးပိဝယ်။ ပြောင်သွားတာပဲ။ ထမင်းနဲ့ငါးပိနဲ့ ရွာစပ်က အင်းထဲသွားခူးထားတဲ့ တောဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ စားတာ”

သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်လေးကို ပြောပြနေသည့် ကောင်မလေး အား ဘုန်းခေတ်ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်နေအောင် ကရုဏာသက်စေသည်။

“အခု ကိုကိုစားနေတာမျိုးဆို ဘယ်လောက်ကုန်မယ် တောင် မမှန်းတတ်ပါဘူးရှင်။ ဒါကြောင့် မြယွန်းက ဘယ်အရာ မဆို ပိုပိုလျှံလျှံ မလုပ်ချင်ဘူး။ ကိုကို ဝရံပဲ လုပ်ပေးတာ”

“ကိုကိုမကုန်ပါဘူး။ လာ ပန်းကန်ယူခဲ့။ နောက်နေ့က မြယွန်းအတွက်ပါပိုလုပ်။ ကိုကိုကျွေးနိုင်ပါတယ်ကွာ။ အရမ်းကြီး ကပ်စေးမနဲ့ပါနဲ့”

“အားနာပါတယ် ကိုကိုကြီးရာ။ မြယွန်းကို တစ်လ (၅) သောင်းလည်း ပေးရသေးတယ်။ ထမင်းလည်း ကျွေးရဦး မယ်ဆို ကိုကို ဖွဲသွားမှာပေါ့”

ကလေးလေးလို ပါးလေးဖောင်းပြီး ပြုံးလိုက်ရင် ပါးချိုင့် လေး ရိပ်ခနဲထင်သွားသည့် ကောင်မလေး။ သူ့ဘက်ကတော့ ချစ်နေမိတာ သေချာပြီ။

“မမ့ပါဘူးဟ။ ငါ့များ သူ့လိုကိုင်ကောက်စားတဲ့လူ မှတ်နေသလားပဲ။ မြယွန်းလို ကောင်မလေးမျိုး (၁၀) ယောက် လောက်တောင် ကျွေးထားနိုင်တယ်”

“အင်းပေါ့။ ကိုကိုက သူ့ဌေးကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအလုပ် လုပ်တဲ့မြေက မေမေထားတို့မြေပါနော်။ ကိုကိုသာ သူ့ဌေးဆို မြေပိုင် အိမ်ပိုင်ရှိမှာပေါ့။ ခုကျ သူများမြေပေါ်မှာ မပိုင်ဝက်မွေး ကြီး”

“ဟ ကိုကိုက ဆင်းရဲလို့ သူများမြေကပ်နေတာ မဟုတ် ဘူး။ နေရာအကွက်အကွင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်ဟ။ အခု ကိုကို အခြားနေရာတစ်ခုမှာ မြေဝယ်ထားပါပြီနော်။ အဆင်ပြေရင် ရွှေ့မှာ”

“ဟင်”

မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည့်ကောင်မလေးအား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပန်းကန်သွားယူ ထမင်းကြော်တွေခွဲပေး။ ကော်ဖီတွေခွဲပေးရပါ၏။ အတူတူစားမှ ထမင်းမြိန်တာလေ။

“ကဲ စား၊ ငိုမနေနဲ့။ တစ်လ (၅) သောင်းမရတော့မှာကြောက်လို့မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“ခွေးမလေး”

သူ မြယွန်းခေါင်းကို လှမ်းထုတော့ သူမလက်ထဲမှ ဖွန်းလေး ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဆောရီး ဆောရီး၊ ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားရမှာ သိပ်ပျင်းတာ။ မြယွန်းနဲ့အတူ စားမယ်နော်”

“ကိုကို ကျွေးမလို့လား”

“အေးပေါ့၊ နင့်တစ်ယောက်စာများ ကြောင်စာ ခွေးစာ လောက်ရှိတာ။ ကျွေးနိုင်ပါ့”

“ပြီးရော”

“ကိုကိုဆိုတော်ရောပေါ့ မိယွန်းရာ။ ကိုကိုကြီးဆိုတော့

နင်နဲ့ငါ အသက်တွေ တစ်ရာလောက်ကွာနေတာ ကျနေတာပဲ”

“လေးစားတာပါ”

“ရတယ်၊ တန်ခိုးပဲလေးစား။ ငါနဲ့နင် အသက်ကွာလည်း

(၁၀) နှစ်လောက်ပါ”

“နည်းလား (၁၀) နှစ်ဆိုတာ ခေတ်တစ်ခေတ်ပဲ။

ဘာသာစကားတွေ ခြားသွားပြီ”

“အံ့မယ် သေချင်လို့။ ခွေးမလေး စား၊ စားစရာရှိတာ

စား”

“ဒီနေ့ ဘာချက်ပေးရမလဲ”

သူမှာသမျှ ကြားသမျှ ခေါင်းညိတ်ရင်း မှတ်သားရသည်။ နောက် သူက သူ့ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ကုန်အောင် မစားနိုင်တော့ဘဲ မြယွန်းဖက်သို့တိုးပေးလျှင် မြယွန်းကလည်း ယူစားပစ်လိုက်တာပါပဲ။ ကိုကိုက သေချာကြည့်ပြီး။

“နင် သူများစားပြီးသားတွေ မရွံ့ဘူးလား။ ဆရာမကြီး

ကျန်လည်းစားတာပဲလား”

“မစားပါဘူး ရွံ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ငါစားတာကျ ဘာလို့မရွံ့တာလဲ”

ကောင်မလေးက ထမင်းကြော်တွေ ပါးစပ်ထဲမှ ကုန်
အောင်ရှင်းနေရတော့ သူ့စကားကို မဖြေအား။ သူ့မှာ ရင်ခုန်သံ
အပြည့်။

“ကိုကိုသန့်တယ်လေ။ မရွံ့ပါဘူး”

“မိဘတွေ ကျန်တာရောစားလား”

“မစားပါဘူး။ ဖေဖေကလည်း တစ်ခါမှ ကျန်အောင်
မစားဘူး။ ဘာကျွေးကျွေး ပြောင်အောင်စားတာပဲ”

“သူများအကျန်တွေရော စားဖူးလား”

ကောင်မလေး စိတ်တိုနေပြီ။ သူ့ကိုပြန်အော်၏။

“ဘာလို့စားရမှာလဲ၊ မြယွန်းကအငတ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ကိုကိုအကျန်ကျ ဘာလို့စားသလဲ”

အမူးသမားလို၊ တရားသူကြီးလို သူ့ရစ်နေတာ။ လိုချင်
သည့်ပွိုင့်ကို ရမလားလို့ပါ။ ကောင်မလေးက နဝေတိမ်တောင်

မသိတာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။

“ကိုကိုက ကိုကိုပဲဟာ။ မရွံ့ပါဘူး” တဲ့။

ဟာ ထပ်ခုန်ရမလား။ ဘယ်လိုသဘောပေါက်ရမှာလဲ။
သူမကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဖြူဖြူစင်စင်လေး။ ရိုးရိုးလေး။

ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းကိုမသိ။

ထမင်းကြော်စားလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်။ ဘဝက
နိမ့်ပြည်ပြည်နှင့် သာသာယာယာ။ အိုဇာတာကောင်းဖို့အတွက်
အလိမ္မာအိမ်ပါလေးကို ရွေးလိုက်ရမလဲ။

စောပါသေးတယ်လေ။ ငယ်ပါသေးတယ်။ သည်ကြွက်မ
လေးကို ကြောင်ကြီးလို ကစားချင်လို့မဟုတ်ပေမယ့်။

ရှေးခေတ်ကလို (၃) နှစ် (၃) မိုး အကဲမခပ်ချင်တောင်
မှ တစ်နှစ်တစ်ဝါ တစ်ရာသီလောက်တော့ မျက်စိဒေါက်ထောက်
ပြီး ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

မဟောသဓာက အမရာကို တစ်ပတ်တိတိ လှေလာ
သလိုဆိုရင်ဖြင့် ကောင်မလေးကို သူ လှေလာ၊ မြင်တွေ့နေရ
တာ (၂) လကျော်ပါပြီ။

သို့သော် သူ့စံနှုန်းအရ ကိုယ်က ချစ်ရုံနှင့်မပြီး။ ကိုယ့်ကို
သည်းသည်းလှုပ်စေချင်သေးတာကခက်သည်။

ကဲရီးအွန်။

ရှေ့ဆက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်ဦးမယ် မိယွန်းရေ။

အခန်း (၁၁)

နေ့လယ်စာကို (၁) နာရီကျော်မှ ဘုန်းခေတ် အပြေး
ပြန်စားရသည်။ သည်နေ့ ကားတွေအများကြီးကျလာလို့ပါ။

“မိယွန်းရေ မြန်မြန် မြန်မြန်၊ ကိုကိုမအားဘူး”

“ကိုကိုကြီးကလည်း ခဏထိုင် အမောဖြေ၊ ရော့ ရေ
လေးနည်းနည်းသောက်”

သူမပေးသည့်ရေကို သောက်၊ စားပွဲမှာ ထိုင်နေတုန်း
သူကလေးက အလျင်အမြန် ထမင်းပွဲပြင်ပေးသည်။

“နင်ကလည်း အဆင်သင့်ပြင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။
တန်းခနဲ စားရအောင်”

“မြယွန်းက စေတနာနဲ့ပါနော်။ ကိုကိုကို ပူပူနူးနူး
စားစေချင်လို့ပါ။ ခူး ခပ်ထားတော့ အေးကုန်မှာပေါ့”

“အေးပါ အေးပါ”

“ခုရော ဘာကြာလို့လဲ။ ကိုကို အမောဖြေရတာပေါ့။
လောဘတွေလည်း လျော့ပါ။ ကိုယ့်မှာ ငိုစား
ရယ်စားမယ့်လူတွေ ရှိတာကျလို့”

“လသာတုန်းခိုင်းငင်ရတာဟာ မိယွန်းရ။ ကိုကိုက
မိန်းမယူဦးမှာ။ သားတွေ သမီးတွေက ရလာဦးမှာ။ ခုကတည်းက
ရတဲ့စီးပွား ရှာထားရမှာပဲ”

ပြောရင်းမှ ထမင်းစတင်ပြီးစားလို့ ရပေပြီ။ သူက ဇွန်း
ခက်ရင်းနှင့် မစားဘဲ လက်ကိုသေချာဆေးပြီး သေချာတွယ်၏။

ဟင်းတွေကလည်း စုံမှစုံ။

ခရမ်းချည်သီးချက်၊ တို့စရာပေါင်းစုံ။ မြင်းခွာရွက်၊
သခွားသီးနု၊ ရှောက်ရွက်။ နောက် ငါးခုကုလားဟင်း။
ကြက်သား ကြော်၊ ကန်စွန်းပလိန်း။ ဟင်းချိုပူပူလေးနှင့်။

“လာ ညီမလေးပါ လာစား။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း
ပျင်းလို့”

“စားပါ ကိုကိုစား။ မြယွန်း လိုတာလုပ်ပေးမယ်”
သူ့အနားမှာလာထိုင်ပြီး စောင့်ကျွေးနေတဲ့ ကောင်မ

လေး။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးမွှေးမွှေးလေးနှင့်။ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့် ရှင်းရှင်းလေးထုံးပြီး အစိမ်းနုရောင် ဝတ်စုံက ချည်သားအနွမ်း လေး။

ဒါတောင် လှနေရက်တာ ဝတ်ကောင်းစားလှမရှိဘဲနှင့် ကို လှနေရက်တာ။

သူ အလျင်အမြန်စားနေတော့ သူမက -

“ကိုကိုကလည်း ထမင်းစားတာတော့ အချိန်ယူပါ။

ဥစ္စာစီးပွားဆိုတာ မသေမချင်း လုပ်နေရမှာပဲ။ အချိန်လေးတွေ တော့ ကန့်ထားဦးမှပေါ့။ ဖြည်းဖြည်းစား။ ဟင်းချိုလည်းသောက်”

“အေးပါ”

သူ ထမင်းစားနေတုန်း အချို့ပွဲအဖြစ် သစ်သီးလေးတွေ ကို လှလှပပ ထည့်ယူလာ၏။

ကြော့ပန်းကန်ပြားထဲမှာ သစ်သီးလေးတွေ။ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ သင်္ဘောသီး။ အစိတ်ကလေးတွေ ခက်ရင်းနှင့်ထိုးစားရုံ။

“အဟဲ မေမေထားပိုတာတွေ။ ကိုကိုစား”

“ဟင် ခိုးရာပါတွေလား”

“တောင်းလာတာပါ ကိုကို့ရဲ့။ ကိုကိုလည်း မေမေထား

ကို မုန့်တွေ ဘာတွေ ကန်တော့တာကြီး”

“အေးပါ အေးပါ။ ဟိုပေါင်တိုလင်မယား ကျနေတာပဲ”

“ဟင် ဘာ ဘာ”

သူက ဝပ်ရှော့မှာ ယောက်ျားတွေနှင့်ချည်းနေရတော့ စကားပြောကြမ်းချင်ချင်။ ကောင်မလေးမျက်နှာပျက်သွားပုံက သိသိသာသာ။

“ဪ ပေါင်တိုကြီးကို မင်းသမီးက ရှာကျွေးရသလို နင်လည်း ငါ့ကိုတောင်ရမ်းကျွေးနေရလို့ပါ”

“အဲဒီမင်းသမီးနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မနှိုင်းနဲ့။ သူက ကိုယ့်ခင်ပွန်း ဘုရားအလောင်းကိုသတ်ပြီး ပေါင်တိုကြီးကိုယူတာ။ မြဲယွန်းက ဘယ်တော့မှ သစ္စာမပဲ့ဘူး”

ကောင်မလေး ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်နေတုန်း သူက အစား ကို လက်စသတ်ပြီး ဘေစင်မှာ လက်သွားဆေးသည်။ နောက် ရေမခြောက်သေးဘဲနှင့် ရေစိုလက်ဖြင့် သူမ၏မေးစေ့လေးကို ဆွဲညှစ်လိုက်၏။

“နောက်မှရန်ဖြစ်၊ ကိုကိုမအားဘူး”

သူ ရုတ်ခနဲ ထွက်သွားတော့ ကောင်မလေး၏ ရှိုက်သံကို

ကြားလိုက်ရသလို။

ဆောရီးချစ်ရေး။

ကျီစားသန်က ရန်များ၏ဆိုသလို ငါကလည်း သူများ
ငိုအောင် စတတ်ပါပေ။

ညနေမှ ချောတော့မည်။

“မမကြီး ဘာကျန်သေးလဲ”

ဒေါ်ထားထားဝေ အခန်းထဲသို့ မရွံ့မရဲလေးဝင်လာချိန်
ဟာ နေ့လယ် (၁) နာရီခွဲပြီ။ ဒေါ်ထားထားမေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ
စာဖတ်နေပြီး မြယွန်းက ကွန်ပျူတာနှင့် စာရင်းတွေပြုစုနေပါပြီ။

“ဟင် နင် နေ့လယ်စာမစားရသေးဘူးလား”

“မစားရသေးပါဘူး မမကြီးရယ်။ မောင်က သူ့မိတ်ဆွေ
(၃) ယောက်ကို အချိန်မတော်ကြီးခေါ်လာတော့ မရှိ ရှိတာ
ကျွေးလိုက်ရတာပေါ့။ ညစာလည်း မရှိတော့ဘူး။ သူ့ဧည့်သည်
တွေကလည်း ဘယ်ဘဝထဲက ငတ်ပြတ်နေတယ်မသိပါဘူး။

စားလိုက် သောက်လိုက်ကြတာ”

“ကဲ ကဲ မီးဖိုထဲမှာရှိတာသွားပြီး ခူးခပ်စားချည်။ နင့်
ယောက်ျားကလည်း ဆိုင်ခေါ်သွားလိုက်ပြီးရော”

“သူလည်း အကုန်အကျသက်သာအောင် ခေါ်လာတာ
ထင်ပါတယ် မမရယ်”

“အင်း နင်ကတော့ လင်ကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်
တတ်တဲ့မိန်းမပါ။ ဘုရားအလောင်းမကြီး”

ဒေါ်ထားထားဝေ မီးဖိုဘက်သွားတော့ မြယွန်းလိုက်သွား
ရသည်။ ဟိုတစ်ခါ မြယွန်းမလိုက်ဘဲနေမိတာ။ ရှိသရွေ့ စား
သောက်ပြီး ကျန်တာ ထုပ်ပိုးယူဆောင်သွားပါရောလား။

“သမီးထည့်သိုပေးပါ့မယ် အန်တီ”

မြယွန်းပဲ အပြေးအလွှားသွားပြီး ထမင်းထည့်၊ ဟင်း
ထည့်။ ငါးပိတို့စရာ ပြင်ပေးလိုက်သည်။ ဒါတောင် -

“ဟင်းက ဒါပဲလားအေ့။ ကိုယ့်အစ်မ ချွေးနဲ့စာ လာစား
တာ။ ညည်း ကြားထဲက တွန့်တိုမနေပါနဲ့”

“ကျွန်မတို့က ဟင်းတစ်မျိုးပဲချက်ပါတယ် အန်တီ။
ဒီနေ့ ကြက်သား အာလူးပဲချက်ပါတယ်။ သံဃာတော်တွေလည်း

ဆွမ်းလောင်းပါတယ်”

“မှန်း ငါလျှောက်ကြည့်ဦးမယ်။ ငါတို့ကဆင်းရဲပေမယ့်
ဟင်းတစ်မျိုးတည်းနဲ့ မစားတတ်ဘူး”

အဲဒါကြောင့်ဆင်းရဲတာဟု မြယွန်း ရင်ထဲမှ ပြောမိ၏။

“အန်တီ ဟိုဘက်က ဦးဘုန်းခေတ်ရဲ့ကိစ္စတွေပါ။ သူ
ဟင်း သူထမင်းတွေ”

ပြောနေသည့်ကြားမှ တစ်ဖက်စားပွဲသို့ သွားပြီး အုပ်
ဆောင်းဖွင့်ကြည့်။ ဟင်းတွေကြည့်နေသည့် ဒေါ်ထားထားဝေ။

“ငါးခုကုလားဟင်းလေး မွှေးနေတာပဲ။ ငါယူစားလိုက်
မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အန်တီ။ အဲဒါ သူ ညနေစာစားဖို့ပါ”

“ညည်းက ကြားထဲက တွန့်တိုမနေပါနဲ့။ ငါပြောလိုက်
မယ်။ ငါစားလိုက်ပြီလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ငါးခုကုလားဟင်းခွက်ကို ယူလိုက်
သည် ဒေါ်ထားထားဝေ။

“ငါ အပေါ်ကျမှစားမယ်။ ချိုင့်ငှားလိုက်စမ်းအေ”

ပြောပြီး ဗီရိုထဲမှ (၄) ဆင့်ချိုင့်တစ်ချိုင့်ကို ထုတ်ယူကာ

ထမင်း ဟင်း ငါးပိတို့စရာတွေ ထည့်နေသည့် ဒေါ်ထားထားဝေ
အား မြယွန်း ဘယ်လိုတားဆီးရမှန်းမသိ။

ဪ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

ကိုယ့်မိသားစုအရေးပဲ သိတော့သည့် ဒေါ်ထားထားဝေ
ပါလား။

ထမင်း (၄) ဆင့်ချိုင့်ကိုယူပြီး ငါးခုကုလားဟင်း ပန်းကန်
ကို လက်ကိုင်ပြီး နောက်ပေါက်မှ ထွက်သွားသည့် ဒေါ်ထား
ထားဝေ။

မြယွန်း စိတ်မသက်မသာနှင့် အမြန်စဉ်းစားရသည်။
ကိုကိုပန်းကန်က ပိုပြီးအရေးကြီးသည်။ စည်းကမ်းမရှိတူးလို့လည်း
အပြောမခံချင်။ ဒေါ်ထားထားဝေ စည်းကမ်းမရှိတာကို မြယွန်း
ခေါင်းမခံနိုင်။

သည်တော့ သူ့အပေါ်ထပ်သို့ ပန်းကန်လိုက်ယူဖို့ ပြင်ရ
သည်။

“နေဦးအန်တီ၊ ကျွန်မ ပန်းကန်တွေ ချိုင့်တွေ လိုက်ယူ
မယ်”

“အံ့မယ်၊ ငါ့အစ်မပစ္စည်း ငါယူတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ညည်း

က ကြားထဲက အကဲမပိုပါနဲ့”

“ငါးခုပန်းကန်က ဦးဘုန်းခေတ်ပန်းကန်ပါ”

“အေး လိုက်ယူချင်ယူ”

မြယွန်း ဒေါ်ထားထားမေကို အသိပေးပြီးလိုက်ရသည်။

“မေမေထားရေး ထမင်းဟင်းတွေ ချိုင့်နဲ့သယ်သွားလို့ ချိုင့်လိုက်ယူဦးမယ်”

“အေး အေး၊ သူက လင်စာ သားစာပါ သယ်ချင်တာ လေ။ ဝမ်းမနာသမီးတွေကို ကျွေးချင်သေးတာ”

မြယွန်းနောက်မှ အမိလိုက်ပြီး သူတို့တိုက်ခန်းထဲဝင်သွား တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစိမ်း (၂) ယောက်။

အသက် (၄၀) ခန့်အရွယ်။ လူရုပ်တွေကမရှင်း။ မြယွန်း အမြင်မှာ ဒုစရိုက်ရုပ်တွေ။ အာဏာပါးကွက်သားရုပ်တွေ။

အဝတ်အစားကောင်းကောင်းတွေ ဝတ်ထားပေမယ့် ဥပမိရုပ်က ကိုကိုလို ဖြူစင်ရှင်းသန့်မနေ။

မြယွန်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်ရ၏။ ဦးကျော်သိုက်က လှမ်းပြုံးပြ ပြီး -

“ဝင်လေ သမီး၊ အန်ကယ့်မိတ်ဆွေတွေက လူကြီး

လူကောင်းတွေပါ”

မြယွန်း ဒေါ်ထားထားဝေရှိရာ သူတို့မီးဖိုထဲအထိ စွတ်ခနဲ ဝင်ပြီး ချိုင့်တွေ၊ ပန်းကန်တွေလှယ်ပြီး ချက်ချင်းပင်ပြန်ထွက်ခဲ့ သည်။

မျက်လုံးတွေက အရောင်ထွက်မတတ် ကြည့်နေကြ သည့် လူစိမ်း (၂) ဦးကို မြယွန်း တဆတ်ဆတ်တုန်မတတ် ကြောက်လန့်မိပါသည်။

ဦးကျော်သိုက်ဟာ ဘာလုပ်စားနေတာလဲ။ ဒုစရိုက် သမားတွေနှင့် ပေါင်းနေတာလား။ နောက်ဆို အသွားအလာ ဆင်ခြင်မှဖြစ်မည်။

မြယွန်း အောက်ထပ်သို့ အပြေးကလေး ဆင်းလာတော့ လူတစ်ယောက်နှင့် ထောင့်ချိုးမှာတိုက်မိသည်။

“ဟင် ကိုကို”

“မြယွန်းကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ။ ဒီချိုင့်နဲ့ပန်းကန် က ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ ဦးကျော်သိုက်တို့အိမ်ထဲထိ ဝင်တာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတယ် ထင်သလဲ”

မြယွန်းကို ကရုဏာဒေါသောနှင့် ဆူနေသည်ကိုကို။

မြယွန်းခမျာ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အန္တရာယ်အလွန်များတယ်။ အသွားမတော်တစ်လှမ်း။ ခုခေတ်က မဖွယ်မရာတွေသိပ်များတာ။ သက်ငယ်မုဒိန်းတွေ၊ သက်ကြီးမုဒိန်းတွေဆိုတာ မကြားခင် အဆုံး”

“ကိုကိုကလည်း”

“မလဲနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ် လူသတ် မိမှာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အန္တရာယ်ကို ခင်ဗျားက ဘယ် လောက်ထိ သိသလဲ။ ပြောပါဦး”

“ဟို လူကုန်ကူးတာ”

“မုဒိမ်းမှုရော သိရဲ့လား။ ကြားဖူးရဲ့လား”

မြယွန်းမှ မျက်နှာတွေပူလို့။

ကိုကိုက သူမကိုလက်ဆွဲပြီး ဆရာမကြီးရှေ့သို့ ခေါ်လာ လိုက်သေး၏။

“ဆရာမကြီးရဲ့မတ်က ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်လေး မလုပ်ဘူး။ ငွေရမယ်ဆို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရောင်းစားမှာပဲ။ လုပ် စားမှာပဲ။ မိယွန်းက မအူမလည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုအပေါ်ထပ်

ဆန့်တာမှာ လှစ်ခနဲမြင်လိုက်လို့ ဆိုင်ကအပြေးပြန်လာတာ”

“ဪ ဖိထားယောက်ျားက တော်တော်ဆိုးနေ သလား”

“ဒီနေ့ လူ (၃) ယောက် သူ့အိမ်လာတယ်။ ဘာတွေ ထုပ်ဦး ရှုပ်ဦးမယ်တော့မသိဘူး။ အဲဒီ သူတို့အရှုပ်ထဲ ကိုယ့်ဟာ လေးပါသွားမှာစိုးလို့ ပြောနေရတာ”

“အေးပါ သမီးကလည်း သူတို့အိမ်မသွားနဲ့လေ။ ပစ္စည်း တာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူးကွယ်။ အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ ဖိထားလည်း ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ တွေ့နေရတယ် မသိပါဘူး”

ဆရာမကြီးကလည်း ညည်းညည်းငြူငြူ။ ဘုန်းခေတ်က ဦးဆိုးသည်။ သည်နေ့ ဦးကျော်သိုက်ခေါ်လာသည့် လူ (၃) ယောက်၏ ပုံစံကို သူ မကြိုက်။

ဦးကျော်သိုက်ဟာ ငွေရမယ်ဆို ဘာမဆိုလုပ်မည့်သူမျိုး။ သူ့သမီးတွေတော့ သူ့ရောင်းစားမှာမဟုတ်။ မြယွန်းကို ဖြား ယောင်းပြီး ရောင်းစားမလား။ ဖမ်းပြီးရောင်းစားမလား။

ဘုန်းခေတ် ပူမိပါသည်။

“နောက် ဒီမိန်းမကြီး ဘာယူသွားသွား ဆုံးပါစေ။

မိယွန်းနော် ကိုကို အရမ်းစိတ်ပူတယ်။ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် သိလား။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာမှ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်ရင် သွားရော။ အဲဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်တော့မှမသွားပါဘူးလို့ ကိုကိုကို ကတိပေး”

“အင်းပါ မြယွန်းလည်း သူတို့ညီသည်ကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး အရမ်းကြောက်သွားတာပဲ။ သူတို့ရုပ်ကြီးတွေက လူကို စားမတတ် ဝါးမတတ်ကြီး”

“အဲဒါတွေ စိတ်မချတာ။ တောက် မိယွန်း နင် အိမ်ရှေ့ လည်းထွက်ပြီး လူလုံးမပြန်။ ဝပ်ရှော့ကကောင်တွေက နင့်ပဲ ပိုးချင်နေကြတာ”

“အင်”

“ဘာလဲ ငါ့စကားနားမထောင်ဘူးလား”

ကိုကိုလက်က မိယွန်း၏နားရွက်ဆီရောက်လာတော့ သူမ အမြန်ကတိပေးရ၏။

“ထောင်မယ် ထောင်မယ်၊ သွား ကိုကိုသွားတော့”

ဘုန်းခေတ်သွားတော့မှ ဆရာမကြီးက မြယွန်းကို မျက်လုံးပြူးပြု၏။

“နေစမ်းပါဦး။ ငါကတော်တော် သူကပိုပြီးပူနေပါလား။ ပြာစမ်း သမီး၊ ညည်းတို့ (၂) ယောက် ကြိုက်နေကြတာလား”

“ကြိုကြိုဖန်ဖန် မေမေထားကလည်း”

“ဒါဆို သူ့ဆူတာ ညည်းကဘာလို့ခံနေသတုံး။ ကတဲ သူကို”

“ဪ သူက စိတ်ပူလို့ စေတနာနဲ့ဆူနေတာဆိုတော့ သမီးက နားထောင်ရမှာပေါ့”

“အေးပါ အေးပါ၊ နောက် အပေါ်ထပ်မသွားနဲ့တော့ အေး။ ငါ့ညီမလည်း ဘယ်လိုလင်မျိုးနဲ့ တွေ့နေတယ် မသိပါဘူး အေး။ ဒုက္ခ ဒုက္ခ”

ထိုနေ့က သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်ရသည်နော်။

ရသည်ငွေကို ရာနှုန်းနှင့်တွက်နေကြသည်မှာ မစားရ
ခေမန်။

“ခင်ဗျားက ၂၅% ။ ကျုပ်တို့ (၃) ယောက်က ၂၅%
နဲ့”

“ဘာဗျ၊ ကျုပ်က သားကောင်လည်း ဖန်ပေးရဦးမယ်။
၂၅% တဲ့လား။ ခင်ဗျားတို့က သူများခူးပြီး ခပ်ပြီးသားကို အဆင်
သင့်လည်း ဝင်စားဦးမယ်။ ၇၅% တဲ့”

“ကျုပ်တို့က အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကြားမှာ ခိုးဝှက်ပြီး
ခေါ်သွားရမှာ။ အဆင်မသင့်ရင် ထောင်နန်းစံရဦးမှာ”

“ကဲပါကွာ၊ သူ့ကို ၅၀% ပေးလိုက်ပါ။ တို့က ၅၀%
ပေါ့။ စကားတွေများနေရတာ မကောင်းပါဘူး။ ကဲ ပြော ခင်ဗျား
သူ့ကို ဘယ်နေ့ထုတ်ပေးမလဲ”

“(၂) ရက်ဗျာ၊ (၂) ရက်အတွင်း ထုတ်ပေးမယ်”

“ဟ (၂) ရက်ကြီးတောင် စောင့်နေရရင် ကျုပ်တို့ကို
လူတွေရိပ်မိကုန်မှာပေါ့”

“ဒီက မစောင့်နဲ့လေဗျာ။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုက စောင့်
ပေါ့။ ကျုပ်က ထုတ်လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး

အခန်း (၁၂)

“ခင်ဗျားပြောတုန်းက ဝိုတယ်ထင်မိတာ။ တကယ် မှည့်
တယ်ဗျာ”

“ဒါမျိုးလေးဆို တရုတ်လော်ပန်တွေ သူဌေးတွေက
တောင်းသံလောက်ပေးတာပေါ့”

ဦးကျော်သိုက်၏ညော်သည်တွေ။ နှစ်ယောက်က
ယောက်ျား။ တစ်ယောက်ကမိန်းမ။ ယောက်ျား (၂) ယောက်က
သွားရေတမြားမြား။

မြယွန်းမိုရ်ကိုမြင်လိုက်ရပြီမို့ ဒုစရိုက်သမားတွေ တက်
ကြွနေတော့သည်။ သားကောင်မြင်နေရမှတော့ ရအောင်ဖန်ဖို့
ရှိတော့တာပေါ့။

ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျော်သိုက်တို့က မပိုင်ရင်လေတောင် မခွဲ
ဘူးဗျာ”

“ပြီးရောဗျာ”

“နေပါဦး၊ ငွေကရော ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“စိတ်မချရင် ခင်ဗျားပါလိုက်ခဲ့လေ။ ကျုပ်တို့ကတော့
စိုက်ပေးစရာ ဘယ်ရှိမလဲ”

“ကျုပ်တို့မှာ ဝယ်လက်တွေရှိပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားစောင့်
တစ်ရက် နှစ်ရက်ပေါ့”

“ဪ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့သားကောင်ကို အသလွတ်
ထည့်ပေးလိုက်ရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ကိုများ ခွား အောက်
မေ့နေသလား”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ (၃) ယောက်သား စကားတွေများနေ
တာ။ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးတော့ ဘယ်ဘဝကတည်းက အိပ်မေ
ပျက်နေသည်မသိ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ အိပ်ပျော်နေလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့က အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်ပြီး ငွေတင်
ပြားမှ မရှိတော့ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ရော
ပတ္တမြား ရော့နဂါးပဲ။ ကျုပ်ပစ္စည်းကို ငါးရာရမှ လွှတ်နိုင်မလဲ

ဒါပဲ”

ဒေါ်ထားထားဝေ နားစွန်နားဖျားကြားပေမယ့် သူ
ယောက်ျားနှင့် အပေါင်းအသင်းတွေကို ကျောက်အရောင်းအဝယ်
လောက်မှတ်ထင်နေသူပါ။

သူယောက်ျားဟာ လူကုန်ကူးလောက်အောင် မိုက်ရိုင်း
မည်လည်းမထင်။

“ခင်ဗျားက ငါးရာဆိုတော့ ကျုပ်တို့က ဘာသွားစားရ
လဲ။ ငါးရာလောက်ရမယ့်ကိစ္စ တစ်ယောက်တစ်ဝက်လေဗျာ။
ခင်ဗျားက နှစ်ရာငါးဆယ်ပေါ့။ မနက်ဖြန် ငွေချေနိုင်အောင်
ကြိုးစားမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားပစ္စည်းကို မြို့နယ်နမိတ်ကျော်
တဲ့အထိ ပို့ပေး”

“အိုကေ အိုကေ၊ မနက်ဖြန်မိုးချုပ်တာနဲ့ ကျုပ်တို့
အလုပ်လုပ်မယ်။ အမှောင်က ဒုစရိုက်တွေကို ဖုံးကွယ်ပေးတယ်
လေဗျာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး လူစု
ခွဲလိုက်ကြသည်။

(၃) ယောက်သား လှေကားမှဆင်းသွားကြတော့

ဦးကျော်သိုက်တစ်ယောက် စိတ်ကူးနှင့် အူမြူးနေလေ၏။
မနက်ဖြန်ညနေ ဒီကောင်မကို ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်ရမလဲ။
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဒေါ်ထားထားမေရယ်။ ခင်ဗျား
ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားသေရင် ကျုပ်တို့ပဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်ပစ်
ရစေမယ်။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်”

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းသွားသည့် လူ (၃) ယောက်အနက်
မိန်းမကြီးဟာ သူတို့ရွာကိုလာသွားသည့် ဒေါ်ပုလဲဆိုသည့် မိန်းမ
ကြီး။

မြယွန်း သွေးတွေဆူပွက်ကုန်ပြီလားတောင် ထင်မိ၏။
လူကုန်ကုန်းနေသည့်မိန်းမကြီး။ သူတို့ရွာသားတွေ အသည်း
အသန် တွေချင်နေသည့် မိန်းမကြီး။

ယခုနေ မြယွန်း ပြေးထွက်ပြီးမေးလို့တော့ ရမည်မထင်။
ကိုယ့်ကိုအန္တရာယ်တောင် ပေးသွားဦးမည်။

“ကိုကို”

မြယွန်း အားကိုးမိတာ သတိရမိတာ ကိုကိုဘုန်းခေတ်

ပါ။ သူမ ကိုကိုကို ဖုန်းကပျာကယာခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ပြော ညီမလေး”

“ဒေါ်ထားထားဝေတို့အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ မိန်းမကြီးကို ကိုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ သူတို့ (၃) ယောက်လုံး”

“ဪ အေး”

ဒေါ်ပုလဲတို့ (၃) ယောက် ဝပ်ရှော့ဘေးမှဖြတ်ပြီး ဝပ်ရှော့ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဘုန်းခေတ် ဖုန်းဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်သည်။ (၃) (၄) ပုံ။

ပြီးမှ မြယွန်းထံ အပြေးရောက်လာ၏။

“သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲ မိယွန်း”

မြယွန်း မျက်ရည်တွေစီးကျ ရှိုက်ငင်ရင်း -

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၇) လ၊ (၈) လလောက် ရွာမှာလာပြီး လူငယ်တွေ (၁၆) ယောက်ကို လူကုန်ကူးသွားတဲ့မိန်းမကြီးလေးအစက ရှာမတွေ့လို့။ အခုမှတွေ့တယ်။ မြယွန်းအစ်မ မြလွန်းပဲ လူကုန်ကူးခံရတဲ့အထဲ ပါသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ (၁၆) ယောက်လုံး ဘာသတင်းမှ မရတော့ဘူး”

“ဟင် သေချာလား မြယွန်း”

“သေချာပါတယ် သူပဲ”

“ဒါဆို ရဲတိုင်ရမှာပေါ့။ ဒါဆို ဦးကျော်သိုက်လည်း မဟုတ်တာလုပ်စားနေပြီ။ တန်တော့ ဒီမှာ ရောင်းစရာဆိုလို့ မြယွန်းပဲရှိတယ်။ မြယွန်းကို သူတို့ ကြံစည်တော့မယ်။ တောက်ငါ့မိယွန်းကိုထိလို့ကတော့ မီးပွင့်သွားမယ်မှတ်”

“မီးကနောက်မှပွင့်ပါ။ လောလောဆယ် ဒီမိန်းမကြီးကို တိုင်ချက်ဖွင့်ချင်တယ်။ သက်သေလိုရင် ရွာကလူတွေ ပြန်ခေါ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုကို မနက်ဖြန် တိုင်ချက်ဖွင့်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့ပဲ ဖွင့်ပေး။ မြယွန်းလိုက်တိုင်မယ်”

“ကဲ သဘောပါဗျာ”

ဆရာမကြီးထံ ခွင့်တောင်းပြီး မြယွန်းနှင့် ဘုန်းခေတ်တို့ ဒေါ်ပုလဲကို တိုင်ချက်ဖွင့်ရန် ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်ကြတော့သည်။

ရဲစခန်းမှာ -

မြယွန်းက အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်
သည်။

ဘုန်းခေတ်က သူဖုန်းထဲရှိ ဓာတ်ပုံကိုပြသည်။

လူ (၃) ယောက်။

ဒေါ်ပုလဲနှင့် အပေါင်းပါများ။

“သူတို့ကိုမြင်ဖူးတယ်။ ရာဇဝင်ရှိတဲ့လူတွေပါ။ ဒေါ်ပုလဲ
က နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ လူကုန်ကူးတယ်။ ကြိုသလို မှောင်ခိုလုပ်
တယ်။ သူ့နောက်က (၂) ယောက်ကလည်း ရာဇဝင်ရှိကြတာ
ပါပဲ”

“သူတို့ ဦးကျော်သိုက်ဆီ ဒီနေ့လာတယ်။ သူနဲ့ အဆက်
အစပ်ရှိတယ်။ သူ့ကိုခေါ်မေးရင် သတင်းရမှာပါ”

“ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဦးကျော်သိုက်နောက်ကို
ရှုံ့ခိုးချထားမယ်။ ဒီရက်ပိုင်း သူ့လှုပ်ရှားမှုနောက် လိုက်ကြည့်ရင်
အဖြေတစ်ခုတော့ ရမှာပါ”

“သူတို့အဖွဲ့က တစ်ခုခုတော့ ကြံစည်နေတယ်ဆရာ၊
ကျွန်တော် မြယွန်းကို စိတ်ပူတယ်။ စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ပေးပါမယ်”

“ဒေါ်ပုလဲကိုဖမ်းမိရင် ရွာကို လှမ်းခေါ်ပြီး သက်သေ
တွေနဲ့ အမှုကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံတည်ဆောက်၊ စွဲချက်တင်သွားမှာပါ”

ရဲအရာရှိ၏စကားကို လက်ခံ၊ အမှုဖွင့်ခဲ့ပြီး ဘုန်းခေတ်
နှင့် မြယွန်းတို့ စခန်းမှပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ဇာလို တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ ဘဝပျက်နေပြီလား။

ဘဝခါးခါးထဲက သင်းမြတ်လို သူဌေးအိမ်က ယောက်ျား
တွေ၏လိင်အကြမ်းဖက်မှုကို ခံစားနေရရှာပြီလား။

ဘဝခါးခါးထဲက အေးမြလို ကလပ်တွေမှာ ယောက်ျား
ဆကာ၏အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ရင်း AIDS ရောဂါ စွဲကပ်ရမှာလား။

ထိုင်းရဲတွေ၊ ထိုင်းအလုပ်ရှင်တွေ၏ ရာဇဝင်ကြေးဆပ်မှု
မှာ ခါးစည်း လည်စင်းရင်း ဘဝကိုပေးဆပ်နေရရှာပြီလား။

မဲဆောက်အမှိုက်ပုံမှာ အမှိုက်တွေကြားထဲ လူ့ဘဝ၊
သူဖြစ်တည်မှုတွေ ဆုံးရှုံးနေပြီထင်ပါသည်။

မာမာအေးရဲ့ မန်ဒါလီသီချင်းထဲကလို ချောင်းကိုပစ်၍
မြစ်ကိုရှာမိကြသည့် ဘဲကလေးတွေ။

ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့ရုံမက ဘဝတွေကို မီးလောင်
တိုက်သွင်းပြီး လောကယဇ်ပလ္လင်မှာ အသွေးအသားတွေ ပူဇော်

နေကြပြီထင်သည်။
တစ်ဆုံးတွေးရင်း ကိုယ့်မမ ချောချောလှလှ သန့်သန့်

စင်စင်လေးကို မြယွန်း သေလုမတတ် နှမြောမိပါသည်။
ရွာထဲမှ အရွယ်ကောင်းလူငယ် (၁၆) ဦးကို မကယ်နိုင်ခဲ့။

အခန်း (၁၄)

ရင်ထဲမှာ တအုံ့နွေးနွေး။

ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဟု မြယွန်းတို့ သတိနှင့်နေရသည်။
မြယွန်းရင်ထဲမှာလည်း နှလုံးသားတို့ ပြောင်းဆန်နေရသည်။

မမ မမမြလွန်း။

ထိုင်းမှာရောင်းစားခံလိုက်ရသလား။

တရုတ်ဘက်ပို့လိုက်သလား။

ဘာသတင်းအစအနမှလည်းမရ။ မမအတွက် တွေး
လိုက်ရင် မြယွန်း ရှူးချင်မိသည်။

သူမ ဖတ်ဖူးလိုက်သည့် အိပ်မက်ချိုချို ဘဝခါးခါးထဲ

ဒေါ်ပုလဲ၏ မာယာကုဋေ လျှာကုဋေကို မြယွန်း မချေ ဖျက်နိုင်ခဲ့။

ယခုလည်း ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်သူတွေကို ဒုက္ခပေးရ အောင် ပေါ်လာပြန်တာလဲ။

ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး နားမှသိမည်ဆိုသလိုပဲ ယခုတစ်ခါ တော့ ဒေါ်ပုလဲနှင့် အပေါင်းပါ လူဆိုး လူယုတ်မာတွေကို သူတို့ ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်။

မြယွန်း ကိုယ့်အိမ်မှ လှမ်းကြည့်တော့ သူတို့ခြံထောင့်မှာ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ဖြင့် အရှူးကြီးလဲ အိတ်တစ်လုံးဘေးချပြီး အနားယူနေတာ မြင်ရသည်။

အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့် စောင့်ကြည့်နေတာဖြစ်မည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြယွန်း အားရှိသွား၏။

ကိုကိုကလည်း သူ့လုပ်ရုံမှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ အားလုံးပင် သတိအပြည့်။

မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ ဘယ်ပဲ ဘယ်နည်းဖြင့် မကောင်းမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ကြလေမည်မသိ။

မြယွန်းမှာ အသက်ပင်ရဲရဲမရှူအား။

အန္တရာယ်ဆိုတာကြီးက ပျောက်ကြားမင်းခေါင်လို ဘယ် နီးပေါ်ကများ ကျလာမလဲ။

သူမက တည်ကြက်အဖြစ်နှင့် ဒေါ်ပုလဲကို ဖမ်းဆီးကြ မှာ။ လူကုန်ကူးသည့်အဖွဲ့ကို ဖြိုခွင်းကြရမှာ။

သူတို့က ကိုယ့်ထက်လျင်ရင်တော့ ကိုယ်ပါအဆစ်ခံသွား ရမှာ။ အန္တရာယ်ကြီးပါ၏။

တစ်ညနေလုံး တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် မြယွန်း ထမင်း ဟင်းတွေချက်နေရသည်။

ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်တံခါးတွေကတော့ ပိတ်လျက် သား။

ဟယ် ကြောက်တတ်ရင် နှစ်ခါသေသတဲ့။ ငါ့မှာ အားကိုးအားထားအဖြစ် မေမေထားနဲ့ ကိုကိုတို့ရှိသားပဲ။ ရဲတွေ လည်း စောင့်ကြည့်ပေးနေတယ်။

ဘာလို့ကြောက်ရမလဲ။

ဒေါ်ပုလဲဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ဖမ်းမိရင် မမတို့သတင်း သတိရမယ်။ ရွာကလူငယ်တွေ ပြန်လွတ်လာမယ်။ ကယ်နိုင် မယ်။

ငါ့ကို သားကောင်အဖြစ် ညွတ်ကွင်းထောင်ပြီး ဒီမိန်းမ ကြီးတို့အုပ်စုကို ဖမ်းကြပါစေ။

မြယွန်း စိတ်ကိုတင်းပြီး စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလိုက်တော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

ထိုနေ့က ကိုကိုကလည်း အလုပ်ရုံမှ စောစောပြန်ခဲ့ သည်။

သူပြန်လာတော့ ညနေ (၇) နာရီပဲရှိသေး။ ခါတိုင်းလို (၈) နာရီ (၉) နာရီမနေ။

သူ့ကိုယ်မှာ အနည်းငယ်ပေကျလျက်။

“ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် ထမင်းတန်းစားမယ်။ ညီမ လေးတို့ရော စားပြီးပလား”

“မေမေထားကတော့ စားပြီးပြီ”

“မိယွန်းကတော့ ကိုကို့ဆွမ်းကျွန်း ကွမ်းကျွန် စောင့်စား မလို့ဆိုပါတော့”

“အင်းပေါ့”

မြယွန်း၏ ခေါင်းလေးကို လှမ်းထုပြီး ဘုန်းခေတ် ရေချိုး ခန်း ဝင်သွားသည်။

သူ ရေချိုးနေတုန်း မြယွန်း ဟင်းတွေ နွေးရင်း ထမင်းပွဲ ဖြစ်သည်။

သူ ရေချိုးပြီးချိန်မှာ ထမင်းပူပူ ဟင်းပူပူတွေက အဆင်သင့်။

“ဟား မွှေးနေတာပဲ။ ကိုကိုမိန်းမယူရင်လည်း မိယွန်း ကို စားဖိုမှူးခန့်ရမယ်”

“အံ့မယ်၊ ကိုကိုမိန်းမ ကိုကိုချက်ခိုင်းပေါ့”

မျက်နှာသုတ်စောင်တစ်ခုကို ပတ်၊ တစ်ခုကိုရေသုတ် ရင်း သူ ကောင်မလေးကို စနေခြင်းပါ။

“ချစ်လို့ယူထားတဲ့မိန်းမဆိုတော့ ဘယ်ခိုင်းရက်မလဲ တွာ။ ကိုကိုက မိန်းမကို ရွရွလေး ဥထားမှ။ မိယွန်းကိုပဲ ထမင်း ချက်ငှားထားမှာ”

သူ အစလွန်သွားတော့ ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေ အပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ သူ တဟားဟားရယ်ရင်း အဝတ်သွား လဲရသည်။ ပြီးတာနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက် လာ၏။

ကောင်မလေးကိုမတွေ့ရတော့ချေ။

အိုး ဘေဘီလေး စိတ်ကောက်သွားပြီလား။ စားပြီးမှခဲ
ချော့တော့မည်။ ကောင်မလေးတော့ သူ့အပေါ် ဂျေဝင်နေပြီ
ထင်ပါရဲ့။

အချစ်ဆိုတာလည်း မနာလိုခြင်းမှ စသည်မဟုတ်ပါ
လားလေ။

အခန်း (၁၅)

ဘုန်းခေတ် ထမင်းစားပြီးတော့ သိမ်းဖို့အတွက် မြယွန်း
တို့လှမ်းခေါ်ရပြီ။

“မြယွန်းရေ လာဟေ့။ လက်ကျန်တွေရှင်းပေတော့။
ဟာ လာ ခွေးမလေး”

သူ ချစ်စနိုးနှင့်ဆက်ပြီးစနေခြင်းပါ။ သူခေါ်လည်း
ကောင်မလေး ထွက်မလာ။ ဘုန်းခေတ် ရယ်မောပြီး ဧည့်ခန်းထဲ
ထိုင်ပြီး တရားနာနေသည့် ဆရာမကြီးထံ လျှောက်သွားရသည်။

“ဆရာမကြီး၊ ဟိုကောက်တေးမလေး ဘယ်ရောက်
သွားလဲ။ ကျွန်တော် မိန်းမယူရင် ထမင်းချက်ခိုင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ပ
ကောက်သွားတာ”

“ဪ... ဒီရှေ့တော့မလာဘူးကွဲ့။ သူ့အခန်းထဲများ

ဝင်အိပ်နေသလားပဲ။ ရှာကြည့်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး။ ကျွန်တော် အစလွန်သွား
တယ်။ ချောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

ဘုန်းခေတ်ဟာ လူကြီးလူကောင်းဆန်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်
လူငယ်တစ်ယောက်မို့ ဒေါ်ထားထားမေ စိတ်ချပါသည်။ ကိုယ့်
ကလေးကို ကြောရရုံကြုံမည်မဟုတ်။

ဘုန်းခေတ် အခန်းတွေလျှောက်ဖွင့်ကြည့်ပေမယ့် မြယွန်း
ကို မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး သန့်စင်ခန်းတွေပါ ရှာကြည့်လို့မတွေ့
သည့်အခါ သူ့ခေါင်းထဲ ဒိုင်းခနဲ သွေးဆောင့်တိုး၏။

“ဘုရားရေ ရန်သူတွေလက်ဦးသွားပြီလား”

သည်တော့မှ ဘုန်းခေတ် ရဲစခန်းဖုန်းဆက်ပြီး အပေါ်
ထပ်သို့ ပြေးကြည့်မိသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဦးကျော်သိုက်က
ဒေါ်ထားထားဝေပါ ရှိသည်။ သူ့သားသမီးတွေတော့ မတွေ့
ပြန်မရောက်သေးတာလား။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မောင်ဘုန်းခေတ်”

ဦးကျော်သိုက် လှမ်းမေးတော့ ဘုန်းခေတ် စိတ်ဝ

မိသည်။ သည်လူကြီး မြယွန်းကို ဘယ်လိုအပျောက်ရိုက်လိုက်
တာလဲ။

“မြယွန်းပျောက်နေလို့။ ဒီများရောက်နေသလားလို့”

“ဒီကို လာလေ့လာထမု မရှိဘဲ။ သူ့ဘာသာ လင်
နောက်လိုက်မှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ။ ခြံထဲမှာလည်း ယောက်ျား
တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့။ ဘယ်အချိန် ဘယ်သူနဲ့ကြိုက်သလဲမှ မသိ
တာ”

ဦးကျော်သိုက်ပြောပုံက လွန်လွန်ကျူးကျူး။ ဘုန်းခေတ်
ချာခနဲလှည့်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ဦးကျော်သိုက်ကို မသင်္ကာပေမယ့်
သူ့ကို ဘယ်လိုအရေးယူရမှန်းမသိ။

သူတို့ခြံဟာ ဝပ်ရှော့မို့ ကားတွေကလည်း ခြံရှေ့မှာ
အပြည့်။ ပြင်ပေးလိုက် မောင်းထွက်သွားလိုက်။

ခြံထဲမှာရပ်ထားတာလည်း ၃-၄ စီး၊ ခြံထဲမှာရပ်ထား
သည့်ကားတွေနှင့် အောက်ထပ်ဆိုတော့ သိပ်မဝေးလှ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ မြယွန်းကို မေ့ဆေးအုပ်ပြီး
ခေါ်သွားသလား။ ကားထဲထည့်ပြီး မောင်းထွက်သွားမည်ဆိုလျှင်
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဘုန်းခေတ် စောင့်ကြည့်နေသည့်ရဲနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ရသည်။ သူ ပျာနေပြီ။ သူ့ရင်ထဲ မီးလောင်စပြုလာပြီ။

“ဆရာရေ မြယွန်းတော့မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်အချိန် ခိုး ထုတ်သွားတယ်မသိဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်နာရီလောက်က ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းဝင်နေတုန်း ပျောက်သွားတာ။ ချက်ချင်းမသိလိုက်ဘူး။ စိတ်ကောက်နေတယ်မှတ်ပြီး ထမင်းစားနေမိတယ်။ တစ်နာရီ လောက် ခြားသွားပြီ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီက ခြံထဲကကား (၂) စီးထွက်သွား တယ်။ ကားနံပါတ်တွေက (+++++)”

“အဲဒီကားတွေနောက်လိုက်ဖို့ သတင်းဖြန့်ပြီးရှာပေးကြ ပါ”

ရဲစခန်းနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ဖို့ စတင် ဆောင်ရွက်ကြပြီ။

ဘုန်းခေတ်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ သူ ရဲစခန်းသို့ အကြံပေးလိုက်ပါသည်။

“ဦးကျော်သိုက်ကိုဖမ်းပါ။ သူ့ကိုစစ်ရင် အဖြေထွက်နိုင် ပါတယ်။ ဒါ သူ့စနက်တွေပါ”

မကြာမီ စခန်းမှ ရဲများရောက်ရှိလာကြပေပြီ။ အချိန်က မလှတော့။ (၉) နာရီလောက်ရှိပြီ။

ဦးကျော်သိုက်က မင်မောင်းကောင်းပါပေ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒီအရွယ်က လင်နောက် လိုက်တတ်ကြတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဥစ္စာက ယုန်တောင်ပြေး ခွေး မြောက်လိုက်။ ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတလွဲတွေပဲဗျ”

အော်ရင်း ဟစ်ရင်းနှင့်ပင် ဦးကျော်သိုက်ကို စခန်းမှ ဆွဲသွား၏။

ရဲအရာရှိများ အိမ်ထဲမှာ ဝင်ရှာတော့ ငွေသိန်း (၂၀၀)

က သက်သေ။

“ခင်ဗျား ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရလဲ ပြော”

“ဟ ကျုပ်မိန်းမက သူဌေးပဲ။ သူ့လက်ဝတ်လက်စား သွားရောင်းတာ”

“ခင်ဗျား ပေါ့ပေါ့မပြောနဲ့။ ရောင်းတာ ဘာပစ္စည်းလဲ။ ဘယ်ဆိုင်မှာရောင်းတာလဲ”

ဦးကျော်သိုက်တစ်ယောက် ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်လို့ မရ တော့။ ရဲက ခြေခြေမြစ်မြစ်လိုက်တော့ သူ့စကားတွေအားလုံး

ရေဖြစ်သွားသည်။

အလိမ်အညာတွေနှင့် လုံးလည်လိုက်ရင်း ဦးကျော်သိုက် တစ်ယောက် အဖမ်းခံရချေပြီ။

ယောက်ျားအဖမ်းခံရတော့ ဒေါ်ထားထားဝေလည်း ပဏ္ဍ ဖြေလူး။

ထိုညက သူ့သမီး (၂) ယောက်လည်း ပြန်ရောက်မလာ ခဲ့ပါ။

ဦးကျော်သိုက်ဟာ သူတစ်ပါးသားသမီးကိုပဲ ရောင်းစား ဖို့ ကလိမ်ကကျစ်ကျနော့သည့် လူယုတ်မ။

ကံကြမ္မာကြီးက သူ့ကို မျက်လှည့်ပြလိုက်ပြီ။ တူသော အကျိုးကိုပေးပြီဆိုတာတော့ ဦးကျော်သိုက် ချက်ချင်းမသိ။

သူက သူ့မိတ်ဆွေ အာဏာပါးကွက်သားတွေ၊ ယမမင်း ၏ တမန်တော်တွေအတွက် ဖုံးကွယ် လိမ်ညာပေးနေတုန်း။

ဘုန်းခေတ်ကတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ သေး။ ရဲစခန်းများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ဆက်ပြီး ကားနံပါတ်

(၂) ခုကို ဝိတ်တွေမှာ ရှာဖွေစစ်ဆေးနေကြဆဲ။

အခန်း (၁၆)

“အား ကျွတ် ကျွတ် ခေါင်းမူးလိုက်တာ”

မြယွန်း သတိရလာချိန်မှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချပ်ပြားကြီး ဖြစ်ပြီး မူးဝေနေရ၏။

သူမ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ အလင်းရောင်မရှိ။ သူမရောက်နေတာ ဘယ်နေရာမှန်းလည်း မသိ။

အခန်းတော့ အခန်းတစ်ခု။ ဆာလိုက်တာကလည်း အလွန်။ ညစာပင် မစားရသေးဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘဲ ဝေဝါးနေရသည့်အဖြစ်။

ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း ခေါင်းမထူနိုင်သဖြင့် မြယွန်း နေရာမှာပင် ငြိမ်နေရသည်။

သူမနေရတာ အိပ်ရာတစ်ခု။ စောင်တစ်ထည်ခြုံထားရ
ပါ၏။

ဦးနှောက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး စဉ်းစားလည်း ဘာမှတွေးလို့
မရ။ ဧကန္တ သူမ ဆေးမိနေတာလား။

လူဆိုးတွေက ဆေးနဲ့အုပ်ပြီးခေါ်လာခဲ့တာလား။ ဘုရား
ရေ ကိုကိုရော။ သူမ အဖမ်းခံနေရပြီဆိုတာ ကိုကိုနှင့်ရဲတွေ
သိကြရဲ့လား။

လူတစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်လန့်ပြီး စောချွေးတွေ ရွှဲလာခဲ့
ရင် မြယွန်း ခေါင်းကြည်အောင် စောင့်နေရသည်။

သူမ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည် ထင်မိ၏။

သည်တစ်ချိန်လောတော့ ခေါင်းတွေ ကြည်လင်လာခဲ့ပြီ။
ဗိုက်ထဲကတော့ အူတွေပြတ်ထွက်မတတ် ဆာလှပြီ။

ကိုယ်လှဲနေရသည့် အိပ်ရာက ချောက်တီးချောက်ချက်။
နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထရပ်ပြီး မြယွန်း ဟိုကြည့် သည်ကြည့်

ကြည့်မိသည်။

အထပ်မြင့်အဆောက်အဦတစ်ခု။ (၆) ထပ်လား။ (၇)
ထပ်လားတော့မသိ။ အဆောက်အဦကလည်း ဆောက်လက်စ။
လူနေသေးပုံမရ။

ဧကန္တ သူ့ကိုချုပ်နှောင် ဖမ်းဆီးထားကြပြီလား။ ကိုကို
ရော သူမ ဒီလိုအဖမ်းခံနေရတာ မသိဘူးထင်၏။

မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး ခေါင်းကိုအေးအေးထားလို့
မရ ဖြစ်နေရသည်။

သူမနေရသည့်အခန်းက ဖွင့်လို့လည်းမရ။ ပြတင်း
ပေါက်ကလည်း မှန်အထူစားတွေ တပ်ထားတာမို့ ခုန်ချဖို့မဖြစ်။
အမြင့်ကြီးက ခုန်ချရင်လည်း သေဖို့ပဲရှိမည်။

တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးငေါင်ငေါင်နှင့် အချုပ်ခံနေ
ရင်း အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာ၏။ တစ်နေ့လုံး
သူမကို ဘယ်သူမှလည်း လာမကြည့်။ ဘာမှလည်း လာမကျွေး
ကြပါ။

ည (၈) နာရီလောက်ကျမှ မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးဖွင့်
ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်သည့်မျက်နှာ။

“ဒေါ်ပုလဲ”

ငရဲသားမကြီး။ ယမမင်းမကြီး။ ပန်ကာထိပ်က ဝက်အုမ။ လူငယ်တွေက ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ ဝက်တွေလို ဖမ်းရောင်းစားနေသည့် မိန်းမကြီး။

ဒေါ်ပုလဲကတော့ မြယွန်းကို မမှတ်မိပါ။ သူက ကျူးလွန်သူ။ ကိုယ်တွေက ခံရသူ။ ဒေါ်ပုလဲက ရွာမှာ (၂) ရက်ပဲနေပြီး ပြောင်းဆန်အောင် မွေနှောက်သွားသူ။

ကိုယ်တွေက ရွာလုံးကျွတ် ပဋ္ဌာမြေလူးနေရသူ။

“ငါ့နာမည် ဒေါ်ပုလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်မာလာ”

ရဲအရာရှိကြီးပြောသည့်နာမည်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး လုပ်စားနေသူဆိုသည့် စကားကို မြယွန်း မှတ်မိသွား၏။

“ရော့ ဒီမှာ နင်စားဖို့”

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘာလို့ဖမ်းကြတာလဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နင့်ကို ဦးကျော်သိုက်က ဖမ်းပြီး တို့ကားထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ။ နင့်ကိုရောင်းလိုက်တာ သူ။ ရန်တွေချင်ရင် သူ့ကို သွားတွေ့။”

“တောက်”

ဘယ်လောက်ခံပြင်း ဒေါသထွက်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ လောကကြီးထဲမှာ ဒီလိုပဲ လည်ရာလူက အပြစ်မဲ့လူသားတွေကိုဖမ်းပြီး ရောင်းစားကြသလား။

အမျိုးမျိုးခြောက်လှန့် ဖိနှိပ်ပြီးရောင်းစားကြကြေးလား။ မလိမ်မိုး၊ မလိမ္မာ၊ ဆင်းရဲသား နင်းပြားလေးတွေကို

အမျိုးမျိုး ဖြားယောင်းလှည့်စားပြီး ရောင်းစားကြကြေးလား။ မိန်းကလေးတွေကိုချစ်ယောင်ဆောင်၊ ခိုးပြေးသယောင်နှင့် လူကုန်ကူးသူလက်ထဲ ရောင်းစားကြသူတွေက တစ်မျိုး။

မြယွန်း ဒေါသတွေ တဟုန်းဟုန်းနှင့် ခံပြင်းမိပေမယ့် လောလောဆယ် ကိုယ်က သူ့လက်ထဲမှာ။ သူ့ကိုရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့် တိုက်ခန်းပေါက်ဝမှာ ယောက်ျား (၂) ယောက် စောင့်နေပါ၏။

သူပေးသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်နှင့် အချိုရည်၊ ရေသန့်ဘူးတို့ကို ကြည့်ပြီး မြယွန်း ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

“သေပါစေ၊ ငါမစားဘူး။ သားချင်း သမီးချင်း မစာတဲ့ မိန်းမကြီး။ ဘီလူးမကြီး”

“ကောင်မ ငါ ပါးပိတ်ရိုက်မိမယ်။ စားမှာစား၊ ငါတို့ ခရီးထွက်ရဦးမယ်။ နင့်ကို အသေမခံနိုင်ဘူး”

“သေ သေ မစားဘူး”

“စား”

“ဖြန်း”

မြယွန်းကို မျက်နှာဖြတ်ရိုက်လိုက်လျှင် မြယွန်းကလည်း ဒေါ်ပုလဲကို နှပန်းလုံးပါတော့သည်။ သို့သော် သူမက ထမင်း တစ်စနေလုံးမစားရသူမို့ လူက ပျော့ခွေလျက်။

ဒေါ်ပုလဲကပဲ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ခွစီးထားပါ၏။ လူကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ပုံက မညာမတာ။

ယောက်ျား (၂) ယောက်က ဝင်ဆွဲထားလို့သာ။

“မမကလည်း စိတ်လျှော့။ သိန်းပေါင်းများစွာ တန်မယ့် ရတနာခဲလေး အလှပျက်သွားပါဦးမယ်ဗျာ”

“ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မ၊ ငါက သတ်ပစ်ချင်တာ”

“စိတ်လျှော့ အစ်မကြီး။ စိတ်လျှော့။ ဒါက ငွေခဲလေးလေ။ ကဲ ထ ထ မစားချင်လည်း သွားကြစို့”

မြယွန်းကို လက်မောင်းမှ ဆွဲထူနေစဉ် တစ်ယောက်က မျက်နှာပေါ် အဝတ်နှင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် မြယွန်း သတိမေ့သွားရ ပြန်လေသည်။

ဘုရားရေ ငါ့ကို ဦးကျော်သိုက်က ရောင်းစားတယ်ဆိုရင်
လည်း သူ့သမီး (၂) ယောက်က ဘာကိစ္စပါလာရတာလဲ။

ကိုယ်ကမလှုပ်နိုင်တာမို့ သူတို့စကားတွေကိုပဲ နား
ထောင်နေရသည်။

“အန်တီ အခုသွားမယ့်ကုမ္ပဏီက တစ်လ (၁၀) သိန်း
ဆိုတာ မြန်မာငွေနဲ့ပေးမှာလား။ ယွမ်နဲ့ပေးမှာလား။”

“သမီးကြိုက်တဲ့ငွေနဲ့ ပေးမှာ။ မြန်မာလို ကျပ်ငွေ ယူယူ။
ဝမ်နဲ့ယူယူ”

“သူငယ်ချင်းတွေပြောတော့ ထိုင်းက ပိုပြီးလစာကောင်း
တယ်ဆို”

“တရုတ်က ပိုပြီးလစာကောင်းတာပေါ့။ အန်တီက
အဆက်အသွယ်ကောင်းတော့ လစာပိုရမယ့်ကုမ္ပဏီနဲ့ ချိတ်ပေး
နိုင်တာ။ သားက ကျယ်ဂေါင်က တရုတ်ဟိုတယ်မှာ မန်နေဂျာ
လေ။ သူတို့ကုမ္ပဏီက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းစုတွေ ပိုင်တယ်”

“အန်တီနော်၊ သမီးတို့ကို ရောင်းစားလို့ကတော့ အန်တီ
လည်းမလွယ်ဘူးမှတ်။ သမီး အစ်ကိုနဲ့အဖေက လူမိုက်တွေနဲ့
အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ အန်တီကိုသတ်ပစ်မှာ”

အခန်း (၁၇)

လူက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသဖြင့် ကံားပေါ်မှာမှန်း သိ
လိုက်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေနေပြီး အပေါ်မှ စောင်ခြံ
ပေးထားသဖြင့် လှုပ်ပင်မလှုပ်ချင်။

အစာမစားရုံတင်မက မူးယစ်ဆေးတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ်
မေ့ဆေးအုပ်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့်လားမသိ။ မြဲယွန်း မလှုပ်ချင်
စကားမပြောနိုင်။

ကားပေါ်မှာ အသံတွေကြားနေရသဖြင့် လူတွေ ၄-၅
ယောက်လောက်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ခဏကြာတော့ မြဲယွန်း
အသံတွေကို သံသဲကွဲကွဲ ဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်ပုလဲရယ်၊ ယောက်ျားသံက (၂)။ နောက် နှင်းသင်
နှင့် နှင်းစကားဝါ။

“သိပါတယ်တော်။ ကြောက်လည်းကြောက်ပါတယ်။ အခုလည်း သမီးတို့ကို အန်တီက စေတနာနဲ့ ချိတ်ပေးပေးမယ့် သမီးတို့အဖေကြီးကိုကြောက်လို့ အတန်တန် ငြင်းပါတယ်။ ညည်းတို့က အတင်းလိုက်လာလို့သာ”

“ဟာ အန်တီ ဘာသိလဲ။ မြန်မာပြည်မှာ အလုပ်အကိုင် ရှားတယ်။ ဘွဲ့ရလည်း မထူးပါဘူး။ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းရဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

“စာရေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ။ သမီးတို့ ဖုန်းတွေ ဘယ်ထိ သိမ်းထားမှာလဲ”

“ဟိုဘက်ရောက်ရင် ပြန်ပေးမှာပါ။ သိတယ်မလား။ ခေတ်ကြီးက အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရောခေတ်ဆိုတော့ ရဲက မိန်းကလေးငယ်ငယ်မြင်ရင် လူကုန်ကူးမယ်။ မှတ်နေကြတာ။ သိုသိုသိပ်သိပ်သွားမှရမယ်။ အန်တီတို့ခရီးလမ်းမှာ နည်းနည်းမှ အဖုအထစ် မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ကားနှင့်သွားနေရင်း ဒေါ်ပုလဲ၏ မာယာကုဋေ လွှာကုဋေ အစွမ်းက ကျောက်ဆစ်ရှုပ်တောင် ထိုင်ငိုလောက်သည်။

နှင်းသဇင်နှင့် နှင်းစကားဝါမှာ လောလောဆယ် ငွေ (၁၀)သိန်းလောက်စီပေးထားပြီး မစားရ ဝခမန်းစကားလုံးတွေနှင့် ချော့မော့ဖြားယောင်းထားတာမို့ -

ဒေါ်ပုလဲ၏ ညွတ်ကွင်းမှာ သားကောင်မလေးတွေ ဖြစ်နေရပေသည်။

မြယွန်ကတော့ ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ စောင်ခြုံပြီး မလှုပ်နိုင်အောင် နုံးခွေနေရပါလေသည်။

“ကားနံပါတ်တွေလဲပစ်လိုက်သလား။ ကားပဲပြောင်းစီးသွားကြသလား မသိဘူး”

ကား (၂) စီး၏သတင်းက ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရ။ ဒေါ်ပုလဲတို့က လုပ်စားနေကျနို့လည်းပါသည်။

ရဲစခန်းမှ ဘုန်းခေတ် ရှိုက်ပေးထားသည့်ဓာတ်ပုံများကို ခြိမ်းပြီး ရှာပေးမယ့် ဒေါ်ပုလဲတို့ကလည်း ဘယ်လိုတွေ ဖောက်ဖျက် လွတ်မြောက်နေသည်မသိ။

မိကိုမမိသေး။

တကယ်က ဒေါ်ပုလဲတို့အုပ်စုဟာ ခရီးကို တောက်
လျှောက်မသွားဘဲ လမ်းမှာ ခေတ္တခိုအောင်းနေတတ်ကြလို့ပါ။

ပျံ့လေသည့် ငှက်ခါး၊ နားကိုမနားသေးပါ။ ဦးကျော်သိုက်
ကို ဆွဲထားပေမယ့် ဘာမှလည်း မေးလို့ စမ်းလို့မရ။ ဘူးပဲခဲ
နေသည်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်မီးခဲကျမှ ပူသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သူ့သမီး (၂) ယောက်ပါ
ပျောက်ဆုံးသွားပြီဆိုတော့မှ မြေပွေးကင်းကိုက်။ ဒေါ်ပုလဲတို့အုပ်စု
က သူ့ကိုတစ်ကောင်ကျွေးပြီး (၃) ကောင်စားသွားမှန်း ရိပ်မိ
တော့သည်။

သမီးတွေစောနှင့် သူ့ကျူးလွန်မိသမျှ ဖြောင့်ချက်ပေး
သူသိသမျှ ဖြောင့်ချက်ပေးပေမယ့် ကြားထဲမှာ (၂) ရက်ခြားသွား
ပြီဆို ဒေါ်ပုလဲတို့အုပ်စုက သာသာယာယာနှင့်ပင် လွတ်ထွက်သွား
ပေတော့မည်။

ဒေါ်ထားထားမေတို့အိမ်မှာ မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသည့်
နယ်။ ရဲတွေကလည်း ခြေချင်းလိမ်လို့။

ဦးကျော်သိုက် ကားပေါ်တင်ပေးပြီးရောင်းစားလိုက်တာ
တ တစ်ယောက်။ အဆစ်အဖြစ် သူ့သမီး (၂) ယောက်ပါ ဒေါ်
ပုလဲတို့က ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီမို့ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးလို့
ခဲ ပြောရမလား။

ယူကြိုးမရ အပူလုံးကြွရသူမှာ ဦးကျော်သိုက်ရော ဒေါ်
ထားထားဝေပါ နှစ်ယောက်လုံးပါ။

ဦးကျော်သိုက်က မြယွန်းကိုရောင်းစားသဖြင့် လူကုန်ကူး
မှုနှင့် ထောင်ကျမည်။

ဦးကျော်သိုက်တစ်ယောက် အရှူးမီးပိုင်း။ သူတစ်ပါးကို
မတရားရောင်းစားတာကို နောင်တမရပေမယ့် သူ့သမီး (၂)
ယောက်လုံး ဒေါ်ပုလဲတို့အဖွဲ့ ကုပ်သွားတာတော့ ပဏ္ဍာမြေလူး
ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

သားတော်မောင်ကလည်း ဘုန်းခေတ်၏ငွေတွေ အလွဲ
သုံးစားလုပ်ပြီး ပြေးပြီ။

ငရဲမှာအပ၊ ဝင်္ဍမှာအမြဲ ဆိုသလိုပါပဲ။ ဦးကျော်သိုက်တို့
တစ်မိသားစုလုံး ရေမျော၊ မီးလောင်ဖြစ်ကာ ဖြူကာ ပြာကာ
ကျသွားရပေပြီ။ အားလုံးပင် ဖရိုဖရဲ။

ဒေါ်ထားထားဝေတစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်း
ကျန်ခဲ့ရပြီး လင်ပူသားပူတွေနှင့် တင့်တို တရယ်ရယ်။

ဒေါ်ထားထားမေကပင် ကိုယ့်ညီမကို ဒေါ်ယူစောင့်
ရှောက်ထားရပေ၏။

အပေါ်ထပ်ကြီးတစ်ခုလုံး သုသာန်တစ်စပြင်နယ်။

အကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေးပုံက နေမကူ။ ညမကူ။

ဘုန်းခေတ်မှာလည်း ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေရပြီး

မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို။

ဝပ်ရှော့ကို တပည့်တွေနှင့် လွှဲခဲ့ပြီး ဆိုင်ကိုပိတ်ပြီး

မြယွန်းတို့သတင်းကြားရာသို့သာ ကားတစ်စီးနှင့် လိုက်လံရှာဖွေ
နေမိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

မြလွန်းညို။

စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အား။

တို့ရွာသားတွေ (၁၆) ယောက်ကြီးတောင်။

လူငယ်တွေ၊ အသက် (၂၀) နှင့် (၂၅) ကြားတွေမို့

အိပ်မက်တွေ တလူလူဖြင့် ဘဝ၏ပန်းတိုင်ဆီသို့ တညီတညွတ်
တည်း ချီတက်ခဲ့ကြသည့်အဖြစ်။

ဒေါ်ပုလဲ၊ ဒေါ်သီသီနှင့် ဒေါ်မူမူတို့က သူတို့ထက် လည်
မီသည်။ ဂျင်ပေါ်ကထုံး၊ ပန်ကုတ်ထိပ်ကဝက်အူဆိုတာ သူတို့အဖွဲ့
ဖြစ်မည်။

“နင်တို့ (၁၆) ယောက်လုံးကြီး စုသွားလို့တော့မဖြစ်ဘူး။
ကား (၂) စီးလောက်တော့ ခွဲစီးရမယ်”

“ပုလဲကလည်း ဗြိတိကို မင်္ဂလာဆောင်ရအောင် သွား
တဲ့ သတို့သားအဖွဲ့လို ပြောလိုက်ရင် ရတာပဲ။ သာအေး နင်က
သတို့သားလုပ်။ ကျန်တဲ့သူတွေက အပျို၊ လူပျို၊ ကာလသား။
ကာလသမီးတွေ လုပ်ကြ။ ငါတို့က သူတို့သားရဲ့မိဘတွေ၊
အဒေါ်တွေပေါ့။”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဗြိတိမှာ အလုပ်သွား
လုပ်ရင်း မိန်းမရတယ်။ မိန်းကလေးဘက်မှာ သွားအပ်မယ်။
ဆောင်မယ်ပေါ့။ မြလွန်း နင်က သတို့သမီးလုပ်။ နင်ကလှ
တယ်။”

စည်းဝါးတွေကိုက်ထားကြပြီး သူတို့အဖွဲ့ခမျာ မင်္ဂလာ
ဆောင်ရအောင်သွားသည့် မင်္ဂလာအဖွဲ့ကြီး ဖြစ်ရရှာသည်။

သတ္တိရှိရှိနှင့် စစ်မေးသမျှ ဖြေကြရသည်။ ရဲကင်းတွေနှင့်
အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ရှောင်ရသည်။ အားလုံးပင် မင်္ဂလာသေနှင့်
ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြတာ။

“မြဝတီဘက်က လှည့်သွားမယ်။ မြဝတီကနေ ကူးရင်
မဲဆောက်ကို ရောက်ဖို့ လွယ်သွားပြီ။”

တကယ်က ပြောသလောက်တော့မလွယ်သေး။ မြဝတီ

ဘက်ကမ်းတွင် စာရွက်စာတမ်းကိစ္စတွေ ရှိသေးသည်။ ဟိုဘက်
သည်ဘက် ရဲလက်မှလွတ်အောင် ပေးရ ကမ်းရ၊ ရှောင်ရ
တိမ်းရတာတွေရှိသေးသည်။

တရားမဝင် အလုပ်သမားတွေဖြစ်သည်မို့ ဘယ်အရာမှ
မလွယ်။

သို့သော် ဒေါ်ပုလဲတို့ကလည်း ကိုယ့်အဆက်အသွယ်နှင့်
ကိုယ်။ ဘန်ကောက်ရောက်အောင်သွားပြီး လူရောင်းစားဖို့ပဲ
စိတ်ကူးတာပါ။

လူ (၁၆) ယောက်ကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ချိတ်ဆက်
ရောင်းစားပစ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးတာမို့ အားလုံးကိုလှည့်ပတ်ပြီး ရောင်း
စားရမည်။

မြဝတီမှတစ်ဆင့် ဘန်ကောက်ရောက်အောင် အဆင့်
ဆင့်ကူးပြီ လူငယ် (၁၆) ယောက်ကို သည်လိုပဲ မာယာကုဋေ
လျှာကုဋေနှင့် လှည့်ဖြားရောင်းစားလိုက်ပါသည်။

မြလွန်းညိုရောက်သွားတာ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းစားခံရမှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်
ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းလည်းမသိ။

ဒေါ်ပုလဲက “နင်က သူဌေးအိမ်မှာ ကလေးထိန်းရမယ်။
တစ်လကို မြန်မာငွေ (၅) သိန်းနဲ့ညှိမျှတဲ့ ယိုးဒယားဘတ်ငွေ
ပေးလိမ့်မယ်။ လိုက်သွား”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတော့ မဲဆောက်စက်ရုံမှာ အလုပ်
လုပ်ရမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့အဖွဲ့ကကြာနေတော့ အလုပ်သမား
တွေ ပြည့်သွားပြီတဲ့။ အမလေးဟယ် စက်ရုံအလုပ်ကမှ ပင်ပန်း
နေပါဦးမယ်။ ကလေးထိန်းအလုပ်က လွယ်လွယ်လေးရယ်။
တစ်လ (၅) သိန်းရတာ နည်းလား။ လတိုင်းမထုတ်ဘဲ (၂)
လ၊ (၃) လကြာမှ ပေါင်းထုတ်လည်းရတယ်။ အိမ်ကို တစ်လုံး
တည်း စုပို့ရတာပေါ့”

ကိုယ်ကလိုက်လာမိပြီမို့ မြလွန်းတို့ ကျီးများမနေနိုင်တော့
ပါ။ ဒေါ်ပုလဲစီစဉ်သမျှ နာခံကြရုံသာ။

သည်လိုနှင့် မြလွန်းညို သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါ
သည်။

သူ့စကားကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်စကားသူမသိ။ ထိုင်းစကား
တွေကို ထိုင်းကားတွေကြည့်ရကတည်းက မနှစ်သက်။ ကိုးရီး
ယား စကားတွေပဲ နားထဲမှာ အကျင့်ပါနေသည်။

သူဌေးအိမ်မှာ အိမ်သား (၃) ယောက်။ သူဌေးကြီး
လင်မယားနှင့် ကျပ်မပြည့်သည့် သားတစ်ယောက်။

ညီမလေးပြောပြထားသည့် ဝတ္ထုထဲကလို အိမ်ရှင်
ယောက်ျားတွေ အမွေကျင့်မှာစိုးလို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရီရီ။

သူများနိုင်ငံ၊ သူများတိုင်းပြည်၊ သူများဘာသာစကား
တွေကြားမှာ မြလွန်း ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမည်လဲ။

အငိုလွယ် အရှိုက်ခက်ရုံမက ဘဝကို ဘယ်လိုရှေ့ဆက်
ရမှန်းပင်မသိ။

မြလွန်းထင်ထားတာက ကိုယ့်ရွာသား (၁၆) ယောက်လုံး

ဒေါ်ပုလဲ၏သားပိုင်သည် မဲဆောက်ရှိ အလုပ်ရုံမှာ တစ်စုတစ်ဝေး တည်း အလုပ်လုပ်ကြမည်။

ကိုယ်တွေက လယ်ထဲ ကိုင်းထဲတွင် နွားနှင့်ဖက်ရုန်းခဲ့ သူတွေမို့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် လုပ်မည်။

(၁၆) ယောက်လုံး စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ဘဝ၏ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ကြမည်။

မိဘတွေကို ပိုက်ဆံပို့မည်။ (၃) နှစ်လောက် ငွေရှာ ငွေပို့ပြီးလျှင်တော့ ရွာမှာ သားသားနားနား ပြန်နေကြမည်။

ယခုတော့ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် မကိုက်ရုံတင်မက ဘဝက သေမလား ရှင်မလားပင်မသိရ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်ရှင်သူဌေးမ၊ ပြိတ္တာမကြီး၏ အဆု အဆဲ၊ အရိုက်အပုတ၊ အထောင်းအထုကို ခံရင်း တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာရ။

ညအိပ်တော့လည်း ကိုယ့်ကို အခန်းမရှိ တံခါးမရှိသည် စတိုခန်းလို အခန်းလေးတစ်ခုထဲမှာ အိပ်စေတာမို့ နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက် မအိပ်ရ။

အိမ်မှာ ယောက်ျား (၂) ယောက်ရှိတာမို့ ဘယ်အချိန်

ဘယ်လိုလာပြီး စော်ကားမလဲ တွေးပြီး တထိတ်ထိတ်၊ တလန့် လန့်။

ဘဝကခါးသီးလိုက်တာများလေ။ ကိုယ့်မြန်မာပြည်မှာ အိမ်ဖော် အိမ်အကူလုပ်တာကမှ အိမ်ရှင်မတရားလုပ်လျှင် ရဲတိုင် လို့ရသည်။ လူ လူချင်း စာနာထောက်ထားကြဦးမည်။

ယခုတော့ မြလွန်းဘဝက ထိုင်းရှူးရှူးမိပြီး။ ထိုင်းတွေ၏ လက်ချက်နှင့် ဘဝပျက်ရတော့မည်လား။

ကိုယ်က ပညာအခြေခံကလည်း (၆) တန်းပဲအောင် ထားတာမို့ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း မပြောတတ်။ ထိုင်းစကားဆိုတာ ဝေလောဝေး။

ဘယ်သူအားကိုးပြီး ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်းပင်မသိ။ တစ်လပြည့်တော့ လုပ်ခလေးများရမလားဟု မျှော်မိ

လက်ဟန် ခြေဟန်ပြမိတော့မှ ဒေါ်ပုလဲ သူမတို့ကို ရောင်းစား သွားမှန်း သိရတော့သည်။

မြလွန်း နေရာမှပင် လဲသေချင်စိတ်ပေါက်မိပါတော့ သည်။ လမကုန်ခင်ကမှ ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ပင်ပန်း တစ်လ ကို (၅) သိန်းရမယ်။ အိမ်ကိုငွေပို့နိုင်တော့မယ်ဆိုပြီး ပင်ပန်းတာ၊

စိတ်ဆင်းရဲတာကို ကြိတ်မှိတ်ဒင်္ဂင်ခံနိုင်သေးသည်။

ယခုကျ ယမမင်းမကြီး ဒေါ်ပုလဲက သူမကို အသလွတ်
ရောင်းစားသွားခဲ့ပြီဟု သိလိုက်ရသည်အခါ။

မြလွန်း အလုပ်လုပ်နေရတာ အဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိတော့
ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိသည့်အပြင် မိဘတွေအတွက်လည်း
အကျိုးမရှိတော့။

အသလွတ် ငရဲခံနေရတာပါလား။ ဘဝက ခါးသီးလိုက်
တာ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူဌေးမကြီးက တဆူဆူ တပူပူ
ခိုင်းလည်းခိုင်း ရိုက်လည်းရိုက်၏။ ကျွေးတော့လည်း မဝရေစား
လောကကြီးထဲမှာ သည်လိုလူမျိုးတွေရှိတာ ထိုင်းကျမှ
ကြီးဖူး မြင်ဖူးရတော့သည်။ လုံးဝကို လူစိတ်မရှိသူတွေ။ မြလွန်း
ကိုလည်း လူလို့တောင်သဘောထားရဲ့လားမသိ။

သည်ကြားထဲ ထွက်ပြေးလျှင် ထိုင်းရဲက ပစ်သတ်မှာ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းခိုးလို့ ရဲလက်အပ်လျှင် ချက်ချင်း မီးရှို့သတ်
မှာဖြစ်ကြောင်းတွေကို ခြေဟန်လက်ဟန်တွေနှင့် ပြောပြ၊ အော်
ဟစ်နေတာကလည်း မုန်းစရာ။

မြလွန်းမှာ ကြောက်ရမည့်အစား သူတို့တစ်အိမ်သားလုံး
တို့ မုန်းသည်။ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်ပေးကြမှာလဲ။ ဒေါ်ပုလဲ
ဆီက ဝယ်ထားတယ်ဆိုတော့ မသေမချင်း ခိုင်းကြတော့မှာပေါ့။

မြလွန်း ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ ဘယ်ကိုမှလည်း မခေါ်။
အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင်သို့လည်း မထွက်ရ။ အမြဲပိတ်လှောင်ထား၏။

ကျွန်တစ်ယောက်လိုခိုင်းပြီး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို
ပိတ်လှောင်ထားသည့်အဖြစ်။ ကမ္ဘာကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်
နေရသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်ရွာနှင့် ရှင်ကွဲ ကွဲရပြီ။

မြလွန်းကလည်း ပညာအခြေခံနည်းတာမို့ ကိုယ်ရောက်
နေတာ ဘယ်ရော ဘယ်လိုဖောက်ထွက်ရမယ်ဆိုတာ မကြံစည်
တတ်။ ကိုယ့်ရွာက (၁၆) ယောက်လုံးလည်း ဘယ်ရောက်လို့
ဘယ်ပေါက်နေမှန်းကိုမသိရ။

သို့သော် မြယွန်း အားမငယ်။ ကိုယ့်ကို မဟုတ်တာ
လာလုပ်လို့ကတော့ သူသေ ကိုယ်သေပဲ။

ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသည့် ခွေးတောင် ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင်
သခင်ကို ပြန်ကိုက်တာပဲ။ သူမက ခွေးမဟုတ်။ ခွေးထက်ဆိုး
သည့် ကျား။ ကျားသစ်မ။

လက်သည်းတော့ ဝှက်ထားရမည်။ ကိုယ့်ကို လူထု
သဘောမထားဘဲ နှိပ်စက်နေလိုက်ကြတာ။

မြလွန်းစိတ်ထဲမှာ နာကျည်းလှပါပြီ။ ဘဝက ဘာထဲ
ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ဘာမှမဆိုင်ဘဲနှင့် သူမတို့ကို လိမ်ညာလှည့်စား ငြား
ယောင်းခေါ်လာပြီး ဒေါ်ပုလဲက ရောင်းစားသည်။

လူတွေကို ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေလို ရောင်းစားသည်။
ကိုယ်က အသလွတ်ကြီး လာပြီးငရဲခံနေရသည်။

မိဘတွေကိုလည်း ငွေမထောက်ပံ့နိုင်။ ကိုယ်တိုင်လည်း
လူစဉ်မိမိ မနေရ။ လူလို့ပြောလို့ပင်မရ။

လူအခွင့်အရေးဆိုတာထား။ လူသားသိက္ခာ၊ လူအခြေ
ဖြစ်တည်မှုတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးနေရသည်ဘဝ။

အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေရသည်ဘဝ။
တစ်နေ့တစ်နေ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အကျည်းတန်နေ

သည်။
တစ်ခါတစ်ခါ သေချင်စိတ်ပေါက်လိုက်။ တစ်ခါတစ်ခါ

ခွေးဆိုးလို မည်းမည်းမြင်ရာ ကိုက်ခဲပစ်ချင်လိုက်။

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကုန်ဆုံး၊ ဖြတ်သန်းနေရသည်ဘဝမှာ ဘာ
တို့ ခင်တွယ်နေရမှာလဲလို့ တွေးမိပြန်တော့ အဖေနှင့်ညီမလေး
မြယွန်းကို စူးစူးနှစ်နှစ် သတိရမိသည်။

မြယွန်းပြောသည့်စကားတွေက ဒက်ထီမှန်နေ၏။ ညီမ
လေး တားမြစ်တုန်းက နားမထောင်ခဲ့ကြဘဲ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်း
ထင်မိခဲ့သူတွေ။

မြလွန်းအဖြစ်က မျက်ရည်နှင့် မိတ်ဖွဲ့နေရသည့်အဖြစ်။

“အင့် အင်း”

တစ်နေ့ကုန် မောပန်း။ ပင်ပန်းခဲ့ရသည်မို့ တထိတ်ထိတ်
အိပ်နေရသည့်ရက်တွေများလှပြီမို့ သည်တစ်ညတော့ မြလွန်း
နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမိ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဘီလူးစီးသလို အသက်ရှူရကျပ်ပြီး
လူက လှုပ်မရ။ ငါသေတော့မှာလား။ အိပ်နေရင်း လေဖြတ်ပြီး
သေသွားလည်းအေးတာပဲ။

သို့သော် ဝေဝါးထုံထိုင်းနေသည့်စိတ်ကို သေချာစုစည်း
လိုက်တော့ မြလွန်းတစ်ယောက် အဆုံးစွန်ထိ ထိတ်လန့် စေ
ဆုပ် အော်ဂလီဆန်သွားရသည်။

သူမ ကြောက်ရွံ့မိသည့်အဖြစ်အပျက်နှင့် တည့်တည့်တူ
ပါပကော။ သူမ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ။

သေတာထက်ဆိုးသည့်ဘဝကို ရောက်ပြီ။ မြလွန်းကို
ပေါ်မှာ မညှာမတာ အကြမ်းဖက်၊ အဓမ္မပြုကျင့်နေသူဟာ
သူဌေး။

ပိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။

အေးလေ၊ သူတို့က ငါ့ကို လူတစ်ယောက်လိုမှ သဘော
မထားကြတာ။

သူတို့ဝယ်ထားတဲ့ ခိုင်းခွားတစ်ကောင်လောက်သာ
သဘောထားတာ။

သူများနိုင်ငံမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အနိုင်ကျင့်
စော်ကားမှုကို သူမ ခါးစည်း လည်စင်းပြီး ခံနေရမည်လား။

အပေါ်မှ လူမိစ္ဆာ၊ လူဘီလူးကြီးကတော့ သူ့အာသာအေး
အတိုင်း မြလွန်းကို မညှာမတာ ပြုကျင့်နေ၏။

သူ့ကိစ္စပြီးတော့ မြလွန်း၏အခန်းကျဉ်းထဲမှ ထွက်ဖို့ပြင်
သည်။

မြလွန်းကို ပြည်တန်ဆာတစ်ယောက်လိုပင် သဘော
မထား။

သူ့အိမ်မှ သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခု၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို
အသုံးချနေသည့်နှယ်။

မြလွန်း ဆတ်ခနဲ ကြိုးထလိုက်သည်။ သူမ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် မုန်းတီးလှပြီ။ အော်ဂလီဆန်လှပြီ။

သည့်ထက် ဘယ်ဘဝက ဆိုးရွားဦးမှာလဲ။ စတိုခန်းမို့
အခန်းထဲမှာရှိသည့် သံတုတ်၊ သံချောင်းတစ်ခုကို ယူပြီး ကိုယ့်ကို
ခော်ကားသည့်သူဌေးသား နောက်ဘက်မှ ခေါင်းကို ဖြတ်ရိုက်ချ
စေလိုက်သည်။

အရသာရှိလိုက်တာ။ အုန်းသီးနှင့် ကြမ်းပြင် ထိသလို
ခနဲ အသံအား ပီတိဖြစ်လိုက်ရင်း မြလွန်း တိုက်တံခါးကိုဖွင့်
ပြီး ထွက်ပြေးတော့သည်။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမမီးသေ။ အချိန်တွေ၊ နာရီတွေ၊
အရာတွေကို သူမ ဘာမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

ငရဲမှလာသူ ပြာပူမကြောက်ဆိုသလို ကိုယ်နေရသည်
ဘဝဟာ ငရဲလိုဆိုးရွားခဲ့ပြီမို့။

လမ်းပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လျှောက်ပြေးရင်း
တဒင်္ဂတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွတ်မြောက်ပြီဟုပင် မြလွန်း
ထင်မိနေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်ပုလဲတို့ကား မူဆယ်ဂိတ်မှာ စပယ်ရှယ် အစစ်ခံနေရ
ပြီး သူ ဘယ်လိုပင် ရုပ်ဖျက်ထားထား သူ့ရုပ်က မဟုတ်တာ
ထုပ်စားနေမှန်း လူကုန်ကူးသည့်မိန်းမကြီးမှန်း သိသိသာသာ။

ပြည်မက လွတ်လာခဲ့ပေမယ့် မူဆယ်ဂိတ်ကျ ပြဿနာ
တွေ့နေပြီ။ ခါတိုင်းလို ငွေပေးလည်း လွယ်မည့်ပုံမဟုတ်။

အကောင်ကြီးကြီးတွေကိုယ်တိုင် စစ်နေ၏။ စစ်ဆေးနေ
သည်အဖွဲ့က အင်အားအပြည့်။

နောက်ပြန်ဆုတ်လို့လည်းမရ။ ရှေ့မှာကား (၂) စီးပဲ
ကျန်တော့သည်။ သူတို့ကားထဲမှာ မြယွန်းမိုရ် ရုပ်က မူမမှန်း။

အစာ (၂) ရက်လောက် မစားတာရယ်၊ မေ့ဆေးအုပ်ပြီး

ဖမ်းခဲ့တာရယ်ကြောင့် တော်တော်ချည့်နဲ့နေပြီ။ မသင်္ကာစရာ အပြည့်။

ကောင်မလေး (၂) ယောက်ကရော ဘယ်လိုတွေ ပြေ မှာလဲ။

စည်းဝါးကိုက်ထားသည့်အတိုင်းမှ ဖြေပါ့မလား။

ဒေါ်ပုလဲ ဇောချွေးတွေပြန်နေရင်း အကောင်းဆုံးအပြေ ကို ထုတ်နေမိသည်။

အဖမ်းတော့မခံဘူး။ ဖမ်းရောင်းရမယ့် သားကောင်တွေ က ပေါပါတယ်။

သူတို့အဖွဲ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြပြီး စောင့်နေသည့်ကားတန်းကို အကာအကွယ်ယူကာ ထွက်ပြေးကြ ဖို့ စီစဉ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး (၂) ယောက်ကိုလည်း အပါခေါ်သွား မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခေါ်သွားမည်။ မဖြစ်နိုင်တော့လည်း ထားပစ် ခဲ့ရုံ။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ပုလဲနှင့်အဖွဲ့ အလျှိုအလျှိုနှင့် ကားပေါ်မှ လစ်ထွက်ပြေးခဲ့သဖြင့် မြယွန်းတို့ (၃) ယောက်ပဲ ကားပေါ်မှာ

ဘွားဘွားကြီးအမိခံရသည်။

အခြေအနေတွေ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး သူမတို့ (၃) ယောက် တို့ နေရပ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးကြသည်။

လောကဝံရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ လူ/ကယ်အဖွဲ့မှ ပြန်ပို့ရသည့် မိန်းကလေး (၃) ယောက်ထဲမှာ မြယွန်း၊ နှင်းသဇင် နှင့် နှင်းစကားဝါ။

(၃) ယောက်လုံး အိမ်ပြန်ရောက်လာကြတော့ ဇာတ် တွက်က ပြောင်းသွားပြီ။

ဒေါ်ထားထားဝေတို့မှာ ဝင်ငွေမရှိတော့တာကြောင့် အပေါ်ထပ်ကို အိမ်ငှားတင်လိုက်ကြပြီး အောက်ထပ်မှာ အားလုံး လာစုနေကြသည်။

ဘုန်းခေတ်က အောက်ထပ်တစ်ခြမ်းကို ငှားထားတာမို့ ဘာမှ အခြေအနေတွေ မပြောင်းလဲသော်လည်း မြယွန်းမှာတော့ သပွတ်အူနှင့် စာပူးတောင်းသိုက်ထဲ ကျရောက်သွားသည့်ပမာ။

ဒေါ်ထားထားဝေ၏အရှုပ်ထုပ်ကြီးထဲမှာ ခါးစည်းခံရ တော့မည့်အခြေအနေ။

သည်ကြားထဲ သူမက ဒေါ်ပုလဲတို့ဖမ်းဆီးထားသည့် (၂) ရက်မှာ အစာ အာဟာရပြတ်သည့်ဒဏ်၊ မေ့ဆေး ခဏ ခဏအုပ်ခံရသည့်ဒဏ်တွေကြောင့် လူက ပိန်ချုံးနေလေရာ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။

ဒေါ်ထားထားဝေနှင့်လင်ပါသမီး (၂) ယောက်၏ ပါးစပ် ထဲမှာ ပြောစရာ ရနေလေ၏။

ဒေါ်ထားထားဝေကိုယ်တိုင် သူညီမအုပ်စုကို မလွန်ဆန် နိုင်တော့သလို။

ဆေးကျပြီးအနားယူနေရသည့် မြယွန်း၏ကွယ်ရာ ဘုန်း ခေတ် ထမင်းစားနေစဉ် အကွက်ချပြီး ပြောဆိုနေပုံက မကြားဝံ့ မနာသာ။

သူတို့ကလည်း ဒီဘက်ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းစားရင်း ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြောသည့်နယ်။

“သမီးတို့က အလုပ်လုပ်ဖို့ အန်တီတို့နောက်လိုက် သွားတာ။ သာသာယာယာပဲ။ ကြိုတင်ငွေဆယ်သိန်းစီ ထုတ်ပေး

တယ်။ မန္တလေးမှာ ဈေးဝယ်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဈေးဝယ်။ ပျော်နေ တာပဲ”

“အဲဒါ နင်တို့ကို ရောင်းစားမှာဟဲ့ သိရဲ့လား။ ကံကြီးလို့ လွတ်လာတာ”

“မီးတို့ကသိပါတယ်နော်။ ဒီမိန်းမကြီး မီးတို့ကိုရောင်း စားလို့မရပါဘူး။ သူတောင်ပြန်ရောင်းစားလိုက်ဦးမယ်။ ခုလည်း နယ်စပ်ရောက်ရင် ပြန်ပြေးလာကြဖို့ တိုင်ပင်ထားပြီးသား”

“အန္တရာယ်ကြီးလွန်းပါတယ်အေ။ နောက် ဒီလိုမလုပ်ပါ နဲ့။ တကယ့်လူကုန်ကူးတဲ့ဂိုဏ်းနဲ့သာတွေ့ရင် ညည်းတို့ ဘယ်လိုမှ ရှုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မြယွန်းကရော ညည်းတို့နဲ့ အတူတူ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ကျ ဘာဖြစ်လို့ မျော့နေရတာလဲ”

“သူက သမီးတို့နဲ့ အတူတူမဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့က ရန်ကုန်ကထွက်လာကတည်းက သာသာယာယာပဲ။ စားလိုက် သောက်လိုက်၊ ရှေ့ပင်ထွက်လိုက်”

“သူ့ကိုခေါ်လာတော့ ယောက်ျားကြီး (၂) ယောက် ပွေ့ချီခေါ်လာတာ။ ခေါင်းဘက်ကတစ်ယောက်၊ ခြေထောက်

ဘက်ကတစ်ယောက်။ သမီးတို့တောင်လန့်တယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေးသာကြည့်တော့”

“ဘုရား ဘုရား ငါ့သမီးလေး ရေတိမ်နစ်ခဲ့ပြီထင်ပါတယ်”

ဒေါ်ထားထားမေ ရင်ဘတ်ဖိတော့ ဟို (၃) ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။

“ကိုယ်ဝန်တွေ ဘာတွေပါလာလို့ အချောင်မြေးရနေဦးမယ်။ လနုကတည်းက ရှင်းပစ်ခိုင်း”

“ဘယ်ခွေးအဖခေါ်ရမှန်းမသိ။ လူတကာနဲ့ရတဲ့ကလေးကိုတော့ မမွေးစေနဲ့”

“ရှုတ်ပါတယ် မမရယ်။ တောပြန်ပို့လိုက် အေးရော။ တော်ကြာ အရှုပ်ထုပ်ကြီး ကိုယ့်ဆီသောင်တင်နေလိမ့်မယ်”

“အဲဒီဒဏ်ချက်က ခုထိ မပြေသေးတာကြည့်။ ဘယ်လောက်တောင် သမခံခဲ့ရတယ်မသိဘူး။ မိန်းမ လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ တော်ကြပါတော့ဟယ်။ တော်ကြပါတော့”

ဒေါ်ထားထားမေ တောင်းပန်လိုက်မှ ဒေါ်ထားထားမေ

တို့ (၃) ယောက် ပါးစပ်ပိတ်သွားကြသည်။

တစ်ဖက်စားပွဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေသည့် ဘုန်းခေတ်။ အခြေအနေတွေက ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး။

သည်မိန်းမတွေ စိတ်ကောင်းမရှိတာ။ မြယွန်းအပေါ် ဂျေဝင်ပြီး လုပ်ကြံပြောဆိုနေတာဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။

သူတို့ပြောသမျှ အမှန်တရားတွေ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အနည်းအကျဉ်းတော့ မှန်မှာပါပဲ။

ဘုန်းခေတ်ရင်ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေရပါသည်။ သူအမွန်အမြတ်ထားသည့် စံပယ်ဖြူလေးဟာ မီးအဟပ်ခံရသလို

ညှိုးနွမ်း သွေ့ခြောက်ခဲ့ရပြီလား။

ညီမလေးတစ်ယောက်လို ကြင်နာသနားရုံပဲ တတ်နိုင်တော့မည်လား။

ညီမလေးကို သူ အဆမတန်ချစ်မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မထွေးနိုင် မမြို့နိုင်။ သူ့ရင်ထဲ မီးလောင်ပြင်လို ခံစားနေရပါသည်။

မြယွန်းကလည်း သူ့အခန်းလေးထဲမှ မထွက်တော့ပါ။ ဒေါ်ထားထားမေကပဲ နွားနို့ပိုး၊ ထမင်းဟင်းပိုးပေးရသည်။

လောလောဆယ် အိမ်မှာချက်ပြုတ်နေတာ ဒေါ်ထား ထားဝေ။ ဘုန်းခေတ် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ချက်စားနေ၏။ တတ်နိုင် လျှင် သူတို့အုပ်စုနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်သည်။

နှလုံးသားပုပ်စစ်သူတွေနှင့် အဆက်အဆံမလုပ်ချင်၊ စကားလည်းမပြောချင်။ ဘာစကားမှလည်း နားထောင်မနေချင်။ သို့သော် အခြေအနေတွေက မကြည့်ချင်မြင်လျက်သာ။ မကြားချင်လည်း နားထောင်နေလျက်သာ။

သာသာယာယာနေရာမှ ချက်ချင်းပင် ကြမ်းတမ်း လောင်မြိုက်သွားခဲ့ပြီ။ ကန္တာရကြီးလို ထီးထီးမားမား။ တကယ့် နွေခေါင်ခေါင်ထဲ ရောက်နေရသည့်နှယ်။

ဘုန်းခေတ် အလုပ်မှာသာ အချိန်ပြည့်စိတ်ကိုနှစ်ထားခဲ့ သည်။ မြယွန်းက အခန်းအောင်းနေတာမို့ သူ့မှာ အရိပ်ကလေး များမြင်ရမလား လှမ်းကြည့်နေရရုံ။

ဒေါ်ထားထားဝေတို့အုပ်စုနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင် သဖြင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် ဝပ်ရှော့မှာသာ နေဖြစ်သည်။

နောက် ဦးကျော်သိုက်၏သား နှင်းမောင်က သူ့ငွေတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ပြေးပြီမို့ ဘုန်းခေတ် ကိုယ့်ဘာသာ ဆိုင်

ထိုင်နေရ၏။

နှင်းမောင်အလွဲသုံးစားလုပ်ပြေးသည့်ငွေ သိန်း (၅၀) ကိုလည်း ဒေါ်ထားထားဝေက စာရင်းမှတ်ထားပါရန် တောင်းပန် သဖြင့် ဘုန်းခေတ် တရားမစွဲဖြစ်တော့ပါ။

“အန်တီတို့လင်မယား ယူသုံးတဲ့ငွေတွေများလှပြီ။ ကျွန်တော်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ဆရာမကြီးရှေ့မှာပင် ဘုန်းခေတ် တရားဝင်ပြောကြား ရသည်။ သူတို့ယူသုံးထားတာရယ် နှင်းမောင်အလွဲသုံးစားလုပ် တာရယ်၊ စုစုပေါင်း သိန်း (၃၀၀) လောက်ရှိနေပါပြီ။

ဒါတောင် အတိုးမှတ်တာမျိုးမဟုတ်။ သူတို့ယူသရွေ့ ငွေကို လက်မှတ်ထိုးထားတာမျိုး။

“အေးပါ မောင်ဘုန်းခေတ်ရယ်။ အန်တီတို့ခြံကို မင်းပဲ ရောင်းရတော့မယ့်အဖြစ်ပါ။ ရောင်းလို့ရှိရန် မမကြီးကတစ်ဝက်၊ ငါကတစ်ဝက် ယူရမှာပါ။ ငါ့ခွဲတမ်းထဲက ကြိုယူသုံးနေတယ်လို့ ပဲ သဘောထားပါကွယ်။ အခုလည်း မောင့်အမှုကိစ္စအတွက် ရှေ့နေတွေ တရားသူကြီးတွေဆီ ဝင်ရ ထွက်ရ ကုန်ရဦးမှာပါ။ တောက် တော်တော် ပြိုဟ်မွေတဲ့ မြယွန်းမိုရ်”

“ဗျာ”

ရောင်းအစားခံရသူကိုပင် ဂြိုဟ်မွှေသည်ဆိုတော့ ဘုန်း
ခေတ်ရော ဒေါ်ထားထားမေပါ မျက်လုံးပြူးရ ဒေါသထွက်ရ
သည်။

“အန်တီ စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်။ မြယွန်းက
ရောင်းလည်းအစားခံရသေးတယ်။ နာမည်ပျက် ဘဝပျက်ရတဲ့
သူကို ခင်ဗျားတို့ ရောင်းစားတဲ့လူတွေကပဲ ဂြိုဟ်မွှေတယ် ငြော
သေး။ အန်တီ ရူးတော့မသွားပါဘူးနော်”

“အို သူက ငါ့အိမ်ထိလိုက်လာပြီး ဟန်ရေးပြတော့
ဟိုအဖွဲ့က မြင်သွားတော့တာပေါ့။ သူတို့က ကိုသိုက်ကို အတင်
ဝယ်လို့ ကိုသိုက်ခမျာ မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ပေးလိုက်ရတာ။ သူတို့
ပေးတဲ့ငွေလည်း ရဲကသိမ်းသွားပြီလေ”

“အိမ် ချိတ်မပိတ်တာကံကောင်း။ အန်တီကိုပါ ကြိုရာပါ
ဆိုပြီး ဆွဲမသွားတာကံကောင်း။ ဘယ်လို ဦးနှောက်ပျက်နေတဲ့
လူတွေနဲ့ လာတိုးနေရပါလိမ့်ဗျာ။ အကုသိုလ်ကိုများတယ်”

ဘုန်းခေတ် စိတ်ဆင်းရဲနေရပါသည်။

ဝါးခြောက်မီးလောင်လျှင် ဝါးစိုပါ မီးဟပ်ခံရသလို စိတ်

ထား ယုတ်သူတွေနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေရသဖြင့် သူပါ နှလုံး
သား ညစ်နွမ်းရပါသည်။

မြယွန်း ကျန်းမာလာအောင်၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကို
စိတ်ဓာတ်ပြန်လည်တက်ကြွလာအောင် သူ ကူညီပေးမချင်ပါ
သည်။

မြယွန်းအဟာ ယုန်ကလေးလို တွင်းအောင်းချည်းနေ
တာမို့ သူ ကြိုးစားဖောက်ထွက်ရပါဦးမည်။

ဦးကျော်သိုက်အတွက် အမှုသက်သာအောင် ရဲစခန်း
ပြေးလိုက်၊ တရားသူကြီးဆီ ဝင်လိုက်၊ ရှေ့နေဆီသွားလိုက်၊
ဗေဒင်ယတြာတွေဆီလည်း ရောက်လိုက်။

ဒေါ်ထားထားမေ ကိုယ့်ညီမကို တရားပြလည်းမရ။
ဆုံးမလို့လည်းမရ။

“မိထားဝေ နင်လုပ်ပုံနဲ့ နင့်ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကုန်လိမ့်
မယ်နော်။ နင့်ယောက်ျားက မြယွန်းကို ရောင်းစားခဲ့တာ သက်
သေ ငွေသိန်းနှစ်ရာနဲ့တကွ သေသေချာချာ မိထားတာ။ ရှေ့နေ
တွေ လှည့်တိုင်း ငွေတွေပုံအောမနေနဲ့”

“အို မမကြီးက ကိုယ့်မှာယောက်ျားမရှိတိုင်း ကိုယ်ချင်း
မစာမနာ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ရှိတဲ့ပစ္စည်း ကုန်ချင်
တုန်ပါစေ မောင်လွတ်အောင်ကြိုးစားရမှာပဲ”

“ဟဲ့ မလွတ်ဘူး။ သူ့ပုဒ်မနဲ့သူ ရှိပြီးသားပဲ။ ထောင်ဒဏ်

(၇) နှစ်တော့ မနည်းဆုံးပဲ”

“မမကြီး မတရားမပြောပါနဲ့။ ဗေဒင်ဆရာကပြော
တယ်။ တာဇာကျော်ရင် လွတ်မယ်တဲ့”

“ဪ ခုက ဘယ်လိုမှပြောလို့မရပါလား မိထားရယ်။

အခန်း (၂၀)

(၂) ရက်လောက်ကြာသည့်အခါ မြယွန်း ကျန်းမာလာ
ပါပြီ။ သို့သော် စိတ်ကတော့ ချမ်းသာရမည် မဟုတ်တော့။
အိမ်ထဲမှာ မြွေတွေဝင်နေသလို၊ ကျားတွေအောင်းနေ
သလို၊ သားရဲဂူသဖွယ် ဖြစ်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ထားထားမေလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။ ဘယ်လို
ကြံစည်ရမှန်းကို မသိတော့။ သူ့ဇာတ်ကို သူ မနိုင်တော့ပါ။
ကိုယ့်ညီမမို့ နင်ချလို့လည်းမဖြစ်။ သူတို့နှင့်လည်း အသူ
မနေနိုင်ပါ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပူလောင် ဆူပွက် မစ္စရိယတွေ မှာ
နေသည့် ငရဲသားမတွေ။

ကဲ နင့်ပစ္စည်းတွေကုန်တော့ နင့်ယောက်ျား လွတ်လာတော့ နင် ဘယ်မှာနေမလဲ”

“မမကြီးနဲ့နေမှာပေါ့။ ကိုယ့်အစ်မပဲ”

“နင့်တစ်ယောက်တော့ထားပါ။ နင့်ယောက်ျားလွတ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မမကြီးသိမှာ နေမှာပေါ့။ သူရှိရင် အားတောင်ကိုးသေး”

ဒေါ်ထားထားမေ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ် မနိုင်။ ဒေါ်ထားထားဝေဟာ ယောက်ျားဖော့မွန်ပြီး ဇွတ်တရွတ်လုပ်နေသူ့ ရပ်ကြည့်နေရပါသည်။

နှင်းသင်္ဃန်းနှင့် နှင်းစကားဝါလည်း ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့ပြီ။

ဒေါ်ထားထားဝေက မိုးလင်းမိုးချုပ် သူ့ယောက်ျားအဖ အတွက် လျှောက်လိုက်နေသဖြင့် အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ရသူက မြဲယွန်းပါ။

ခါတိုင်း ဆရာမကြီးနှင့် (၂) ယောက်ျားချက်ရပေမယ့် ယခုကျ (၅) ယောက်စား။ သည်ကြားထဲ ဒေါ်ထားထားဝေတို့

အုပ်စုက အမျိုးမျိုး အပြစ်ရှာကြသေး၏။

ဒေါ်ထားထားမေ စိတ်ညစ်ရသည်။

“လောကကြီးမှာ မရှိတာထက် မသိတာက ခက်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ”

“မေမေထားရယ်၊ သူတို့အုပ်စုက တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နှိပ်ကျပြီး ဒီအိမ်မှာ နေကြမှာလားဟင်”

“အေးပေါ့။ ငါ့မှာ ညီမမျက်နှာက ရှိသေးတယ်လေ”

ဆရာမကြီးစကားကြောင့် မြဲယွန်း ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကို စဉ်းစားရပါပြီ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒေါ်ထားထားဝေတို့အုပ်စုကိုပဲ အလုပ်အကျွေးပြုရင်း သူတို့ အဆူအမာန်ကို ခံနေရမလား။ မြေပူရာကင်းမှောက်။ နူရာဝဲစွဲ။ လဲရာသူခိုးထောင်း ဆိုသလို။

သည်အရပ်ဟာ သူမအတွက် ပတိရူပအရပ်မဖြစ်တော့။ အကုသိုလ်တို့စုဝေးရာအရပ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သည်ကြားထဲ ဦးကျော်သိုက်၏အမှုစစ်သည့်အခါ မြဲယွန်းက သက်သေလုပ်ပေးရသည်။

တစ်အိမ်တည်းမှာ တရားလိုသက်သေနှင့် တရားခံ

ဦးကျော်သိုက်၏မိသားစု ဘယ်လိုနေလို့ဖြစ်မှာတဲ့လဲ။
 ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့နေရသည့်နှယ်။
 မီးနှင့်ရေ အပူနှင့်အအေး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒေါ်ထားထား
 မေလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ ညောင်ပင်လို မြိုနေသည့်အုပ်စုကို
 ဘယ်လိုတွန်းလှန်ရမှာလဲ။
 သည်နေ့လယ်တော့ ဒေါ်ထားထားဝေတို့ (၃) ယောက်
 မရှိတုန်း ဒေါ်ထားထားမေနှင့် မြယွန်းတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြ
 ရသည်။
 “သမီးရေ ငါ သူတို့ဒဏ်ကိုမခံနိုင်တော့ဘူး။ ရိပ်သာ
 တစ်ခုခုမှာပဲ ယောဂီအဖြစ် တရားအားထုတ်တော့မယ်”
 “သမီးကရော”
 မျက်ရည်တွေကျရင်း မြယွန်းအားငယ်နေလိုက်သည်မှာ
 ပြောစရာကိုမရှိ။
 နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူတွေများနေရ၊ ရောင်းစားခံရ
 လူအထင်သေးခံနေရသည့်ဘဝ။
 ကိုယ်လည်း ဘာမှမလော်မာရဘဲ ဘဝက ခါးခါးလှန်း
 လှသည်။ သည်စဉ် သူတို့အနီးသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာသူ

ဘုန်းခေတ်ပါ။
 “ညီမလေး”
 ပြန်ရောက်ကတည်းက ၄-၅ ရက်ရှိပြီ။ နှစ်ယောက်ချင်း
 တို့ မတွေ့ရ။ ဘုန်းခေတ်၏အသံက ကရုဏာအပြည့်။ မြယွန်း
 မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျလာမိသည်။
 ကိုကိုလို့တောင် ထူးဖို့ခွန်အားမရှိ။
 “ညီမလေး စိတ်ညစ်နေတာ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ကိုကို
 သိတယ်။ ကိုကို ညီမလေးနဲ့ ဆရာမကြီး အဆင်ပြေအောင်
 နှိပ်စားပေးမှာပေါ့။ ညီမလေးနဲ့လည်း စကားတွေပြောချင် အား
 သေးချင်တယ်”
 “ဆရာမကြီးအတွက်တော့ မပူပါနဲ့သားရယ်။ ငါ
 နှိပ်သာဝင်တော့မယ်။ အေးချမ်းချင်လို့ပါပြီကွယ်။ သမီးကိုခွဲနေရ
 လို့သာ”
 “မြယွန်း ရွာကိုပဲ ပြန်ပါတော့မယ် မေမေထားရယ်။
 ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ငရဲခံမနေပါရစေနဲ့တော့”
 “အမှုကမပြီးသေးဘူးလေ။ ညီမလေး ပြန်ချင်တိုင်း
 ပြန်လို့မရသေးဘူး။ ဆရာမကြီးနဲ့ ညီမလေးကို ကျွန်တော်

ဘုရားလိုက်ပို့ပေးပါရစေ။ စကားလည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောရ ဆွေးနွေးရတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“အေးကွယ်၊ ခုတစ်လော မိထားဝေ ဂြိုဟ်မွေနေတာနဲ့ စိတ်လက်တွေ့မချမ်းသာရတာ ကြာပြီ။ ဆရာမကြီးလည်း ဘုရား သွားချင်နေတာပါ”

ဘုန်းခေတ် ဆရာမကြီးနှင့် မြယွန်းကို ခေါ်ပြီး ကားနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ တက်ခဲ့သည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ ဆရာမကြီးက ပုတီးစိတ်ပြီး သူကတော့ မြယွန်းကို အကျိုးအကြောင်းတွေ မေးရသည်။

မြယွန်းမိုရ် မျက်ရည်ကျရင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြော ပြရသည်။

“ကိုကို ယုံရဲ့လားဟင်။ ဟိုညီအစ်မက မြယွန်းကို ရစရာမရှိအောင် ပြောနေလိုက်ကြတာလည်း မြယွန်း ကြားရပါ တယ်”

“သူတို့က နှလုံးသားပုပ်စပ်တဲ့လူတွေလေ။ အမှန်တရား ကို မမြင်နိုင်ကြဘူး။ ဖအေက သူများသားပျို သမီးပျိုကို ရောင်း စားတယ်။ ကိုယ့်သမီး (၂) ယောက်က ကောင်းလို့ ရောင်းစား

ခံရတယ်။ ဒီကြားထဲက နောင်တမရဘူး။ ညီမလေးကို ဆက်ပြီး ရန်သူလို သဘောထားနေကြတယ်”

“သူတို့က ရုံးချိန်းကျရင် မြယွန်းက ကိုယ့်ကိုရောင်းစား တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောပေးရမယ်လို့ လာပြီးကြိမ်းမောင်း အကျပ်ကိုင်နေကြတယ်”

“ခက်တာပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးတွေ လွန်လာပြီ။ မကြောက်နဲ့ မြယွန်း။ အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကိုကိုရှိတယ်”

“မြယွန်းကတော့ သူတို့နဲ့အတူနေရတာ ခြင်္သေ့ဂူထဲ ဝင်ရသလိုပါပဲ။ မြယွန်း ပြန်ပါရစေတော့ ကိုကိုရယ်”

“အဲဒါဆို အမှန်တရားပျောက်ကွယ်သွားမှပေါ့။ တရား သိုက် ရဲမှူးကိုယ်တိုင်ပါ။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့။ ကိုကိုစဉ်းစားဦး မယ်”

ဘုန်းခေတ် အဖက်ဖက်မှ ချိန်ရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဆရာမကြီးနှင့်လည်းတိုင်ပင်ရသည်။

“ဆရာမကြီးနဲ့မြယွန်း ကျွန်တော့်ဘက်ခြမ်းမှာ လာနေ ပေးပါ။ ဟိုဘက်မှာနေရင် ဟိုအုပ်စုရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို မြယွန်း ဆက်ခံနေရမယ်။ ဒေါ်ထားထားဝေကအစ ဒေဝဒတ်တွေနဲ့ပေါင်း

လို့ အယူတိမ်းသွားပြီ။ သူ့ယောက်ျားလွတ်စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒုစရိုက်မှုကို အားပေးလာပြီ။ အမှန်ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

“ဆရာမကြီးက အားနာနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါ။ သား တိုက်ခန်းလစာ မပေးနဲ့တော့။ ဆရာမကြီးတို့ ဒီဘက်မှာနေမယ်။ သူတို့အုပ်စုကို ဟိုဘက်မှာထားလိုက်မယ်။ ထမင်းစားခန်းနဲ့ မီးဖိုခန်းကိုလည်း တစ်ဝက်စီ ယာယီပိတ်လိုက်မယ်။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“တိုက်ခန်းလစာတော့ပေးပါရစေ။ တော်ကြာ ဆရာမကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းဆိုရင် ဟိုအဖွဲ့တွေ ဝင်ထွက်နေဦးမယ်။ မြယွန်းအတွက် အကာအကွယ်ဖြစ်စေချင်လို့ ဒီတိုက်ခန်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တိုက်ခန်းအဖြစ် ဆက်ရှိနေပါစေ။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းထဲ သူတို့အုပ်စု လုံးဝ မဝင်ပါစေနဲ့”

“မိထားဝေက ညီမဆိုတော့ ပြောလို့ရပါ့မလားကွယ်”

“ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းလေ။ ကျွန်တော်ငှားနေတာ။ သူတို့ ဝင်ထွက် ဆက်ဆံနေမယ်ဆိုရင် ဆရာမကြီးနဲ့မြယွန်းကို ကျွန်တော် ကာကွယ်ပေးရာ ဘယ်ရောက်တော့မလဲ။ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ အဓိကက မြယွန်းပဲ။ မြယွန်းကို သူတို့အုပ်စုရဲ့

လောင်းရိုက်က လွတ်အောင်၊ ဒုက္ခကလွတ်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးချင်တာပါ”

“အေးပါကွယ်။ ဆရာမကြီးလည်း မြယွန်းလေးကို သနားကြင်နာမိပါတယ်။ ဆရာမကြီးခေါ်လာမိလို့ သူ့မယျာ ဒီလို ဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းခံရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ခြမ်းကို ဟိုအုပ်စု လုံးဝမလာစေရပါဘူး။ အဲဒီအချက်ကိုတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ရပါလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ရင် သူတို့အုပ်စုက မြယွန်းကို အန္တရာယ်ပေး ဒုက္ခပေးပါလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွယ်၊ ဆရာမကြီး သဘောပေါက်ပါပြီ။ သားတို့ယံတိုင်လည်း သူတို့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စည်းကမ်းသတ်ပါ”

“အစားအသောက်ကိစ္စလည်း ဆရာမကြီးတို့ (၂) ယောက်လုံးကို ကျွန်တော် ကျွေးမွေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအုပ်စုကို တော့ လုံးဝပေးကမ်းခွင့်မရှိပါဘူး။ ဆရာမကြီးနဲ့မြယွန်းက

ကျွန်တော့်ရဲ့အထူးဧည့်သည်တော်တွေအဖြစ် နေရမှာပါ”

“နားလည်ပါပြီကွယ်။ လိုက်နာရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဒီညနေပဲ မီးဖို ထမင်းစားခန်း စကြပါ။ အပြီးကာလိုက်ပါ့မယ်။ နောက်မလိုတော့မှ ပြန်ဖြုတ်လို့ရပါတယ်”

“အေးပါကွယ် အေးပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြစို့”

ဘုန်းခေတ် မြယွန်းအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သာရာရအောင် ကူညီစဉ်းစားပေးနိုင်ပြီမို့ စိတ်နည်းနည်းချမ်းသာရသည်။

လက်တွေ့ကျရင်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရဦးမည် မသိသေးပါ။

လူလောကကြီးဆိုတာ ကိုက မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလားလေ။

အခန်း (၂၁)

ဘုန်းခေတ်မှာ အလုပ်သမားတွေအပြည့်ရှိတာမို့ ညတွင်းချင်းပင် အောက်ထပ်သို့ စကြနှင့်မီးဖိုပါ ကန့်ပစ်၊ ကာပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဆရာမကြီးနှင့် မြယွန်းကို ရွှေမည်။ အခြေအနေတွေကို လျှို့ဝှက်ထားဖို့ပြောထားရသေး၏။ နို့မို့မလွယ်။

သည်ညဟာ ဒေါ်ထားထားဝေတို့အုပ်စုနှင့် နောက်ဆုံးနေရချိန်ပေါ့။

ဒေါ်ထားထားမေနှင့် မြယွန်းအတွက် နောက်ဆုံးသည်းခံရချိန်။ ည (၈) နာရီလောက်မှာ ဒေါ်ထားထားဝေ ဧည့်သည် ယောက်ျား (၂) ယောက်နှင့် အိမ်ပြန်လာတော့ ဒေါ်ထားထားမေ

မျက်မှောင်ကုတ်ရသည်။

“မိထားဝေ နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ဝါ အိမ်လည်း သာလယ်စရင်နဲ့တူနေပြီ”

သူခေါ်လာသည့်လူတွေက ဘိုးတော်လိုလို၊ မိန္ဒောဆရာ လိုလို၊ အောက်လမ်းဆရာလိုလို။

ဆံပင်ရှည်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေနှင့် တစ်ယောက်က အဝတ်ဖြူ၊ တစ်ယောက်က အဝတ်ညို။

“ဆရာတွေပင့်လာတာ။ ဒီအိမ်မှာ ဓာတ်ခန်းဖွင့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် (၇) ရက်ဝင်ပေးမယ်။ မောင့်အမှုအတွက် ကွင်းလုံး ကျွတ်လွတ်အောင် သူတို့ အထက်ဘိုးတော်တွေ အထက်မိဖွား တွေ ပင့်ပြီးလုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“အမလေးတော်၊ နင် ရူးလှချည်လား မိထားဝေရယ်။ ဒုက္ခပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ နင် အရူးထတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ငါပါ အရူးစာရင်းသွင်းခံနေရမယ်။ ခက်တော့တာပဲ”

ဒေါ်ထားထားမေ စိတ်အကြီးအကျယ်ညစ်နေပြီ။ မြ ယွန်းကတော့ မီးဖိုထဲမှ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိ သည်။

သူမရဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေ မကုန်သေးဘူးလား။ ဒုက္ခတွေ မကုန်သေးဘူးလား။

အိမ်ကလေးတစ်ခြမ်းမှာ ဘယ်နေရာမှာဓာတ်ခန်းဖွင့်ပြီး သူမတို့က ဘယ်နေရာမှာနေရမှာလဲ။

ယခုပင် အောက်ထပ်မှာ တိုးတိုးငွေငွေနှင့် နေရတာ။ သော့ရှိသည့်အခန်းက ဒေါ်ထားထားမေ၏အခန်းတစ်ခုထဲသာ။ ဆရာမကြီး၏အခန်းထဲမှာ သူပိုင်ရွှေလေး ငွေလေးလည်း ထားရှိ သည်။

တစ်ခုတော်တာက ဆရာမကြီးက သူ့မှာရှိသမျှလေး ဘဏ်ထဲထည့်ထား။ ဘဏ်စာအုပ်လုပ်ထားတတ်တာကြောင့်ပါ။

နို့မို့ သူညီမက ဆယ့်နှစ်ရာသီငွေလိုနေသူ မဟုတ်ပါ လား။ ခိုးရမလား။ လုရမလား။ တောင်းရမလား။ မလိမ့်တပတ် နှင့် ချေးရမလား။ ရသည်။

ဒေါ်ထားထားဝေဟာ ကမ္ဘာမီးလောင်သလို သူ့အချစ် ဆုံးခင်ပွန်း အမှုဖြစ်နေ၊ အချုပ်ခံနေရပြီမို့ အရှက်ဆိုတာလည်း မရှိတော့။ သူ့ရင်ထဲ မီးလောင်နေပြီ”

အချစ်ကြောင့် စုံလုံးကန်းနေရသည့်ပုံစံ။ ရှေးလူကြီးတွေ

ပြောသည့် 'လင်တရူး' ဆိုတာမျိုးလားပင်မသိ။

ယခုလည်း နတ်၊ ဗေဒင်၊ ယတြာတွေအပြင် အိမ်ထဲ ဘိုးတော်အတုအယောင်တွေကို ပင့်လာပြီး ဓာတ်ခန်း၊ နတ်ခန်း လုပ်မည်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမည်မသိ။

ဘိုးတော် (၂) ယောက်ပုံစံကလည်း ပေပေစုတ်စုတ်၊ ဒေါ်ထားထားမေမှာ ဆုပ်စူး၊ စားရူး အပူသည်လိုဖြစ်နေသည် ညီမကို သနားလည်းသနား၊ စိတ်ပျက်လည်းစိတ်ပျက်။

ဘိုးတော် (၂) ယောက်ပုံစံကလည်း ပေပေစုတ်စုတ်၊ ဒေါ်ထားထားမေမှာ ဆုပ်စူး၊ စားရူး အပူသည်လိုဖြစ်နေသည် ညီမကို သနားလည်းသနား၊ စိတ်ပျက်လည်းစိတ်ပျက်။

ဘိုးတော် (၂) ပါးကတော့ သူမ၏ဘုရားခန်းကို အပိုင် စီးလိုက်ကြပြီး ဓာတ်ခန်း၊ နတ်ခန်း လုပ်တော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ပွဲတွေပြင်၊ အမွှေးတိုင်တွေထွန်း၊ ဖယောင်း တိုင်တွေထွန်း။

ဒေါ်ထားထားဝေ၏လင်ပါသမီး (၂) ယောက်ကတော့ သည်နေ့ အိမ်ပြန်မလာ။ မိထွေးကို ဖုန်းပဲဆက်သည်။

“သမီးတို့သူငယ်ချင်းရဲ့မွှေးနေ့ပါတီမှာ အိပ်လိုက်မယ်

မေမေ။ မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါ ချောင်းသာဆက်သွားလိုက် ကြမယ်”

“မေမေ ပိုက်ဆံမကုန်ရပါဘူး။ ဒေလီယာတို့ကားနဲ့ ဆိုက်သွားရမှာ။ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတစ်စုလုံးကို သူက စပွန်ဆာ ပေးမှာ”

“အေး အေး၊ မိန်းမတွေ ကိုယ့်အန္တရာယ်လည်း ကိုယ် ကြည့်ရှောင်ကြ။ ဖအေက အချုပ်ထဲမှာ။ အစ်ကိုက ငွေလိမ်မှုနဲ့ ဖြေ၊ ညည်းတို့က ကြည့်တော့နေကြ”

“သိတယ်လေ၊ သမီးတို့ဘဝက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက် တိုယ့်ဘဝကိုယ်ဖန်တီးရမှာ သိပါတယ်”

“အေး သိလည်းပြီးရော”

ဒေါ်ထားထားဝေ၏ခေါင်းထဲမှာ သူ့ယောက်ျား အမှုမှ တွင်းလုံးကျွတ်ရေးသာရှိသည်။ ကျန်တာ ဘာမှမတွေ့အား။

ယခုနေ့ သူ့ယောက်ျားသာ အချုပ်မှလွတ်မည်ဆိုလျှင် ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ။ ဘယ်သူ့ကိုပဲ စတေးရ၊ စတေးရဆိုသည် မှီခို။

သည်နေ့ညတော့ အိမ်မှာ ဒေါ်ထားထားမေတို့ ညီအစ်မ

နှင့် မြယွန်းပဲရှိသည်။ ဘိုးတော် (၂) ယောက်ပုံစံက အသက်
လေးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် အားကောင်းမောင်းသန်အရွယ်။

သည်နေမှ လူကလည်း နည်း။ ဘိုးတော်တွေက ဒုက္ခ
ပေးလျှင်တောင် ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိပါမလား။

ဒေါ်ထားထားမေတစ်ယောက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။
ဘိုးတော်တွေကို သူ မယုံကြည်။ လူစိမ်းတွေ။

သည်တော့ သည်ဘက်ခြမ်းမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်
ဘုန်းခေတ်ဆီပဲ အပြေးလာပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းရသည်။

“သားရေ ငါ့ညီမတော့ ဘိုးတော်ဆိုပြီး လူ (၂) ယောက်
ခေါ်လာပြန်ပြီ။ ပွဲတွေထိုး၊ အမွှေးတိုင်တွေထွန်းနဲ့။ ကယ်ပါဦး။
သူလည်းတားလို့မရ။ သူလင်ပါသမီး (၂) ယောက်ကတော့ အိမ်
ပြန်မလာဘူး။”

“ဟင် ခုခေတ်က ဘိုးတော်အတုအယောင်တွေ များ
တယ်။ တော်ကြာ ဆရာမကြီးတို့ကို အနုကြမ်းစီးသွားမှ ဒုက္ခဖြစ်
နေမယ်”

“အကြံပေးပါဦး သားရယ်။ ငါ့ညီမကတော့ ရှူးနေပြီ။
ငါပါရောပြီး ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

အချိန်က ည (၁၀) နာရီထိုးတော့မည်။ ဒီဘက်မှာလည်း
အခန်းကန့်လို့ ကာလို့ပြီးသွားပါပြီ။

“ဒီဒေါ်ထားထားဝေဟာ ဆရာမကြီးကို တော်တော်
ဒုက္ခပေးပါလား။ နေပါဦး... ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြံစည်ရပါ။
ဘိုးတော် အတုအယောင်တွေဖြစ်ဖို့များတယ်။ ကျွန်တော် ကြား
နားတာ လူတွေကို အိပ်မေ့ချပြီး ပစ္စည်းတွေယူသွားတာတို့ လူ
သတ်ပြီး အကြမ်းဖက်ယူသွားတာတို့။ ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်
သာဘူး”

“ဟုတ်မယ်၊ ခုလည်း အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းလိုက်တာ။
ဘုရားခန်းထဲမှာ မွန်ထွန် မူးနောက်လာတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်အိမ်လုံး အိပ်အောင်လုပ်ပြီး ဆရာမကြီး
တို့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဓားပြတိုက်နိုင်တယ်”

“အမလေး၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ သားရယ်။ ကယ်ပါ
ဦး ဆရာမကြီးကို ကယ်ပါဦးကွယ်”

ဘုန်းခေတ် အကြံထုတ်နေရပါသည်။ ကိုယ့်မြယွန်း
ခလေးကို ကြားထဲက အချောင်ထပ်ပြီး ဒုက္ခမရောက်စေချင်။

“ဆရာမကြီးနဲ့မြယွန်း ဒီဘက်လာနေပါလား။ ဒီဘက်

မှာ လာအိပ်”

“အဲဒါကျတော့လည်း ငါ့ညီမတစ်ယောက်တည်း သူစိမ်း (၂) ယောက်နဲ့။ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်”

“အရေးထဲ ဒေါ်မျိုးချစ်နဲ့တွေ့နေရတယ်။ သူမွှေးတဲ့မိ သူ့ကိုလောင်တာပဲ။ ကြားထဲက ဆရာမကြီးတို့ပါ အလောင်ခံ မလို့လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်။ ဆရာမကြီး အကူအညီတောင်း ချင်တာက သားတို့ (၃) ယောက်လောက် ဆရာမကြီးတို့ကို လာစောင့်ပေးပါလားလို့ တောင်းဆိုချင်တာပါကွယ်”

ဘုန်းခေတ် စဉ်းစားရသည်။ ဘိုးတော် (၂) ယောက်က တစ်အိမ်လုံးကို ဆေးငွေတွေ၊ ဘာတွေလွှတ်လျှင် သူတို့အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြမှာမလွဲ။

သူဖတ်ဖူး ကြားဖူးတာတွေရှိသည်။ လူကိုမူးဝေ အိပ် ပျော်စေတတ်သည့် ဆေးငွေတွေလွှတ်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို ဒုက္ခ ပေးလို့ရသည်။

“ကျွန်တော်မလာချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စဉ်းစား နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမကြီးအိမ်မှာရှိမှန်းသိရင် သူတို့

တစ်မျိုးစီစဉ်မှာ။ တိတ်တဆိတ်စောင့်ရှောက်ပေးမှထင်တယ်”

“သင့်တော်သလို စောင့်ရှောက်ပေးပါ သားရယ်။ ဪ ငါ့ညီမလဲ သိုက်ဆရာကို လှေပေါ်တင်ထားသလို ငါ့ညီမကို သံယောဇဉ်မပြတ်တာနဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှုသလို ဖြစ်နေရပါပြီ”

“ကျွန်ဝယ်ရာအဆစ်ပါ မြယွန်းက ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်နေ ရတယ်။ ပထမရောင်းစားတာလည်း ဒေါ်ထားထားဝေယောက်ျား။ အခုတစ်ခါ ဒုက္ခထပ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်။ ဆရာမကြီးနဲ့ မြယွန်းကို ကယ်ပါဦး”

“ဒီလိုလုပ်။ ဆရာမကြီးနဲ့ မြယွန်းက ကျွန်တော့်တိုက် ခန်းဘက်မှာ လာအိပ်။ ရှိတဲ့ပစ္စည်းလေးလည်း ယူလာခဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့တပည့် (၂) ယောက်က ဆရာမကြီးရဲ့အခန်းထဲမှာ မုန်းစောင့်မယ်။ သူတို့ဒုက္ခပေးရင် ကယ်မင်၊ ကူမယ်”

“အေးပါသားရယ်၊ အေးပါ။ သား စီစဉ်သလို နာခံပါ မယ်”

ဒေါ်ထားထားမေ ဘုန်းခေတ်တိုက်ခန်းဘက်သို့ နောက် ဘက်မှကူးလာပြီး တိုင်ပင်နေခြင်းပါ။ နောက်ဘက်မှ အသာအိမ်

ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး အခြေအနေတွေကို ကြည့်ရသည်။

ဘုရားခန်းထဲမှာတော့ ပွဲတွေမှာ အမွှေးတိုင်တွေ ဖယောင်းတိုင်တွေက ပီးခိုးတွေအူလွန်းလို့ ပိုင်းမှုန်လျက်။

ဒါ ရိုးသားရဲ့လား။ ဘာတွေထည့်ထားလို့ ဒီလောက် ပီးခိုးတွေ ထွက်နေတာလဲ။

ဒေါ်ထားထားဝေကတော့ သူ့ဘိုးတော် (၂) ပါးရဲ့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ပြီး ပြောသမျှယုံကြည် ကိုးစားလျက်။

သူတို့ကို ချောင်းကြည့်နေသည့် ဒေါ်ထားထားမော်ကို လှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သေးသည်။

“ဒီအိမ်မှာ လူဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ။ ရှိသမျှလူ ဒီရှေ့ကို လာပါ။ အားလုံးကို ဓာတ်စီးပေးမှ တနလာသားအတွက် အစီအရင်အောင်မြင်မယ်”

“အင်”

သူမတို့မပြေးနိုင်အောင် ချုပ်လိုက်တာပေါ့။ ဒေါ်ထားထားမေ နောက်ပြန်ဆုတ်ပေမယ့် မရ။ ဒေါ်ထားထားဝေကပြောလာပြီး သူ့အစ်မရော မြယွန်းကိုပါ ဘုရားခန်းထဲသို့ အောင်ဆွဲခေါ်လေ၏။

“လာကြစမ်းပါ။ ဘိုးတော်တွေပြောတာကို နာခံကြစမ်းပါ။ (၇) ရက်ကလေး အောင့်အီးသည်းခံပေးကြစမ်းပါ။ ဒါမှ မောင်လွတ်မှာ”

“ဒုက္ခပါပဲ မိထားဝေရယ်။ နင်တစ်ယောက်တည်း အရှူးထမချင်ထပါ ဘယ်နှယ် ငါတို့ကိုပါ နင့်ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲခေါ်နေရသလဲ”

ဘိုးတော် (၂) ပါးကလည်း အပါး။

“အိမ်မှာရှိသမျှလူတွေ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဓာတ်စီးမှ တနလာသားရဲ့အညံ့တွေ အန္တရာယ်တွေ လွတ်မြောက်မယ်။ နှမကြီးတစ်ယောက်တည်း အစီအရင်လုပ်ပေးလို့မရဘူး။ အိမ်မှာ မှီသမျှ လူကို စီရင်ပေးမှ ဓာတ်နန်းအောင်မြင်မယ်။ လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်မယ်”

စောစောက တိုင်ပင်လာခဲ့သလို ဒေါ်ထားထားမေနှင့် မြယွန်းတို့ ရှောင်ပြေးလို့မရတော့။

နောက်ဘက်တံခါးတော့ မပိတ်ရသေး။ ဘုရားသိကြားမလို့ သားဘုန်းခေတ်တို့ ငါတို့ကိုကယ်တင်နိုင်ပါစေ။

ကို ဘိုးတော် (၂) ပါး ပွဲတွေဘက်သို့လှည့်ခိုက် ဒေါ်ထားထားမေ သို့ပေးလိုက်သည်။

ကိုယ်လည်း နှာခေါင်းထဲ ဝှမ်းတွေဆိုသည်။ ဆရာမကြီး နှင့် သူမ နှာခေါင်းထဲ ဝှမ်းတွေဆိုထားလိုက်တော့ အမွှေးနံ့ပြင်း ပြင်းတွေ၏ဒဏ်မှ သက်သာသွားရသည်။

အခြေအနေကတော့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။ အိမ်မှာ မိန်းမ သား (၃) ယောက်တည်း။ ဘုန်းခေတ်ကို အကြောင်းကြားထား သဖြင့် သူ့ကို စစ်ကူမျှော်နေရပါ၏။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အနံ့စူးစူးတွေနှင့် ဘိုးတော် (၂) ပါး ထိပ်ကိုတဖတ်ဖတ်ရိုက်နေမှုကြောင့် ဒေါ်ထားထားဝေက အရင် ဘေးသို့လဲကျသွားခဲ့သည်။

ကေန္တ အနံ့တွေကြောင့် မူးပြီးလဲကျသွားတာ ဖြစ်ရမည်။ ဆရာမကြီးနှင့် မြယွန်းလည်း ဝှမ်းတွေသာမကယ်လျှင် လဲကျသွားလောက်သည်။

ယခုလည်း လဲကျချင်ယောင်ဆောင်ရမည်လားမသိ။ သူမတို့ (၃) ယောက် လဲကျလျှင် ဘိုးတော်တွေ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဇာတိကတော့ ပြုလာတော့မည်။ အလိမ်အညာ ကလိမ်

အခန်း (၂၂)

ဘိုးတော် (၂) ယောက် ဓာတ်စီး နတ်ပင့် ဝိဇ္ဇာပင့်နှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်၊ အရှုပ်တွေလုပ်နေသမျှ ဒေါ်ထားထားမေ၊ ဒေါ် ထားထားဝေနှင့် မြယွန်းတို့မှာ (၃) ယောက်သား ကျုံ့ကျုံ့တွေ ထိုင်၊ လက်အုပ်တွေချီပြီး မျက်စိမှိတ်နေရ ငြိမ်နေကြရပါသည်။

ဘိုးတော် (၂) ယောက်မှာ သူမတို့ထိပ်တွေကို ရိုက်လိုက် ပုတ်လိုက်။

ဤ ဤနှင့် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်လိုက်။

အမွှေးတိုင်နံ့တွေ၊ ဖယောင်းတိုင်နံ့တွေကလည်း ချိုအံ့ မူးနောက်လို့။

မြယွန်း မှိတ်ထားသည့်မျက်စိကို ခိုးဖွင့်ကြည့်လိုက်၊ နောက် ကိုယ့်အနွေးထည်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့် ဝှမ်းတွေ

ကကျစ်တွေ။ ဆရာမကြီးနှင့် မြယွန်းလည်း ဘေးသို့လဲကျပြီး သတိမေ့ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ကြရ၏။

(၃) ယောက်လုံး မလှုပ်တော့လျှင် ဘိုးတော် (၂)ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လုပ်ငန်းစကြသည်။

ဒေါ်ထားထားမေ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြပြီး အိမ်နိမ့် ပစ္စည်းပစ္စယ ရွှေငွေတို့ကိုလိုက်ရှာကြသည်။

ဒေါ်ထားထားမေ၏ ဗီရိုကို သော့ဖျက်ပြီး ရွှေ ငွေ ရှာနေကြခိုက် ဘုန်းခေတ်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီး (၂) ဦး၊ ရဲ (၂) ဦး၊ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဘိုးတော်အတူ (၂) ယောက်ကို ဖမ်းဆီး လိုက်ကြပါတော့သည်။

“သွားတော့ မိထား။ နင် ငါ့ကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်နေ တာ။ နင် တရားလွန်နေပြီ။ ကံကောင်းလို့ ငါ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မကုန်တယ်”

မနက်လင်းသည်နှင့် ဒေါ်ထားထားမေ၊ ဒေါ်ထားထား

ဝေကို နှင်ချနေ၏။ ဒေါ်ထားထားဝေကလည်း ကက်ကက်လန့် လို့။

“ဟင် ဘယ်လိုအစ်မလဲ၊ ကိုယ့်ညီမ ဒီလောက်ဒုက္ခ ရောက်နေတာတောင် အိမ်ပေါ်ကနှင်ချနိုင်ရသေးသလား။ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့ မိန်းမကြီး၊ ဥစ္စာရှူးမကြီး”

“တော် တော်၊ နင့်ဒဏ်တွေ ငါမခံနိုင်တော့ဘူး။ နင်နဲ့ နင့်လင်ပါသမီး (၂) ယောက် ဒီဘက်မှာနေကျန်ခဲ့တော့။ ငါတို့ မောင်ဘုန်းခေတ်ဘက်မှာသွားပြီး ခွင့်တောင်းနေမယ်။ လူတွေ အများကြီးနဲ့လည်း မနေတတ်ဘူး။ နင့်ဇာတ် နင်နိုင်အောင် ကပေတော့”

“ဟင် ကျွန်မက ဘယ်ကလုပ်စာနဲ့ သွားစားမလဲ။ တအူတုံဆင်း၊ ညီအစ်မအရင်းချင်းတောင်မှ မကူညီချင်ဘဲ အနာ မခံချင်တဲ့ အစ်မမျိုး တွေဖူးကြရဲ့လားတော့”

“ဟင် နင်သာ လူမဟုတ်တဲ့ လူစိတ်မရှိတဲ့ယောက်ျား ကိုယူပြီး ဒုက္ခတွေ တသိကြီးရောက်နေတာ။ ကိုယ့်အစ်မက ဘယ်လောက်စေတနာထားထား ကျေးဇူးတရားကို မမြင်တတ်တဲ့ မိန်းမ။ နင့်မှာ အပေါ်ထပ်ကို ငှားတဲ့ငွေ (၃) သိန်း၊ ရှေ့က

မြေငှားခတစ်ဝက် (၂) သိန်း၊ တစ်လ (၅) သိန်းရှိတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ စားပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ နှင်းသင်္ဃန်းနဲ့ နှင်းစကားဝါရဲ့ ကျောင်းစရိတ်၊ လမ်းစရိတ် အသုံးစရိတ်တွေနဲ့ လောက်တောင် မလောက်ဘူး”

“အဲဒါ နှင့်အကြောင်းလေ။ နှင့်ပိုက်ပြစ်နဲ့နှင်ပဲ။ တော် ပြီး နှင်တို့ (၃) ယောက်နေကျနဲ့နဲ့။ ဝယ်ထားတဲ့ ဆန်၊ ဆီ ရေခဲသေတ္တာထဲက အသား၊ ငါးတွေစား။ ကုန်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ထပ်ဝယ်။ လောကကြီးမှာ မရှိတာထက် မသိတာက ပိုပြီးခက် တယ်။ ငါ့နှယ် ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးကို ညီမလာတော်နေရပါ လိမ့်။ အစ်မက ညှာလို့ညှာမှန်းမသိ။ ကိုယ့်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ငါ့အပေါ်လာပြီး ထိုးတင်ချင်နေတယ်”

ဒေါ်ထားထားမေနှင့် မြယွန်းတို့ အထုပ်အပိုးအနည်းငယ် နှင့် ဘုန်းခေတ်ဘက်ခြမ်းသို့ ကူးလာမည်ပြင်တော့ ဒေါ်ထားထား ဝေပုံစံက သရဲ မရဲစီးလျက်။

“မမ နှင့်မရှက်ဘူးလား။ ကိုယ်ကလည်း အပျိုကြီး၊ မြယွန်းကလည်း အပျိုလေး။ အဲဒါကို ဘာကိစ္စ ယောက်ျား

တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဘက်မှာ သွားနေရမှာလဲ”

“ကြောက်လို့ဟေ့၊ ညောင်ပင်မျိုသလိုမျိုပြီး ဒေဝဒတ်လို ကျေးဇူးကန်း၊ အမျိုးမျိုးစော်ကားနေတဲ့ နှင်တို့ကို ကြောက်လို့။ ဘာမှ ငါ့ကိုလာပြီး တရားပြနေစရာမလိုဘူး။ ဘုန်းခေတ်က ငါ့သားအရွယ်လေး။ ငါ့ကိုလည်း ရှိသေလေးစားတယ်။ တကယ့် ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်။ နှင်သာ ယောက်ျားဆို၊ ယောက်ျားအယုတ်တမာကို ဘုရားလိုကိုးကွယ်။ စုံလုံးကန်းနေတဲ့ မိန်းမရဲ့”

ဘုန်းခေတ်က တံခါးဖွင့်ပြီး သူတို့အထုပ်တွေ လာကူ သယ်သည်။

ဒေါ်ထားထားဝေတစ်ယောက် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မမြင် ဘဲ အစ်မဖြစ်သူအပေါ်မှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဒေါသတွေထွက် ရင်း တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ခံနေရသလို ပူလောင်နေလေတော့ သည်။

သူကတော့ မိုးလင်း၊ မိုးချုပ် ဝပ်ရှော့မှာ ဆိုင်မှာပဲ
မို့နေတာမို့ စားချိန်လောက်ပဲ ခဏပြန်လာဖြစ်သည်။

နောက် ညအိပ်ချိန်ပေါ့။

ဆရာမကြီးနှင့် မြယွန်းအတွက်လည်း အခန်းလေးတွေ
လုံခြုံစွာ လုပ်ပေးထားပါသည် သူ့ဘက်ခြမ်းမှာ အိပ်ခန်း (၃)
ခန်းပေါ့။ နောက် ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်း။

နောက်ဘက်မီးဖိုချောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းကိုလည်း
မမြင်ရအောင် ပိတ်ထားပြီးပြီ။ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ချစ်သူလေးကို
အကာအကွယ်၊ အစီအရင်တွေလုပ်ထားပေးတာပါ။

သည်နေ့မနက်လည်း သူတို့ (၃) ယောက် ဘရိတ်ဖက်စ်
စားနေတုန်း တစ်ဖက်ခန်းမှ အတင်းတံခါးခေါက်နေသဖြင့်
နောက်ပေါက်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

ဝင်လာသူမှာ ဧေါထားထားဝေ။

“မမကြီး၊ ဒီနေ့ ရုံးချိန်းသွားရမှာ လမ်းစရိတ်လေး
ပေးပါဦး”

“ဟင် နင့်ယောက်ျားက ငါ့မွေးစားသမီးကို ရောင်းစား
လို့ဖြစ်ရတဲ့အမှု။ ငါက စရိတ်ပေးနေရဦးမှာလား။ ဒုက္ခပါပဲ။

အခန်း (၂၃)

အဖြူနှင့်အမည်း။

အလင်းနှင့်အမှောင်။

ဘုန်းခေတ်တို့တိုက်ခြမ်းဘက်မှာ အေးချမ်းနေသမျှ
ဒေါ်ထားထားဝေတို့ဘက်မှာတော့ အမြဲတမ်း ငရဲပွက်နေရသည်။

သူတို့ (၃) ယောက်လုံး တစ်ဖက်သားအပေါ် အကောင်း
မမြင်၊ ငြူစုစောင်းမြောင်းတတ်ကြသူတွေ။ ဣသာမစ္ဆရိယများ
တတ်ကြသူတွေ။

ဘုန်းခေတ် အားမနာနိုင်ပါ။ ထိုလူတွေကို သည်ဘက်
ခြမ်းသို့အလာမခံ။

တော်ကြာ မြယွန်းကိုအနိုင်ကျင့်၊ နှိပ်စက်၊ အန္တရာယ်
တွေ ပေးလိမ့်ဦးမည်။

အားနာလိုက်တာ သားရယ်။ စားကောင်းခြင်းမစားရ။ အိပ်
ကောင်းခြင်းမအိပ်ရတော့ဖြစ်ပြီ။ သူ့နဲ့လွတ်အောင် ငါတို့ ဘယ်ကို
ပြေးရပါ့မလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပေးရင်လည်း ချေ။ ကိုယ့်ညီမ တစ်
ယောက်လုံး ဒုက္ခတွင်းဆုံးကျနေတာ မမကြီး ကြည့်နေရသ
လား”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က အသေဝနာ
ဗာလနံ လူမိုက်ကို မပေါင်းသင်းအပ်ဘူးလို့ ဟောကြားခဲ့တာပဲ။
နင့်ကိုချေးတော့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ဆပ်နိုင်မလဲ။ တကယ်
ဇွတ်တရွတ် တဖောက်ကုန်းမနဲ့တွေ့နေရပါလား”

ပြောပြီး ဒေါ်ထားထားမေ ငွေတစ်သောင်းထုတ်ပေး
တော့ သူကပဲ ဒေါသတွေထွက်လို့။

“ဒါလေးနဲ့ရမလား။ ဟိုကျ ဟိုပေး ဒီပေးကရှိသေး။
လိုင်ကားလည်း မတိုးစီးနိုင်တော့ တက္ကစီခကတင် အသွားအပြန်
တစ်သောင်းလောက်ကုန်မှာ”

“ဟဲ့ အဲဒါ နင့်ကိစ္စလေ။ ငါ့နယ် အိုစာမင်းစာ စုဆောင်း
ထားတာလေးတွေတော့ ဒီ ဗလာနံမနဲ့ပဲကုန်တော့မယ်”

“သေရင် ထားခဲ့ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ တွယ်တာမနေနဲ့။
ပေး ငါးသောင်းပေး”

“မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဆန်မရှိ အစားကြီး။ ကိုယ့်အကြောင်း
ကိုယ်မသိတာ အဆိုးဆုံးပဲ။ ငါ့ပင်စင်လစာမှ တစ်သိန်းခွဲလောက်
ရတာ”

“ဒီတိုက်ခန်းငှားခနဲ့ အိမ်ရှေ့က မြေငှားခတွေ ဘယ်
သွားထားလဲ”

“နင်လည်းရတာပဲလေ မိထားရဲ့”

“ညီမက ဟိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ (၂) ယောက်ရဲ့
ဇနီးနဲ့တင် လုံးချာလည်လိုက်နေရတာ။ မမလို တစ်ယောက်
ထည်း စိတ်ကြိုက်သုံးနေရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ‘မည်သူမပြု မိမိမှု’ ပဲလေ။ နင်ပြုတဲ့ကံတွေ
နင်ခံနေရတာပေါ့”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် စကားများနေတာနှင့် ဘေးမှ
ဘုန်းခေတ်နှင့် မြယွန်းမှာ ဘယ်လိုစားရ သောက်ရမှန်းပင်
မသိတော့။

ဒေါ်ထားထားဝေက သူ့အစ်မကို အနိုင်အထက်ကျင့်နေ

တာ။ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မမြင်ဘဲ သူတစ်ယောက်
ကိုသာ အပြစ်ရှာ အပြစ်တင်တတ်ကြသည် ဒေါ်ထားထားဝေလို့
လူမျိုးတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေ။

ယခုလည်း အစ်မက တစ်သောင်းထုတ်ပေးတာကို ငါ
သောင်းမရလို့ စကားတွေက ဟိုရမ်း သည်ရမ်း။

ဘုန်းခေတ်ရင်ထဲ ကျလိ ကျလိဖြစ်လာပြီး နားကြားပြင်း
လည်းကပ်လာပေပြီ။

“ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့။ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်မ
အရင်းတွေပဲ။ ညီမ ဒုက္ခရောက်နေတာ အစ်မက ကြည့်နေလို့
ဖြစ်မလား။ ပေး ငါးသောင်း”

“မြယွန်း ငါတို့အိမ်ဘက်သွားပြီး ထမင်းဟင်းတွေ ချက်
ပေးထားစမ်း။ ငါတို့မအားလို့။ ဟိုမိဖုရား (၂) ပါးကလည်း
ကျောင်းသွားပြီ။ ငါလည်း ရုံးချိန်းသွားရမယ်”

သည်အထိ စိစဉ်လာတော့ ဘုန်းခေတ် မနေနိုင်တော့
ပါ။ သူဝင်ပါမှ ပွဲကပြတ်တော့မည်။

“ဒီမှာအန်တီ၊ မပြောချင်လို့ မရတော့ဘူး။ အန်တီ
တရားလွန်လာပြီ”

“ငါတို့မိသားစုအရေးအခင်းမှာ နင် ဘာမှ ဝင်ပါစရာ
မလိုဘူး။ ဒါ ငါတို့မိသားစု ကိစ္စ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်တာပဲပြောမှာပါ။ အန်တီတို့ညီအစ်မ
တို့စွယ် ဝင်မပါပါဘူး။ နံပါတ် (၁) ဒီတိုက်ခန်းဟာ ကျွန်တော်
ဆရာမကြီးဆီကငှားထားတာ၊ ငှားနေတာဖြစ်တဲ့အတွက် အန်တီ
တို့သားအမိ (၃) ယောက် လုံးဝ လုံးဝ ဝင်မလာပါနဲ့”

“အံ့မာ၊ လူပါးဝလို့။ သူများတိုက်ခန်းလည်းငှားနေ
သေးတယ်။ ငါ့အစ်မရှိလို့ ငါဝင်ဘယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ။ မကျေနပ်ရင်
လဲသေလိုက်”

ဒေါ်ထားထားဝေပုံစံက ရူးများသွားပြီလားပင် မသိ။
ခွေးရူးလို ခပ်ရမ်းရမ်း။ ဘုန်းခေတ် ဒေါ်ထားထားမေကိုကြည့်
လိုက်သည်။

ဆရာမကြီးခမျာ မျက်ရည်တွေစီးကျနေရတာပါ။ သူ
ညီမက အသကုန်ရစ်ကားနေပြီလေ။

“ဆရာမကြီးထွက်တွေ့ပါ။ စကားပြောချင်လည်း ထွက်
ပြောပါ။ ကျွန်တော်ပိုင်နက်ထဲ လုံးဝ လုံးဝ ဝင်မလာပါနဲ့။ တရား
ခွဲပစ်မှာပါ”

ဒေါ်ထားထားဝေ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေခိုက် ဘုန်းခေတ်က စည်းကမ်းချက်တွေကို ထပ်ပြောနေပါ၏။

“ပြီးတော့ မြယွန်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စားဖိုမှူ။ အိမ်တော်ထိန်းဖြစ်တဲ့အတွက် အန်တီ လုံးဝ လုံးဝခိုင်းလို့မရပါဘူး။ မြယွန်းက ကျွန်တော့်အလုပ်သမားပါ”

ဒေါ်ထားထားဝေတစ်ယောက် ဒေါသတွေနှင့် လူက လှတဲ့ရုပ်ပင် မရှိတော့။

“တောက် အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကများ လူပါးဝလို့ လူကယ်အဖွဲ့က ပြန်ကယ်ထုတ်လာတဲ့ဟာမကို အကောင်းလုပ်လို့။ အဲဒါပေါ့ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

“တော်လောက်ပါပြီအန်တီ။ ခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့် အိမ်ထဲ လုံးဝဝင်မလာပါနဲ့။ အန်တီအစ်မကို တွေ့ချင်ရင်လည်း အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ။ အန်တီလို အတ္တတွေ၊ မောဟတွေ မာနတွေနဲ့ တိမ်သလ္လာဖုံးနေတဲ့ လူမျိုးကိုလည်း ဘဝဆက်တိုင်း မမြင်ရ မတွေ့ရပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ဘုရားမှဆုတောင်းပံတယ်”

“ကြွပေတော့။ မကြွရင် ရဲဖုန်းဆက်လိုက်ရုံပါပဲ”

ဒေါ်ထားထားဝေ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် နောက်ဘက်မှ မြန်ထွက်သွားလျှင် ဘုန်းခေတ် တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော် အများကြီးလေးစားပါတယ်။ ဒါပေဲ့ ဒေါ်ထားထားဝေရဲ့ ကလိမ်ကကျစ်ကျတာ၊ ယုတ်မာတာ၊ ကျောတာတွေကို ကျွန်တော် မြယွန်းကိုယ်စား သည်းမခံနိုင်ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာမကြီး”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်။ မိထားဝေဟာ ရူးများနေသလား မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်ထားထားမေဟာ မီးခဲမျိုချသလို မြွေပွေးကိုခါးပိုက်ပိုက်နေမိသလို သူ့ညီမ၏ ဒုက္ခအဝဝသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ထိုးချခဲနေရပေ၏။

မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်သောဒုက္ခဆိုလျှင် ကိုယ့်ညီမအတွက် ဒုက္ခတွေ ကူပြီးရှင်းပေးချင်ပေမယ့် ယခုလို ကလိမ်ကကျစ်လုပ်သည့် ယုတ်မာသည့်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်နေရသည့်ဒုက္ခတွေကို တော့ ကူညီချင်စိတ်မရှိပါချေ။

ဟိုနေညကလည်း ဒေါ်ထားထားဝေ ခေါ်လာသည်
ဘိုးတော် (၂) ပောက်ကြောင့် သူမမှာ ရှိသမျှပစ္စည်း ပြုကာ
ပြာကာကျရတော့မည်အခြေအနေ။

တော်တော်စိတ်နာစရာကောင်းသည့် ထင်ရာစိုင်းနေ
သည် ညီမပါ။

သူမက အစ်မကြီးမို့ ကိုယ့်ညီမကို ဖေးမသည့်အနေနှင့်
အိမ်ပေါ်နေခွင့်ပေးထားသော်လည်း ပြဿနာကမအေး။

ယခုဆို သူတို့၏အပေါ်ထပ်ငှားခနှင့် ဘုန်းခေတ်ကို
မြေငှားခတစ်ဝက် ပေါင်း (၅) သိန်းကို လောက်အောင်သုံးပါတဲ့
လား။

ယခုတော့ လင်ပါသီးတွေကလည်း အထူအပါး နား
မလည်။ ဒေါ်ထားထားဝေကလည်း လင့်အတွက် ဓာတ်တွေ
နတ်တွေ၊ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ ရှေ့နေ၊ တရားသူကြီး စသည်ဖြင့်
အမျိုးမျိုး ပူဇော်ပသနေလေတော့ရာ

ဆင်သေကောင်စီးသည့် ကျီးမိုက်လို ပင်လယ်ထဲ မျောပို့
လှိုင်းထဲ၊ မုန်တိုင်းထဲ ကျေပျက်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

ဘယ်လိုမှပြောလို့ ဟောလို့ တရားချလို့လည်းမရ။

ဘုန်းခေတ် အကာအကွယ်ပေး၊ စည်း (၃) တန်တား
ထားသည့်ကြားထဲမှပင် ဘီလူး သရဲလို စည်းဝိုင်းထဲသို့ အတင်း
ခင်ပြီး ဆွဲ၊ လွဲ၊ အန္တရာယ်ပေးနေတော့သည့်အခြေ။

လူကယ်အဖွဲ့ကကယ်လို့ ပြန်လွတ်ခဲ့သည်ကိုလည်း သွေး
လန့်ဆဲ။

အစ်မဖြစ်သူနှင့် ရွာက လူငယ် (၁၆) ဦးတို့ လူကုန်ကူး
ခံခဲ့ရတာလည်း မနေ့ တစ်နေ့ကလို နာကျည်းနေမိဆဲ။

တရားစီရင်ချက်ချသည့်နေ့က ဒေါ်ထားထားဝေနှင့်သမီး
(၂) ယောက် အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည့် မြယွန်းကို အိမ်ပြန်ရောက်သည်
နှင့် ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက် ဆဲလိုက်ကြတာ။

အနားမှာ ဘုန်းခေတ်ရောက်လာတာတောင် အပြော
တွေ မရပ်သေး။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်နန့်ချင်လို့ လိုက်သွားပြီး ငါ့အဖေက
ကြားထဲက တရားခံဖြစ်ရတယ်။ တရားစီရင်ရေးကြီးကိုလည်း
စိတ်နာတယ်”

“ကောင်မ ပျက်စီးလာတဲ့ကောင်မ။ လူတကာနဲ့ ဖြစ်
ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီးလာတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အိမ်ပေး တစ်
ကိုယ်လုံးထိုးပေးပြီး အရှက်မရှိ တက်နေတဲ့ကောင်မ”

ဘုန်းခေတ် မနေသာ။ ဝပ်ရှော့မှပြန်ပြေးလာပြီး မြယွန်း
အနားမှာရပ်တည်ပေးရသည်။

အခန်း (၂၄)

ဦးကျော်သိုက် ထောင် (၇) နှစ်အချခံလိုက်ရလျှင် မင်
မဆိုင် ဒေါ်ထားထားဝေနှင့် လင်ပါသမီး (၂) ယောက်တို့ အနား
ကျည်းခြင်းနာကြသည်မှာ မြယွန်းမိရိပါပဲ။

လူမိုက်မှာ ဆေးမရှိဆိုသလို ပြဿနာတစ်ခုကို မှန်ကန်
စွာ ရှုမြင်ခြင်းမရှိဘဲ သူတို့ ကောက်ချက်ဆွဲချင်သလိုရွဲကြသည်။

မြယွန်းမိရိကို အော်ဟစ်မဆဲရုံတမယ်။ မြယွန်း လောက
ကြီးကို စိတ်ကုန်ပါပြီ။ သည်အသိုင်းအဝိုင်းကို စိတ်ကုန်လှပါပြီ။

မြို့ဆိုတာ အမဲလိုက်ကွင်း။ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရာ သင်
ကွင်းတစ်ခုပါပဲ။

ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေလို လူလူချင်း အနိုင်အထက် ချွင်း
ရောင်းစားတတ်ကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ တရားလွန်လာပြီ။ ကိုယ့်အဖေကလည်း သူများသာသမီးကို ရောင်းစားသေးတယ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ခံရတာပဲ။ ဘာမှလာပြောမနေကြနဲ့။ ကျုပ် ရဲတိုင်လိုက်မှာ။ သွား သွားကြ”

“နင်သာ မွန်နေတာ။ အပုပ်အစပ်ကို အထင်ကြီးနေတာ။ သူများချေမှုထားတဲ့ပန်းကို အဟုတ်ထင်နေတာ”

ဘုန်းခေတ် ထိုအုပ်စုကို လက်မြှောက်လိုက်ရပါသည်။ လောကကြီးထဲမှာ သည်လို လူဗာလတွေလည်း ရှိတတ်တာ ပါလား။ စိတ်ကုန်ရသည်။

ဒေါ်ထားထားမေမှာလည်း ထိုအုပ်စုကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းကိုမသိတော့ပါ။

ညကျတော့ မြယွန်း ကိုကိုကိုရော ဆရာမကြီးကိုပါ ခွင့်ပန်ရပါပြီ။

“မြယွန်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးတာ မေမေထားကိုရော ကိုကိုကိုပါ ကျေးဇူးတရားတွေ မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် တင်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြယွန်း ဒီမှာရပ်တည်ရတာ မောလှပါပြီ။ မြယွန်း တောကိုပြန်ပါရစေတော့။ တောမှာပဲ ဟင်းရွက်ခူးရောင်း

ရင်း ကောက်စိုက်ပျိုးနတ်ရင်း လယ်ထဲ ကွင်းထဲမှာ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်စွာနဲ့ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ပါရစေတော့”

မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း တောင်းပန်နေသည့် ရုပ်ပုံလွှာ လေးဟာ ဖြူစင်ခွမ်းပျော့နေသည့်ကြားမှ အလှတရားတို့နှင့် မြတ်နိုးဖွယ်ရာအပြည့်။

အစိမ်းနုရောင်ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဆံထုံးပုံပုံလေး နှင့် သနပ်ခါးမဲ့နေသည့် မျက်နှာလေးဟာ ဖြူဖြူနုနု၊ ဝင်းဝင်းပပ။

တကယ့်မိန်းမမြတ် တော်ဝင်ရတနာလေးပါ။ ခွေးအတွေ့ ဝိုင်းဆွဲနေတာကို သူဘယ်လိုကာကွယ်ပေးရမလဲ။

ဒေါ်ထားထားမေမှာလည်း မျက်ရည်တွေစီးကျလျက်။

“သမီးကို မေမေထားခေါ်လာပြီး ဒုက္ခတွင်းထဲ တွန်းပို့ သလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မေမေထားလည်း ဒီမှာနေရတာ စိတ်မချမ်း သာရပါဘူးကွယ်။ ညီမမိုက်ရဲ့ဒဏ်ကို ခါးစည်းပြီးခံနေရပါတယ်။ မေမေထားကတော့ သမီးနဲ့ သေထိမခွဲတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သားမို့ သမီးရွာပြန်ရင် မေမေထားပါ လိုက်မယ်။ တို့ (၂) ယောက် ရွာမှာ ဝါးအိမ်လေးဆောက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်နေကြမယ်။ ခြံလေးတစ်ခြံလောက်ဝယ်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်

တွေ စိုက်မယ်။ တောရဲ့လူနေမှုစရိတ်က နည်းပါးပါတယ်ကွယ်။ တို့သားအမိ (၂) ယောက် တောမှာပဲပြန်ပြီးနေကြမယ်။ တစ်သက်လုံးမဟုတ်တောင် ဒီမှာ မိထားဝေတို့သားအမိတွေ မာန်စွယ်ကျ လူစုကွဲချိန်လောက်မှ ပြန်လာကြမယ်”

ဘုန်းခေတ် ဒုက္ခရောက်နေရသည်။ မြယွန်းကို ဆွဲထားသည့်အပြင် သူပါလိုက်မည်လုပ်နေသည့် ဆရာမကြီးအား စိတ်ပျက် လက်ပျက်ကြည့်ရင်း -

“ကဲ ကဲ ကျွန်တော်လည်း ဒီဝပ်ရှော့နဲ့ ဒီဆိုင်ကိုပိတ်ခဲ့ပြီး ဆရာမကြီးတို့ဆရာတပည့် (၂) ယောက်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါမယ်။ တောမှာပြန်ပြီး လယ်လေး၊ ကိုင်းလေးဝယ်မယ်။ နွားလေး တစ်ရှဉ်းလောက်လည်းဝယ်ပြီး ဘဝကို ဟိုးကျောက်ခေတ်က ပြန်စကြတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာမကြီးတို့ ဆောက်မယ့် ဝါးအိမ်လေး ထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း တစ်ခန်းလောက် ပိုထည့်ပေးကြပါ။ ဒါမှမဟုတ် အဖိလေးဆွဲပေးချင်ပေး”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သားရယ်။ မင်းကတော့ ကျန်ခဲ့ပေါ့။ အိမ်လခလေးနဲ့ မြေငှားခလေး တို့ကိုလှမ်းပို့ပေး။ နို့မို့ မိထားဝေ အကုန်တောင်းသုံးလိမ့်မယ်”

“ကဲ ကဲ စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာတွေ တော်ပါတော့။ ကျွန်တော် ငေါ့ပြောနေတာ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော် စည်း (၃) တန်တားပေးထားတာပဲ နေလို့မရဘူးလား”

“ငါ့ညီမနဲ့အဖွဲ့က လူဆိုးဂိုဏ်းထက်တောင် ကြောက်ရသေးတယ်။ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောမနိုင် ဆိုမနိုင်တော့ပါဘူး သားရယ်”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး။ တစ်ခုခုဆို ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လိုက်။ ကျွန်တော် ရှင်းပေးမယ်”

“မြယွန်း အိမ်ပြန်ပါရစေတော့။ ရွာပြန်ပါရစေတော့ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး”

ဘုန်းခေတ် ဆရာမကြီးကိုလည်း အားမနာနိုင်တော့ပါ။ မြယွန်းထိုင်နေသည့် ဆိုဖာသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး ဒေါကြီးမောကြီးနှင့်အော်မိ၏။

“ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးဗျ။ သုခ သုခ။ အခု ကျုပ် ခင်ဗျား ဝေယျာဝစ္စတွေကို လိုက်လုပ်ပေးနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာနေတယ် မှတ်သလဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပြုစုနေတာလည်း ကျုပ်မှာ ကြည်နူးပီတိ ဘယ်

လောက်ဖြစ်ရတယ် မှတ်သလဲ။ ဒါကိုများ ကျုပ်ကိုထားပြီး သွား ဦးမယ် ဟုတ်လား”

ဆရာမကြီး ဘုန်းခေတ်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေ၏ ပြီးမှ -

“ဒါဆိုလည်း သား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စောင့်ရှောက် လိုက်တော့လေ။ သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားပေါ့။ သားမိဘ တွေကိုခေါ်လိုက်”

“ကျွန်တော်လည်း ခေါ်မလို့ပါ။ ဖေဖေတို့ကို ဒီအုပ်စုက ဆီးပြီး ဂျင်းထည့်လိုက်မှာ တစ်ချက်ပူတာ။ တော်ကြာ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့။ ကျွန်တော်လည်း မြယွန်းကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် စောင့်ရှောက်ချင်ပါပြီ”

“အင်”

သူမကို ရှေ့ထားပြီး ကိုကိုနှင့်ဆရာမကြီးတို့ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောနေလျှင် မြယွန်း ရှက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ထပြေးဖို့ ပြင်၏။

ဘုန်းခေတ်က ဆွဲထားတာပေါ့။ ဆရာမကြီးကပင် နေရာမှထပြီး -

“ကဲ မေမေထား ဘုရားရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်။ သားတို့ သမီးတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြပါ။ သားက ဒီခေတ်ထဲမှာ ရှာမှရှားတဲ့ အသိတရားရှိတဲ့ မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်မို့ ဆရာမကြီး စိတ်ချပါတယ်”

ဆရာမကြီး ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘုန်းခေတ်နှင့် မြယွန်း (၂) ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မြယွန်း မှာ ရှက်လွန်းလို့ ငိုလှမတတ်။

“နေစမ်းပါဦး။ ညီမလေးကို ကိုကိုက ဘာလုပ်လို့ ဒီ လောက်ရှက်နေရတာတုံး။ ကိုကိုပြောပါရစေဦး။ အခြေအနေတွေ က မလွယ်ဘူး။ ညီမလေးဘဝက လောကဝံဝဲထဲ စုန်းစုန်းနစ်နေ ရတာ”

“မြယွန်း ရွာပြန်မယ်။ ရွာမှာ ဖေဖေဆီပြန်နေမယ်”

“လုံမလား၊ လုံခြုံမလား။ ကိုကို မြယွန်းကို လက်ထပ် ပါ့မယ်ဆိုမှကွာ”

“အံ့မယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုတာများ လွယ်တယ်မှတ်နေ လား။ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး”

“ပြောပြပါဦး ဘုရားအစ်မရယ်။ ကျုပ်မသိလို့”

“ကိုကိုမိဘတွေက ဘယ်သဘောတူမလဲ။ တောသူမ အစုတ်အပြတ်၊ လူကယ်အဖွဲ့ကကလည်း ပြန်ကယ်လာရသေး တယ်”

“တော် တော် မြယွန်းဖြူစင်တာကိုကိုအသိဆုံးပဲ။ စိတ် နှလုံးလည်း ဖြူစင်တယ်။ အိမ်ထောင်မှုလည်း နိုင်နင်းတယ်။ ပြီးတော့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့ ကိုကိုကိုလည်း မြယွန်းက အရမ်းချစ်တယ် လေ”

“အံ့မယ် ကိုကိုနော်၊ ဘယ်တုန်းကပြောလို့လဲ။ ကိုယ့် ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ လိပ်ကြီး”

“သိတာပေါ့ဗျ။ ပါးစပ်ကထုတ်မပြောလည်း မြယွန်း ကိုကိုကို အသက်ပေးပြီးချစ်တာ ကိုကိုသိတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ခေါင်းလေးကို လိပ်ကလေးလို ဝှက်ချင်နေသည့် ကောင် မလေးကို ဘုန်းခေတ် ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ လေး ဝှက်စေသည်။

ကျားလေးကို ညင်သာစွာ ထွေးဖက်ထားရင်း ဘုန်း ခေတ် တယုတ်ယ ပြောဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုဘဝ အထီးကျန်လွန်းလှပါပြီ။ လောကဝံ လှိုင်း ဝယ်ကံမှာ စုန် ဆန် မျောရင်း ဘဝတွေလည်း ခါးလှပပြီ အချစ်ရယ်။ မာယာကုဋေ လျှာကုဋေနဲ့ လိမ်ညာလှည့်ဖြားတတ်တဲ့ မိန်းမတွေကိုလည်း ကိုကိုကြောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ တကယ့် အဖိုးတန် အမျိုးမှန်တဲ့ ညီမလေးကိုပဲ ကိုကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ် ပါရစေတော့နော်”

သူက အရည်ပျော်အောင် ပြောတော့ မြယွန်း အရည် ပျော်ရပါသည်။

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ကိုကိုပြုသမျှ နုရင်း ကြောင်ကလေး လို ခွေနေမိတော့တာ။

လှည့်။ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် နေခဲ့ရတာမို့ ပိန်ချိုး စုတ်
ပြတ်လျက်။

တောင်းရမ်းစားသောက်ရင်း ကိုယ့်ပြန်မာလူမျိုးတွေ့လို့မှ
ရမ်းပြီးအကူအညီမတောင်းခဲ့သည့်ဘဝနှင့်ပင် ယခုတော့ မြန်မာ
ပြည်ထဲသို့ မြယွန်း ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

သူမ၏အလုပ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ (၂) ခုကတော့ နံပါတ်
(၁) က ဒေါ်ပုလဲနှင့်အဖွဲ့ကို ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးနိုင်ရန်။
နံပါတ် (၂) ကတော့ ဖေဖေနှင့်ညီမလေးကို ပြန်တွေ့ဆုံရန်။
သည် (၂) ချက်ပြီးလို့ကတော့ သေချင်လည်း သေပါစေ
တော့။ သေလိုက်မည်။

မြန်မာပြည်ထဲပြန်ရောက်လာတော့ မေးရင်း စမ်းရင်းနှင့်
ပင် ရန်ကုန်သို့ သူမအရင်လိုက်မည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ပုလဲတို့သတင်း
စုံစမ်းမည်။ လက်စားချေမည်။

မြန်မာပြည်ဘက် ပြန်ရောက်လာပြီးမို့ အရှူးပုံကိုဖျောက်
ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ရသည်။ လူရှုပ်ကတော့ မပေါ်ချင်သေး။
ပိန်ပိန်လို့လို့နှင့် ရှုပ်က ညည်းဆိုးဆိုး။

နဂိုရှိပြီးသားရှုပ်ကလေးပင် ပျောက်လုလု။ ထိုင်းသူဌေး

အခန်း (၂၅)

မြလွန်း။

သူတောင်းစားတစ်ယောက်လို အစုတ်အပြတ်တွေနှင့်
ညစ်ပတ် ပွယောင်းနေအောင် ဝတ်ဆင်ပြီး သူတောင်းစားယောင်
ဆောင်ကာ ကိုယ့်မြန်မာပြည်ထဲသို့ ပြန်ဝင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

သူမက ပညာလည်းမတတ်သူမို့ ဘာမှ သိပ်နားမလည်
ပါ။ သည်လိုပဲ လျှောက်သွားရင်း စနည်းနာရင်း ကိုယ်လည်း
အစော်ကားမခံရအောင် အရှူးမလို အနုမကြီးလို စုတ်စုတ်ပြတ်
ပြတ် ပေပေကျုံကျုံနှင့် နေရင်း တစ်စတစ်စနှင့် မြန်မာနိုင်ငံထဲသို့
ပြန်ရောက်လာခဲ့ရသည်။

သူမထွက်လာသည့်အချိန်နှင့်စာလျှင် တစ်နှစ်ကျော်
နှစ်နီးပါးပင်ရှိတော့မည်။ လူမှာလည်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်

အိမ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနှင့် အမွေပြုကျင့်ခံခဲ့ရတာရယ်၊ မြန်မာပြည်ထဲသို့ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် မရောက်ရောက် အောင် ပြန်ခဲ့ရတာရယ်။

ကော့သောင်းမှ ရန်ကုန်ထိ ကားက (၂) ဆင့်စီးရမည် မော်လမြိုင်မှာ ကားပြောင်းစီးရဦးမည်။

ဝေးလွန်းသောခရီးအတွက် စရိတ်က ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ တောင်းရမ်းရသည့်ပိုက်ဆံလေးတွေနှင့် မနည်းဘဲ ခြစ်ကုပ်ပြီး ကားစီးခဲ့ရပါ၏။

မော်လမြိုင်ရောက်လျှင် ထပ်စီးဖို့ ကားခပင်မရှိသေး တောင်းရမ်းပြီးသွားရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ရဲစခန်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကာ အကူအညီတောင်းရမည်လား ဝေခွဲမရ။

မော်လမြိုင်ရောက်တော့ ကားဂိတ်မှာဆင်းပြီး မြလွန်း ညို တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေမိသည်။ သူမရှက်ကတော့ တောသူမ ကောက်စိုက်မတစ်ယောက်နယ်။ ညစ်ထပ်ထပ်နှင့်။

ယခုနေ သူမကိုမြင်လျှင် ဘယ်သူမှ မှတ်မိမည်မဟုတ်။ သည်စဉ် သူမထိုင်နေသည့် ရှေ့နားမှာ ကားလေး

ဆစ်စီး ထိုးရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဆောက်များ (၂) ယောက် ရယ်ရယ်မောမောပင် ဆင်းလာကြပြီး ဆင်းတစ်ဖက်ရှိ ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလျှင် -

“ဒေါ်ပုလဲ”

ရွှေ ငွေအပြည့် အဝတ်အစားစမတ်ကျကျနှင့် ဒေါ်ပုလဲ။

မြလွန်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဆူပွက်သွားသလားပင် ခံစား ထိုက်ရ၏။

မြလွန်း ရပ်ထားသည့်ကားနားသို့ အပြေးသွားကြည့် ထိုက်တော့ ကားထဲမှာ အသံကြားနေရသလိုလို။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပိတ်လှောင်ထားသည့်အသံလား။

ကားနောက်ဘက်ထဲမှ တဒုတ်ဒုတ်အသံ။

ရှေ့မှ ဒေါ်ပုလဲတို့နှင့်ဆက်စပ်လိုက်တော့ ဒီမိန်းမကြီး

ဆုတ်လူ ကုန်ကူးကြဦးမှာပေါ့။

ကားနံပါတ်ကိုမှတ်လိုက်ပြီး မြလွန်း နေရာမှ အပြေး ဆစ်ပိုင်းသွားရင်း ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ကို အကူအညီ ဆောင်းလိုက်သည်။

“ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပေးစမ်းပါရှင်။ ဟိုမှာ ဟိုရှေ့က

ကားထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ ဖမ်းခေါ်ထားတယ်။ လူကုန်ကူးတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ။ ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း သူတို့ပဲ ရောင်းစားခဲ့တာ။ ဦးလေးရယ် ဖုန်းဆက်ပေးပါနော်”

“ဪ အေးပါ။ စိတ်ချ စိတ်ချ။ ဦးလေးက ရာအိမ်ပျံ့ တစ်ယောက်ပါ။ ဒီကိစ္စမျိုးကို အရမ်းမုန်းတယ်”

ဆိုက်ကားဆရာဦးလေးကြီးက သူ့မှာပါလာသည့် ဖုန်းနှင့် ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး ကားနံပါတ်ပါ ပြောလိုက်သည်။ နောက် အနီးအနားရှိ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဆီပါ ဖုန်းတွေ ဆက်ပြီး ရပ်ထားသည့်ကားနားမှာ ပိုင်းလိုက်ကြသည်။

ဒေါ်ပုလဲတို့ (၃) ယောက် ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာ ကြတော့ ကားနားမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးများ ပိုင်းနေတာတွေ့ရလျှင် တစ်ချက်တော့ တွန့်သွား၏။

သို့သော် သူတို့က စားနေကျကြောင်ပါးတွေပီပီ ဟိတ် ဟန်အပြည့်နှင့်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါပဲရှင်။ ကျွန်မတို့ လူကြီးလူကောင်းတွေ ပါ။ ကျွန်မက မုံရွာမြို့က အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦးဘက် ပါ။ ဒီမှာ ဝန်ထမ်းကတ်ပါ”

ဒေါ်ပုလဲတို့ကလည်ပြီးသား။ ပညာရေးဝန်ထမ်းကတ် အတုနှင့် ကြောင်ရုပ် ကြွက်သေပြောလျှင် ရပ်ကွက်လူကြီးများပင် ခေဝေပါ။

“ဟို (၂) ယောက်က ကျွန်မရဲ့မောင်တွေပါ။ မှတ်ပုံတင် တွေ ပြလိုက်လေ။ အခု ဗြိတိကို မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုရှိလို့ သွားကြမှာပါ။ မသင်္ကာတာရှိရင် စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်ရှင်”

ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့က ဒေါ်ပုလဲ၏ ဥပမိရုပ်ချောချော နှင့် စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစား ရွှေ ငွေတို့ တို့ အားနာသလိုလို။

မြလွန်းမနေသာ။ မျက်ရည်များနှင့် အော်ဟစ်ပြီး ရန် တွေ့လိုက်သည်။

“ဒီမိန်းမကြီးကို မယုံနဲ့။ သူ ကျွန်မတို့ရွာက လူငယ် (၁၆) ယောက်လုံးကို ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေလို ရောင်းစားခဲ့တာ။ ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေကြားက မြန်မာပြည်ကို မရောက်ရောက်အောင် ပြန်လာနိုင်ခဲ့တာ။ ကျန်တဲ့လူတွေ အကုန် ဘယ်ဘဝရောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြမုန်းတောင် မသိရပါဘူး ရှင်”

“အလို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ။ သေချာကြည့်ပါဦး။ နင့်ကိုလည်း ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးရပါလား။ ဟဲ့ ကလေးမရယ်။ ကြံကြံဖန်ဖန် ကြည့်လည်း လုပ်ကြပါဦး။ ကျောင်းဆရာမရင့်မကြီးကို လာစွပ်စွဲ နေတယ်”

လူတွေကလည်း အနားမှာ များလာပြီမို့ ဒေါ်ပုလဲ တစ် ယောက် အချိုသတ်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရပါတော့သည်။

“ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ စိတ်မနှံ့တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ တူပါတယ်။ ကဲ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုကြပါဦး။ ခြိတ်ကို ဒီညနေ ဧည့်ခံ ပွဲအပီ မောင်းရမှာမို့ပါရှင်။ အားလုံးပဲ သူ့စကားနဲ့ ကျွန်မစကား ဘယ်သူမှန်မလဲ ချင့်ချိန်ကြည့်ကြပါဦးရှင်”

ဒေါ်ပုလဲက ချောချောလှလှ၊ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး။ မြလွန်းကတော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

လူတွေက သို့လော သို့လောနှင့်တွေးနေကြပေပြီ။ မြလွန်း သည်မိန်းမကြီးကို လွတ်ထွက်အသွားမခံနိုင်ပါ။

ကိုယ့်ရွာသားတွေအတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ ဘုရင် ကြွေး မဆပ်ရမချင်း သူ တာဝန်မကျ။

သူမ၏ရွာသားတွေခမျာ ယခုဆို ဘယ်သောင် ဘယ် တမ်း ဘယ်အမှိုက်ပုံ ဘယ်ပင်လယ်ထဲမှာ သေကြ ကျေကြလေ ပြီမသိ။

ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးတွေ ပြောင်းပြန်လှန်သလို တူး ခါးနေအောင် ခံစားလိုက်ရပြီမို့ လွတ်ထွက်သွားတော့မည့် ဒေါ် ပုလဲကို သူမ မရရအောင် တားရပေတော့မည်။

မြလွန်းညှို့ လမ်းဘေးဝဲယာသို့ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့် လိုက်တော့ မနီးမဝေးမှာ သနပ်ခါးသည်။ သနပ်ခါးတောင်းထဲမှာ တစ်တောင် နှစ်တောင်လောက်ရှိသည့် သနပ်ခါးတုံးတွေ။

တစ်တုံးပြေးဆွဲလိုက်ပြီး ရုတ်တရက်ပင် မြလွန်း ဒေါ် ပုလဲခေါင်းကို မုန်းမုန်းနှင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ခွပ်ခနဲ။

ထိုင်းသူဌေး လူယုတ်မာကို ရိုက်ချခဲ့သလိုပဲ ယခုလည်း သူမတို့တစ်ရွာလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့သည့် လူတွေကို ဆဲတွေ၊ ကြက်တွေလို လက်လီရောင်းစားခဲ့သည့် လူ့မိစ္ဆာမကြီး အား မြလွန်းညှို့ အားပါးတရ ရိုက်ချလိုက်ပြီ။

တစ်ဘဝလုံး ခံစားခဲ့ရသမျှ ဒုက္ခတွေ၊ ပိန်းကြာပက်ပေါ်

ရေမတင်သလိုတောင် ပေါ့ပါးသွားခဲ့၏။

ဖြာခနဲထွက်သွားသည့် သွေးများကို ကြည့်ပြီး မြလွန်း သနပ်ခါးတုံးကို ပစ်ချလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ တဟားဟား အော်ရယ် နေတော့ လူတွေက မြလွန်းကို အရူးလို့ထင်တာ မဆန်းတော့ ချေ။

အခန်း (၂၆)

ပျံလေသည့်ငှက်ခါး နားမှသိသတဲ့။

ပုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်။

ဒေါ်ပုလဲ ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်သာတော့ပါ။ ဒေါ်ပုလဲ ကံဆိုးချင်တော့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် လဲကျသွားစဉ်မှာပဲ အကြောင်း ကြားထားသည့် ရဲတွေ ရောက်လာပြီး ကားကိုစစ်ဆေးတော့ ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ ဝှက်ထည့် ဖမ်းခေါ်လာသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်။

ထိုမိန်းကလေးက မြယွန်းမိုရ်။

ပွဲကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း။

အထောက်အထားတွေနှင့် ပြောဆိုစရာ ဒေါ်ပုလဲ ရောင်း စားခံရသည့် မြလွန်းရယ်။

နှစ်ခါတောင် ရောင်းစားဖို့ကြံစည်ခံရသည့် မြယွန်းမိုရ် ရယ်က ညီအစ်အရင်း။

စခန်းမှာ အမှုတွေဖွင့်ပြီး ဒေါ်ပုလဲကို သေသေချာချာ ဖမ်းချုပ် စွဲချက်တင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

လွန်ခဲ့သော (၂) နှစ်နီးပါးက မြလွန်းတို့ရွာမှ လူငယ် (၁၆) ယောက်ကို ရောင်းစားပြီး လူကုန်ကူးခဲ့တာကလည်း သက်သေအဖြစ် မသေမပျောက် မြလွန်းညိုဆိုသည့် သားကောင် မလေး ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

မြလွန်းညိုက အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ပြန်ပြီး တိတိကျကျ ထွက်ချက်ပေးသလို။

မြယွန်းကလည်း သူမကို (၂) ခါပြန်ရောင်းစားဖို့ ကြံ စည်ခဲ့သည့် ဒေါ်ပုလဲနှင့် ပထမရောင်းစားခဲ့သူ ဦးကျော်သိုက် လူကုန်ကူးမှုနှင့် ထောင် (၇) နှစ်ကျသွားတာ။

ဒေါ်ပုလဲ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားပြီး ယခုတစ်ခါ သူမကို ထပ်မံရောင်းစားဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြတာ။

ဒေါ်ပုလဲကတော့ ကံဆိုးတာလား ကံကောင်းတာလား မသိ။ ခေါင်းကို အရိုက်ခံရပေမယ့် မသေမကြေဘဲ (၆) ချက်

ချုပ်လိုက်ရရုံ။

ငါးခေါင်းလို အထုပ်ထားရတော့ ခေါင်းကတော့ အမြီး နေတော့မှာပေါ့။

သူတစ်ပါး၏သားပျိုသမီးပျိုတွေကို လိမ်လည်လှည့်ဖြား ပြီး မာယာကုဋေ လျှာကုဋေနှင့် လူကုန်ကူးပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ နေသည့်မိန်းမကြီး။

သည်တစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့မလွတ်တော့။ နောက်ကြောင်းတွေကလည်း တသီကြီးပေါ်လာသလို လောလော ဆည်လည်း သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်တကွ မိလေပြီ။

မော်လမြိုင်ရဲစခန်းမှာ အမှုကိုလက်ခံစွဲချက်တင်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ နယ်မြေဖြစ်သည့် ရန်ကုန်သို့ ဒေါ်ပုလဲနှင့် အပေါင်း ဝါ (၃) ယောက် အချုပ်ကားနှင့် သွားရပေတော့မည်။

အမှု၏ကွင်းဆက်အဖြစ် ရန်ကုန်မှာလည်း ဒေါ်ထားထား ဝေနှင့် သမီး (၃) ယောက်ကို လူကုန်ကူးမှုနှင့် ရဲကဆွဲပြီ။

ထိုနေ့က မနက်ပိုင်း ဒေါ်ထားထားမေ ဘုရားတက်ချင်သည်ဆိုလို့ ဘုန်းခေတ် ကားနှင့်လိုက်ပို့ပြီး သူလည်း ကားပစ္စည်းတွေ သယ်စရာရှိသဖြင့် ကားကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ဝင်ရသည်။

မြယွန်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာချက်ပြုတ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။

မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာတော့ ဒေါ်ထားထားဝေ၏ သမီး (၂) ယောက် သူမကို အထိတ်တလန့် လာခေါ်လေ၏။

“မြယွန်း မြယွန်း အကျိုးတော့နည်းပြီ။ အန်တီထားဘုရားတက်ရင်း ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတယ်တဲ့။ အခုဆေးရုံမှာ အရေးပေါ်မှာ။ မေမေလိုက်သွားမလို့ အကြောင်းကြားတာ”

“မေမေ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား။ နင်တစ်ယောက်တော့ လိုက်သွားလိုက်”

ဒေါ်ထားထားဝေက အိမ်ထဲမှ ပျာယီးပျာယာနှင့် အိတ်တစ်ခုဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားရင်း မြယွန်းကို -

“ဟေ့ နင်လိုက်ချင်လိုက် မလိုက်ချင်နေ။ ငါကတော့

ကိုယ့်အစ်မ ကိုယ့်သွေးဆိုတော့ မနေနိုင်ဘူးဟေ့။ မွေးစားသမီးကတော့ မလိုက်လည်းရတယ်”

“မေမေ သမီးလည်းလိုက်မယ်။ စကားဝါကျန်ခဲ့”

သူတို့တွေ ပျာယာခတ်နေကြပြီး ဒေါ်ထားထားဝေနှင့် နှင်းသဇင် ခြံရှေ့သို့ ထွက်သွားကြလျှင် မြယွန်း မျက်ရည်တွေနှင့် တားမိပြီ။

“နေပါဦး အန်တီ။ ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်။ မေမေထား ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား။ မေမေထားက သွေးတိုးရှိတယ်။ နေပူတာနဲ့ရောသွားတာ ဖြစ်မယ်”

အိမ်တံခါးကိုသော့ပိတ်ပြီး မြယွန်းပါ သူတို့ (၂) ယောက် နှင့်အတူ လိုက်မိသည်။

တက္ကစီတစ်စီးကိုတားစီးကြသည်။ ကားပေါ်မှာ ဒေါ်ထားထားဝေက ပရိတ်တွေ ကပေါက်တံ ကပေါက်ချာရွတ်လို့။

“ဘုရားတရားမလို့ ငါ့အစ်မသူကောင်းမကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား။ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

တက္ကစီက ဆေးရုံမသွားဘဲ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသောအခါ -

မြယွန်းမိုရ် ဒုတိယအကြိမ် ဖမ်းရောင်းခံရခြင်းဟာ သူမ ညံ့လွန်းလို့လား။ ယုံလွယ်လို့လား။

ဒေါ်ထားထားဝေတို့ (၃) ဦးကပင် အတိုင်အဖောက်ညီညီ နှင့် သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းလို့လား။

ဒေါ်ထားထားဝေ၏ မာယာကုဇ္ဈေ လျှာကုဇ္ဈေမှာ မြယွန်း ကျဆုံးခဲ့ရပြန်သည်။

နောက် တရုတ်ဘက်မှာ အဖမ်းအဆီးတွေများသဖြင့် ထိုင်းဘက်သို့ လူကုန်ကူးဖို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းရင်း ဒေါ်ပုလဲတို့ ကံဆိုးတော့ မြယွန်းနှင့်တွေ့ကာ သနပ်ခါးတုံးစာလည်း တစ်သက် စာမိ။

လူလည်း ထောင်ဘယ်လောက်ထိ ကျပေးဦးမည်မသိ။ မြယွန်းမိုရ် ပြောပြချက်အရ ရန်ကုန်မှာ ဒေါ်ထားထား ဝေနှင့် သမီး (၂) ယောက် လူကုန်ကူးမှုနှင့် ရဲကဆွဲပေပြီ။

မြယွန်း ပျောက်သွားတာကို လင်နောက်လိုက်သွားသည် ဟု ပြောပြီး ခပ်တည်တည် နေကြသည့် ဒေါ်ထားထားဝေနှင့် သမီး (၂) ယောက်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ (၃) နာရီလောက်မှာ ရဲကလာ

ဖမ်းတော့ လောလောလတ်လတ် ရောင်းရထားသည့် ငွေသိန်း နှစ်ရာပါ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ပါသွားသည်။

မြယွန်း ရွာပြန်သွားသလားရလို့ ဒေါင်းတောက်အောင် စိတ်ပူနေကြသည့် ဘုန်းခေတ်နှင့် ဒေါ်ထားထားဝေတို့မှာ အံ့ဩ ရုံမက ဒေါသတွေထွက်လွန်းလို့ လူတွေ ပူလောင်နေရ၏။

“မိထားဝေ နင်ဟာ မိုက်လုံးကြီးရုံတင်မက ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမဖြစ်သွားပြီ။ နင့်ကို ငါ့ညီမလို့လည်း မသတ်မှတ်တော့ဘူး။ နင်ဟာ လူလို့ကိုမခေါ်ထိုက်တော့ဘူး။ တစ်ချိန်က အူတူတူ အတတနဲ့ ငါ ကြင်နာသနားခဲ့ရတဲ့ညီမ မဟုတ်တော့ဘူး။”

“အစွယ်ပြူးပြူး ဘီလူးနဲ့ပေါင်းပြီး နင်ပါ ဘီလူးဇာတ်ထဲ ဝင်သွားပြီ”

ဝပ်ရှောမှကောင်လေးတွေက မြယွန်းကို ဒေါ်ထားထား ဝေနှင့် နှင်းသဇင်ခေါ်သွားပါသည် ပြောတုန်းက ဘူးခံငြင်းခဲ့ကြ သူတွေ။ ယခုကျ မော်လမြိုင်ရဲစခန်း၏အကြောင်းကြားချက်ဖြင့် လာဖမ်းသဖြင့် ငြင်းလို့မလွတ်တော့။

“ဒေါ်ထားထားဝေ ငြင်းမနေနဲ့တော့။ ဒေါ်ပုလဲက ခင်ဗျားတို့သားမိ (၃) ယောက် ရောင်းလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း

ထွက်ဆိုလိုက်ပြီ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ သူ ညာတာ။ မြယွန်းမိုင် သူ့ဘာသာ လိုက်သွားတာ။ ကျွန်မရောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

တဒဂ် ရူးသွပ်သွားသူလို ဒေါ်ထားထားဝေ မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ ငြင်းလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်။

နှင်းသဇင်နှင့် နှင်းစကားဝါ ဖအေထောင်ကျသွားတာ ကြောင့် မကျေနပ်လို့ မြယွန်းကို အမုန်းကြီးမုန်းနေကြရာမှ ကျောင်းကအပြန် ဒေါ်ပုလဲနှင့်တွေ့ပြီး ဒေါ်ပုလဲ ဖြားယောင်းရာနောက်သို့ လောဘ ဒေါသ မောဟတို့ကြောင့် ပါသွားခဲ့ရာ။

မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ခဲ့ကြသူ (၃) ဦး။

“သမီးတို့ သူ့ကိုလှည့်ပတ်ပြီး ခေါ်လာပေ။ အန်တို့လက်ထဲ သူ့ကိုထည့်လိုက်တာနဲ့ သိန်း (၂၀၀) ဘတ်ခနဲ ပေးလိုက်မယ်။ ရော့ ပတ္တမြား ရော့နဂါးပဲ”

မြယွန်းကို လှည့်ပတ်ခေါ်သွားပြီး ဒေါ်ပုလဲလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရုံနှင့် ငွေသိန်း (၂၀၀) ရမတဲ့။ လွယ်လိုက်တဲ့ပေါက်၊ အိမ်မှာ ဟန်လည်းမရှိ၊ အဆံလည်းမရှိတော့တာမို့ ငွေ

ပေါက်နောက်သို့ လိုက်ကြလေရာ။

တက်ညီ လက်ညီ သရုပ်ဆောင်ခဲ့၊ ရောင်းစားခဲ့ကြသည့် ဒေါ်ထားထားဝေတို့ (၃) ဦး ရဲကားအပြာကြီးပေါ်သို့ ငိုယိုအော်ဟစ် မူးမေ့ပြီး ပါသွားကြလေသည်။

“သူများတိုင်းပြည်ရောက် သူများရောင်းစားတာခံရ
တော့မှ လောကဇရဲဆိုတာ ရှိပါလားလို့ နောင်တတွေနဲ့ သိခဲ့ရ
ကြေကွဲခဲ့ရတယ်။ သူများစော်ကား မုဒိန်းကျင့်လည်း တိုင်လို့မရ။
အနိုင်ကျင့် မတရားခိုင်းလည်း အံ့ကြိတ်ပြီးခံနေခဲ့ရတယ်။ အခု
လည်း ကံကောင်းလွန်းအားကြီးလို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့ရတာ။ တော်ပါပြီ ညီမလေးရယ် ငါ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့
ဘူး။ ကိုယ့်ရွာမှာပဲ လယ်စိုက်ရင်း သစ်သီးခူးရင်း အဖေနဲ့အတူတူ
လက်ရေတပြင်စီးနေပါတော့မယ်”

“တို့မိထွေး မကောင်းဘူးဆိုတာ ဟိုတိုင်းသူဌေးမကြီး၊
လူကုန်ကူးတဲ့မိန်းမကြီးတွေလောက် မဆိုးသေးပါဘူး။ ငါ့ကိုက
ထိုင်းရှူးရှူး နိုင်ငံခြားရှူး ရှူးပြီလိုက်သွားမိတာပါ”

“ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေမှာပဲ ထမင်းတစ်လုပ်ကို လူ့ဂုဏ်
သိက္ခာရှိရှိ ရှာစားပါတော့မယ်။ သူများတိုင်ပြည်မှာ လူ့အခွင့်
အရေးဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ၊ လမ်းဘေးခွေးလို အချိန်မရွေး
အသတ်ခံရ အနိုင်ခံရတဲ့ဘဝမျိုးတွေကို ရွံရှာစက်ဆုပ်လှပါပြီ”

ညီအစ်မ (၂)ယောက် ရဲမူး၏ကားနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပို့
တော့ သူမတို့ညီအစ်မက ရွာထိလိုက်ပို့ရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၇)

မြယွန်းပိုင်နှင့် မြလွန်းညို။

ကံဆိုးမလေးတွေ။

ငရဲမီးမှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်သန်းရသူနှင့် ငရဲမီး အကြိမ်
ကြိမ် အဟပ်ခံရသူ။

လောကကြီးကို သံဝေဂရလှ ကြောက်ရွံ့လှပါပြီ။

“ညီမလေးရယ် ငါလေ နင့်စကားနားထောင်ပြီး ရွာက
ထွက်မသွားခဲ့မိရင်ကောင်းမှာလို့ နောင်တတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရခဲ့
တယ်”

“ငါတို့တိုင်းပြည်၊ ငါတို့ရွာမှာ ဘယ်လိုပဲရှာစားစား
ထမင်းတစ်လုပ်တော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ စားရပါသေးတယ်”

လူကုန်ကူးခံခဲ့ရသည့် ညီအစ်မ (၂) ယောက်မို့ ခဲစခန်း
ချင်း ချိတ်ဆက်ပြီး ပို့ပေးပါမည်တဲ့။

ကားပေါ်မှာ ညီအစ်မ (၂) ယောက် မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့်
ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်သနစ်တွေကို ရင်ဖွင့်နေကြတာပါ။

မြလွန်းမှာလည်း ပြောစရာတွေအပြည့်။

“ညီမလေးဘဝကလည်း မမလောက်သာ ဘဝမနာ
တာ။ သူများဖမ်းရောင်းစားခံရတဲ့အထိ နိဗ္ဗိကျပါတယ် မမရယ်။
အခု ဒုတိယအကြိမ်လည်း မမနဲ့တွေ့လို့ မမကယ်လို့သာ လွတ်ခဲ့
ရတာပါ။ တတိယအကြိမ်ဆိုရင်တော့ ညီမလေးကို ကယ်မယ့်သူ
ရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။”

“ငါတို့ညီအစ်မ ရွာပဲပြန်ကြမယ်။ ဒေါ်ပုလဲအမှုစစ်လို့
လိုအပ်မှပဲ သက်သေလာလုပ်ပေးကြမယ်။ ဖေဖေအနားမှာပဲနေ
ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှာဖွေစားသောက်ကြပါစို့ ညီမလေးရယ်”

“ညီမလေးလည်း အဲလိုပဲစိတ်ကူးထားပါတယ် မမရယ်။
မြကြီး၊ ပြကြီးတွေကိုလည်း လန့်သွားပါပြီ။ ခဏခဏ ရောင်း
စားခံရလောက်အောင် နံ့အ သုံးစားမရတဲ့ ကိုယ့်ကိုးကိုယ်
လည်း သံဝေဂရပါတယ်။ ကိုကိုကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ

တော့ဘူး။ မေမေထားကိုလည်း အားနာတယ်။ မျက်နှာပူတယ်။
မြလွန်းကိုအကြောင်းပြုပြီး သူညီမ တစ်မိသားစုလုံးလည်း အချုပ်
ဆဲရောက်၊ ထောင်ထဲရောက်ကုန်ကြပြီ။ ညီမလေး ရွာပြန်တာပဲ
ကောင်းပါတယ်မမရယ်။ မြို့နဲ့မတန် တောနဲ့ပဲ တန်ကြပါတယ်”

“ကိုကိုဆိုတာ”

မြလွန်း ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ အခက်အခဲနှင့် ရှင်သန်
ဗြတ်သန်းမှုတို့ကို မြလွန်းညှိအားပြောပြရသည်။

“ဪ သူက ညီမလေးကိုချစ်နေတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့မမရယ်၊ သူက ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူပါ။ ကိုယ်ပိုင်
ဝပ်ရှော့နဲ့ ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်နဲ့။ ခြံလည်းဝယ်ထားတယ်
တဲ့။ သူ့မိဘကလည်း ပိုက်ဆံရှိတယ်”

“ညီမလေးက ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူ့အိမ်မှာကပ်နေပြီး
သူ့ထမင်းစား။ သူ့ကို ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးနေရတဲ့သူပါ။ သူ့အခိုင်း
အစေသာသာပါ။ ဒီကြားထဲ နံ့လွန်း အလွန်းလို့ ခဏခဏ လူ
ကုန်ကူးခံနေရသေးတယ်။ လူလူချင်း သားကောင်တွေလို အမဲ
လိုက်ဖမ်းရောင်းနေကြတဲ့ မြကြီးပြကြီးဆိုတာကို မြလွန်းကြောက်
လန့်လှပါပြီ။ ပြန်ကြတာပဲကောင်းပါတယ်။ ရွာရောက်မှ သူနဲ့

မေမေထားဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ် ငါတို့အိမ်ပြန်ကြမယ်”

ငှက်ကလေးတွေလိုအတောင်ပံဖြန့်ပြီး လောကထဲ ပျံဝဲ
ကြည့်ကြသည့် ငှက်မလေး (၂) ဦး။ ယခုတော့ အတောင်စုတ်လို
ဘဝကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဌာနေ၊ ပင်ညောင်ညိုကြီးဆီသို့ ပြန်လာကြ
လေပြီ။

အခန်း (၂၈)

ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းဟာလည်း အလှတစ်မျိုးပါပဲ။

ယခုတော့ မိမိရွာကလေး၏ ငြိမ်းအေးမှု၊ မိမိနေထိုင်ရာ
အိမ်ကလေး၏ သာယာမှု၊ မိမိတို့ခြံကလေး၏ အလှတရားတို့ကို
မြဲယွန်းတို့ ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး ခံစား ခံယူတတ်ပေပြီ။

ရွာမှပျောက်သွားသည့် လူငယ် (၁၆) ယောက်အနက်
(၄) ယောက်မှာ သည်လိုပဲ ကူညီသူပြန်မာလူငယ်အဖွဲ့၏ ကျေးဇူး
ဖြင့် ကိုယ်ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ဘဝနှင့်ရင်းပြီးရရှိလိုက်သည့် သင်ခန်းစာက အကြီးကြီး

ပါ။

ဒုက္ခရောက်လာခဲ့ကြသည့် လူငယ်များကို ရွာသူရွာသား
များကလည်း ကရုဏာတရားတွေနှင့် ဝိုင်းဝန်းကြင်နာကြ၊ ဖေးမ

ကြပါသည်။

ထိုင်းပြန် လူငယ်များပြောပြသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကို နားထောင်ပြီး ရွာခံလူငယ်များမှာလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဆိုးလှပြီ ဆင်းရဲလှပြီလို့ မမှတ်ယူကြတော့ပါ။

လွတ်လာသူများမှာ ယောက်ျားလေး (၃) ယောက်၊ မိန်းကလေး (၂) ယောက်။ မြလွန်းနှင့်ထွေးပို။

ထွေးပိုအဖြစ်ကလည်း မသက်သာ။ သူ့အလုပ်လုပ်ရသည့်အိမ်က ထိုင်းမကြီးက လိင်တူချင်းစိတ်ဝင်စားသူတဲ့။

“အလကားဟာ တစ်နေ့ကုန်လည်း အလုပ်လုပ်ရသေး။ ညကျတော့လည်း ငါ့အခန်းထဲရောက်ရောက်လာသေး။”

“ဒါဆို နင်က မိန်းမချင်းညှားလာတာပေါ့”

“အေးလေ၊ တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်။ နောက်သူတူဆိုတာက တစ်လတစ်ခါလောက်ရောက်ရောက်လာပြီး”

“တော် တော် ငါသိပြီ။ နင်လည်း ငါ့လိုပဲ။ ငါကတော့ ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့သူဌေးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလာခဲ့တာ”

“ငါက နင့်လောက်သဘောမကောင်းတော့ ခံရတာပေါ့ဟာ။ အဲဒီမှာ ကလေး (၂) ခါဖျက်ချခဲ့ရတယ်”

မြလွန်းရော ထွေးပိုပါ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနှင့်။ ယခုတော့ ရွာမှာပဲ စက်ဘီးလေးတစ်စီးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းတုန်ခုံလေးတွေ လျှောက်ရောင်းကြသည်။

မြလွန်းကတော့ ရွာကစာသင်ကျောင်းလေးမှာ လုပ်အားပေး ဆရာမလေးလုပ်နေသည်။ မိဘဆရာအသင်းမှ တစ်လကို (၁) သောင်းစုပြီးထောက်ပံ့သည်။

တောမှာဆိုတော့ ဆန်ရှိ ငါးပိရိုလျှင် ထမင်းစားလို့ ဖြစ်သည်။

မိုးလင်းတာနှင့် ထမင်းတစ်အိုးချက်၊ ငါးပိရေကျို။ ခြံထဲနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ခူးပြီးပြုတ်။ ကာလီသီးလေးတွေ ထမင်းအိုးထဲထည့်နှပ်။ ထောင်းထည့်။

ဘူးညွန့်ဟင်းချိုချက်ချက်၊ ဘူးသီးဟင်းချိုချက်ချက်။ ထမင်း၊ ငါးပိ၊ တို့စရာ၊ ဟင်းချို။ တောထမင်း တောဟင်း။ အော်ဂဲနစ်အသီးအရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေမို့ အာဟာရက အပြည့်။

မြလွန်းက စေတနာ ဆရာမလေးမို့ ကလေးတို့လာပေးသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံတို့လည်း အလှူပယ်။

ကိုကိုကိုလွမ်းပေမယ့် အပြစ်အနာအဆာတွေများသော နံ့သော အသော မြယွန်းကို ကိုကိုလည်း စိတ်ပျက်နေပြီထင်ပါရဲ့။

အိမ်မှာတော့ အေးချမ်းလှပါသည်။ မိထွေးတော်ဂေါတမီ ကလည်း အမြင်မှန်တွေရ မာန်စွယ်တွေကျနေပြီမို့ အဆင်ပြေ နေပါသည်။

ဖေဖေကလည်း မကျန်းမာဘူးဆိုပေမယ့် သမီး (၂) ယောက်လုံး သူ့အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် လန်းလန်း ဆန်းဆန်။

ခြံထဲမှ ဟိုဆွ သည်ဆွ၊ ဟိုခုတ် သည်ခုတ်တောင် လုပ်နိုင်နေ၏။

မမမြလွန်းက ဈေးရောင်း။ မိထွေးတော်က ကိုင်းထံ လိုက်။ မြယွန်းက လုပ်အားပေး စာသင်။

ဪ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမယ့် လူသား သိက္ခာအပြည့်နှင့် အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ မိသားစုနှင့်အတူ နှေး ထွေးခွင့်ရပါလားလေ။

အခန်း (၂၉)

မမမြလွန်းကို မြို့မှ ပွဲရုံပိုင်ရှင် မုဆိုးဖိုဦးအောင်နိုင်သက် က လာပြီးတောင်းတော့ မြယွန်းတို့အားလုံး အံ့သြရသည်။

ဦးအောင်နိုင်သက်က အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေး မိသည်။ ပစ္စည်းရှိသူမို့ သူ့မှာ လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ ပေါ့။

သည်ကြားထဲက မမမြလွန်းကိုလာတောင်းတော့ မြလွန်းမှာ အံ့အံ့သြသြ။ သူမတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်မှန်းတန်းပြီးသား။ အကြောင်းသိပြီးသားတွေပါ။ သူ့သမီး လေးနှင့်လည်း ခင်ပါသည်။

ကလေးက မြလွန်းကို ဘာကြောင့်ခင်မင်တွယ်တာနေ မှန်လည်းမသိ။ အသက် (၄) နှစ်အရွယ်လေးမို့ စွဲမိစွဲရာလားပင်။

မြလွန်းက သူတို့ဆိုင်မှာ ဈေးအမြဲဝယ်နေကျပါ။
ကိုအောင်နိုင်သက်နှင့်တော့ သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးမဟုတ်။

ယခုလာတောင်းတော့ ကလေးလည်းပါလာသည်။
ကလေးကလည်း မြလွန်းပေါင်ပေါ်ပြေးတက်ထိုင်နေတော့တာ
မဆင်းတော့ပါ။

“ကျွန်တော် မြလွန်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုက်တယ်။
လောကဝံကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ သတ္တိရှိတယ်။ သူ့မျက်လုံးလေး
တွေက ရိုးသားမှုနဲ့ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးမှု၊ သစ္စာရှိမှုတွေကို
ဖော်ပြနေတယ်”

“ကျွန်တော်နေတဲ့တိုက်၊ ပိုင်တဲ့ပွဲရုံ၊ စီးတဲ့ကားတွေ
အားလုံး တင်တဲ့အပြင် စိန်တစ်ဆင်စာပါတင်တောင်းပါတယ်”

“ကလေးအတွက်ရော”

မြလွန်းက ယောင်မေးပြီးမှ ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းလေး
သွားတော့ အောင်နိုင်သက် သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။

“မြလွန်းသဘောက ဘယ်လိုပါလဲ”

“ကျွန်မအကြောင်းတွေ သေချာသိလို့လား။ ထိုင်းမှာ”

“ကျွန်တော်အားလုံးသိပါတယ်။ ကြည်ဖြူလေးစား”

တယ်။ မြလွန်း ကိုယ့်ကိုလက်ခံပါ။ ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး တင်
တောင်းပါတယ်”

“ကလေးအတွက် တိုက်၊ ကား၊ ပွဲရုံတွေ ထားလိုက်ပါ။
ကျွန်မကိုတင်တာ များနေပါတယ်”

လောဘနည်းသည့် သတို့သမီးအား အောင်နိုင်သက်
သဘောကျလို့မဆုံး။

“သမီးအတွက် နောက်ထပ်အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ဘဏ်အပ်ငွေ
ဦးပါသေးတယ်။ သူ့အမေကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေက သမီးအတွက်
ပါပဲ”

နောက်ဆုံး လူကြီးဆောင်သဘောမျိုး တစ်ခါတည်း
တောင်းဆောင် ဆောင်ပြီး မြလွန်း အောင်နိုင်သက်နောက်
တစ်ခါတည်း ပါသွားသည်။ ကားတန်းကြီး ၄-၅ ကားနှင့်။
မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲက တစ်ပတ်လောက်ခြားမည်။
ဪ ပတ္တမြားမှန်တော့လည်း နွဲ့မနစ်ပါဘူးလေ။

မမ၏မင်္ဂလာပွဲသို့ သူတို့မိသားစု သွားရမည်။ ရွာထဲမှ လည်း ရင်းနှီးသူတချို့ သွားရမည်။

“မြယွန်းရေ ငါ ကားလွှတ်လိုက်မယ်နော်”

ယခုတော့ မမကောင်းစားသွားသဖြင့် မြယွန်းတို့မှာ လည်း အထိုက်အလျောက် ရေမြင့်ကြာမြင့်ဖြစ်လာသည်။

အောင်နိုင်သက်က သူမတို့ကို ဖုန်း၊ တီဗီ၊ စလောင်း တွေဝယ်ပြီးတပ်ဆင်ပေးသည်။ အိမ်ပြင်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်မိဘတွေကို အဆင်ပြေအောင်ကန်တော့တာ ဝါ”

ယခုလည်း မြယွန်းတို့ကို ကြိုဆိုဖို့အတွက် ကား (၂) စီးလွှတ်လိုက်သည်။ မင်္ဂလာညွှန်ခွဲက (၈) နာရီ၊ ကားတွေ လာတာက (၆) နာရီလောက်ကတည်းက။

“အလှပြင်ရဦးမှာ၊ မိတ်ကပ်ဆရာခေါ်ထားတယ်”

မမဖုန်းလှမ်းဆက်သည်မို့ သူတို့သားအမိ သားအမိ (၃) ယောက် လိုက်ဖို့ပြင်ရသည်။ အဝတ်အစားတွေကတော့ မမက ဟိုမှာစီစဉ်ထားသည်တဲ့။

ကားက (၂) စီးမို့ ဘယ်ဘက်လိုက်ရမှန်း မသိ။ ကား

(၁) စီးကအရင် -

“ဦးနွဲ့အန်တီ ဒီဘက်ကကားကိုတက်ပါခင်ဗျ။ ညီမလေး က ဟိုဘက်ကားကိုတက်ပါ”

“ဟင်”

မြယွန်းဟာ (၂) ခါတောင် ရောင်းအစားခံခဲ့ရပြီမို့ အလ ကားနေရင်း သွေးလန့်တယ်ပဲ ပြောပြော သူမတစ်ယောက်တည်း ကားမစီးရဲ၊ မလိုက်ရဲပါ။

“ကျွန်မလည်း ဖေဖေတို့နဲ့လိုက်မှာပေါ့။ တစ်ယောက် တည်းမစီးရဲပါဘူး”

ပြောပြီး ဖေဖေတို့တက်သည့်ကားပေါ်သို့ မြယွန်း လိုက် တက်ဖို့ပြင်လျှင် တစ်ဖက်ကားမှ ကားခေါင်းရိုမှန်ကိုချလိုက်သည်။ မောင်းသူကို မြယွန်းမြင်လိုက်ရပါ၏။

“ကိုကို”

“တက်”

ကိုကိုဆိုမှတော့ မြယွန်းတွေဝေနေစရာမလိုတော့ပါ။ ထက်ဆိုတက်လိုက်ရုံပေါ့။

မြယွန်း ကိုကိုဖွင့်ပေးသည့် သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရ

ပါသည်။ ဖေဖေတို့ကားက ရှေ့မှမောင်းပြီး သူမတို့ကားက နောက်မှလိုက်သည်။

“အခု ညီမလေးရဲ့မမ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ကိုအောင်နိုင် သက်က ကိုကိုဦးလေးဝမ်းကွဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကိုကိုဖေဖေတို့ လင်မယားလည်းလာတယ်”

“အို မြလွန်း ကြောက်လိုက်တာ”

“မကြောက်နဲ့ ကိုကိုအားလုံးရှင်းပြပြီးပြီ။ ကိုကိုကိုယ်တိုင် လည်း ငရဲတွင်းကကံကောင်းလို့လွတ်လာသူပါ ညီမလေးရယ်။ ခုထိ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေ မပျောက်သေးပါဘူး။ ဖေဖေတို့က နားလည်မှုပေးပါတယ်”

မြလွန်း မျက်နှာတွေပူနေမိပါသည်။ ကိုကိုကို စကားနာ တွေလည်း မထိုးမိပါ။ သူလည်း တူနှစ်ကိုယ်နီးရဖို့ ကြိတ်ကြိတ် နေတာပဲလေ။

“ရန်ကုန်အိမ်မှာလည်း ဆရာမကြီးက ရိပ်သာဝင်နေ တယ်။ ဟိုသားအမိ (၃) ယောက်ကလည်း အမှုမပြီးသေးဘူး။

တူသောအကျိုးကို ပေးနေတာပဲလေ။ ထောင် (၇) နှစ်စီတော့ အနည်းလေးကျမှာပေါ့”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကိုရယ်။ လောကကြီးကိုလည်း မြလွန်း ကြောက်လှပါပြီ”

“မကြောက်နဲ့၊ မြေမှန်ရင် တွင်းဝင်ဖြောင့်ပါတယ်ကွာ။ ခုပ်ကြည့်လေ။ မြလွန်း ကံဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ သူ့အရည် အချင်း သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ သူ့ရဲ့တည်ကြည်မှုက သူ့ကို အမြင့်ဆွဲတင် သွားပြီ”

ကားပေါ်မှာ စကားတပြောပြောနှင့် သူမတို့အတွက် အခန်းတစ်ခန်းပေးထားပါသည်။ သတို့သမီး၏ညီမမို့ ရှယ်ပြင်ပေး ကြသည်။

“ညီမလေး နင်အရန်လုပ်ရမှာ”

“ဟယ်”

“မဟယ်နဲ့။ ကိုသက်တူကလည်း သတို့သားအရန်လုပ် မှာ”

“ရှက်စရာကြီးမမရယ်”

“မရှက်နဲ့။ ကြိုပြီးပွဲထုတ်ထားတာ”

“မသေချာပါဘူး မမရယ်။ ညီမလေးက”

“တော် တော် အားငယ်စကားမပြောစမ်းနဲ့။ ညီမလေးက ဖြူစင်တယ်။ သန့်ရှင်းတယ်။ ရုပ်လည်းချောတယ်။ ကိုယ့်မှာ အရည်အချင်းတွေအများကြီး”

မမမြလွန်းညိုနှင့် ကိုသက်တို့စုံတွဲ။ မမကလည်း လှ လိုက်တာ။ မှန်နေ၏။ မြယွန်းနှင့် ဘုန်းခေတ်က အရန်လုပ်ရ၏။ ကိုကိုမိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သူ့မိဘများနှင့်လည်း တွေ့ပြီး ပါပြီ။

“ဖေဖေကတော့ သားစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ အလိုရှိပါတယ်။ သမီးကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိပါတယ်”

အခြေအနေတွေကတော့ သာသာယာယာ။ မြို့တော် ခန်းမမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့ ပန်းခင်းလမ်းမှ မမမြလွန်းတို့ စုံတွဲက ရှေ့မှ။

နောက်မှ မြယွန်းနှင့်ဘုန်းခေတ်က တစ်တွဲ။ ဘုန်းခေတ် မှာ ပီတိတွေ တတေဝဝေ။ ချစ်သူလေး၏သတင်းကို နားစွင့်ရင်း အခါပေးသည့်ရက်ကိုစောင့်လိုက်ရတာ။

ယခုတော့ ဘုန်းခေတ် ကြားလေသွေးတာကိုပင် ဝေ

တယ်ထင်လေပြီ။

မင်္ဂလာပွဲက တကယ့်ကိုပျော်ရွှင် ကြည်နူးစရာ။ မြယွန်း တို့ (၂) ယောက်မှာ သမီးကလည်း တကောက်ကောက်လိုက်နေ သဖြင့် သူတို့မင်္ဂလာဆောင်က ထူးထူးခြားခြား။

ခါတိုင်းလို သတို့သား သတို့သမီးတင်မက သမီးလေးကို အလယ်ကထားပြီး ဖအေနှင့် မြလွန်းက လက်တစ်ဖက်စီကို ကိုင်ဆုပ်ထားကြပါ၏။

သမီးလေးကိုလည်း မင်းသမီးလေးလို ဆင်ယင်ပေးထား ပါ၏။

ကြွလာသူအားလုံးပါ စိတ်ချမ်းမြေ့ကြရသည့် မင်္ဂလာပွဲ လေးပါပဲ။

အပြန်လမ်းမှာလည်း မြယွန်းက ကိုကိုကားကိုစီးရပါ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ဝတ်စုံတွေမလဲဖယ်ရသေးသဖြင့် သတို့သား သတို့သမီးတွေသဖွယ်။

ဖေဖေတို့ကို လိုက်ပို့သည့်ကားက ရှေ့မှမောင်းနှင်ပြီး တစ်နေ့လုံး မမအနားမှာနေပေးရသဖြင့် သူတို့ရွာပြန်ချိန်ဟာ ညနေ (၅) နာရီ။

ကားက ရှေ့ကားနောက်သို့ မလိုက်ဘဲ ကားလမ်းမကြီး ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်လျှင် မြယွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကိုကို မြယွန်းကို လူကုန်ကူးမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ သူများရောင်းဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုခိုင်းစားဖို့ တစ်သက်လုံး ဝယ်ထားလိုက်တော့ မှာ”

“ဟာ ကိုကိုမိဘတွေက သဘောတူလို့လား”

“တူတယ်လေ၊ တူလို့ပဲခိုးပြေးလာခဲ့ပြီ”

“ဟင် ကိုကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေတို့ဆီ ခိုးပြေးမှာ။ ဖေဖေတို့က ဟိုမှာအဆင်သင့်စီစဉ်ထားလိမ့်မယ်။ ရောက်တာနဲ့ တန်း လက်ထပ်မှာ။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ”

“ကိုကိုမကောင်းဘူး။ မမလို မိသားဖသားပီပီတော့ လာမတောင်းဘူး”

“ကြာတယ်ကွာ။ ကိုကို ညီမလေးကိုမခွဲနိုင်တော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ မီးမလောင်ချင်တော့ဘူး။ တို့ (၂) ယောက်ချစ်နေကြဖို့ သာ မူရင်းပါကွာ”

“ဒါပေမဲ့ မြန်မာ့အစဉ်အလာ ထုံးတမ်း”

“အမလေး ထုံးတွေတန်းတွေ မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီညပဲ ပြည်မှာဝင်အိပ်ပြီး ပုဆိုးတန်းတင် ပစ်လိုက်မယ်။ မာယာ ကုဋေ လျှာကုဋေတွေနဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး ယိုးဒယားကတွေ ကမနေ နိုင်တော့ဘူး။ ညားကြဖို့သာအရေးကြီးတာ”

ကားမောင်းရင်းမှ လေတချွန်ချွန်နှင့် ဘုန်းခေတ် အူပြူး နေတော့ မြယွန်း သူ့ကိုမကြည့်ရဲအောင်ပင် ရှက်နေမိပါသည်။

“သူမှာလည်း ပုဆိုးမရှိဘဲနဲ့”

ဘုန်းခေတ်က ဝပ်ရှောပိုင်ရှင်ကြီးပေမယ့် ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်သူမို့ ဘောင်းဘီအမြဲမချွတ်သူ။ ယခုလည်း ဘောင်း ဘီနှင့်။

ယခုကတော့ လှတာပေါ့။ မင်္ဂလာဝတ်စုံ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့်။ မြယွန်းကလည်း ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့်။

“ရှိတဲ့ဘောင်းဘီပဲ ချွတ်ပြီး တန်းတင်ရတာပေါ့ကွာ။

၂၈၀ ကြယ်စင်မှူးမေ

ပြည်မှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်။ သူ့မှာ အိမ်တစ်လုံးပိုနေတာ။ ကိုကို
အတွက် ရှယ်စီစဉ်ထားလေရဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“ဟော့ဗျာ၊ ဟောဒီ အနံ့ အအ တောသူမလေးကို
မာယာတွေနဲ့ လှည့်စား သိမ်းပိုက်မလို့ ပွဲကြမ်းမလို့ပေါ့ဗျာ”

အရှက်တွေနှင့် အလှဆုံးကောင်မလေးကတော့ သူ
ကျောပြင်မှာ ပါးအပ်လို့ပေါ့လေ။

ကြယ်စင်မှူးမေ

၂-၁-၁၈